

**Stanowisko Ministra Finansów do uwag zgłoszonych w toku uzgodnień
do projektu ustawy – Ordynacja podatkowa (UD409) – stan na dzień 06.11.2018 r.**

Lp.	Jednostka redakcyjna	Zgłaszający uwagi	Treść uwagi	Podjęta decyzja i uzasadnienie
1.	Uwagi ogólne podpis elektroniczny	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga IV.2)	Skoro zgodnie z projektowaną ustawą wymiana pism z organem podatkowym opatrywana jest kwalifikowanym podpisem elektronicznym, projektowana ustawa powinna przewidywać uznawanie podpisów elektronicznych, zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia nr 910/2014 i aktach wykonawczych wskazanych w tym przepisie. Projektowane przepisy, również w świetle ich uzasadnienia, budzą wątpliwości w zakresie, w jakim miałyby powyższe wymaganie uwzględniać. Proponuję odpowiednią modyfikację projektu lub uzupełnienie uzasadnienia tak, aby jednoznacznie z niego wynikało, że art. 27 ust. 2 rozporządzenia nr 910/2014 podlega wykonaniu.	Uwaga uwzględniona Nawiązanie do wykonania art. 27 rozporządzenie eIDAS zostanie uwzględnione w uzasadnieniu projektu.
2.	Uwagi ogólne podpis elektroniczny	Minister Cyfryzacji (uwaga 1)	Stosownie do zmian wprowadzanych z dniem 11 września 2018 r. w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669), ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1544) stosowany dotychczas „profil zaufany ePUAP” zostanie zastąpiony przez „profil zaufany”, a jednocześnie „podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP” zostanie zastąpiony przez „podpis zaufany”. Należy wskazać, że brzmienie projektu będzie wymagało w powyższym zakresie odpowiedniego dostosowania. Ponadto, należy wskazać, iż obecnie prowadzone są prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy o dowodach osobistych oraz niektórych innych	Uwaga uwzględniona Użyte w różnym przypadku wyrazy „podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP” należy zastąpić użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „podpisem zaufanym albo podpisem osobistym”. Dotyczy to następujących artykułów: art 47, art 49 par 2, art 50 par 1 i 2, art 51 par 1, art 55 par 5, art 61 par 5, art 324 par 3, art 342 par 3, art 369 par 3, art 413 par 1, art 420 par 1, art 527 par 5, art 610 par 1. Należy jednak zaznaczyć, że jeżeli chodzi o tzw. podpis osobisty, pojęcie to pojawiło się w projekcie ustawy procedowanej aktualnie w Sejmie RP (Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o dowodach osobistych oraz niektórych innych ustaw – druk 2789)

			ustaw (druk sejmowy nr 2789). Projekt ten przewiduje zapewnienie posiadaczom nowego dowodu osobistego możliwości posługiwania się zaawansowanym podpisem elektronicznym zwanym „podpisem osobistym”. Zgodnie z przyjętymi założeniami opatrzenie danych „podpisem osobistym” będzie wywoływało w stosunku do podmiotu publicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw, skutek prawny równoważny podpisowi własnoręcznemu. Projekt ten wprowadza także podstawy prawne dla stosowania w administracji publicznej nowego środka identyfikacji elektronicznej, jakim będzie „podpis osobisty”. W związku z powyższym również w tym zakresie niniejszy projekt Ordynacji podatkowej powinien zostać poddany odpowiedniemu dostosowaniu.	
3.	Uwagi ogólne podpis zaufany	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga s. 4)	Zgodnie z <i>ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw</i> , pojęcie „podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP” zostało zastąpione pojęciem „podpis zaufany”. Mając powyższe na względzie należy dostosować projektowaną ustawę do obecnego brzmienia <i>ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej</i> .	Uwaga uwzględniona
4.	Uwagi ogólne	Minister Sprawiedliwości	Ministerstwo Sprawiedliwości informuje, że prowadzi prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy — Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (UD 357). Projekt ten przewiduje uchylenie art. 70 § 3 oraz § 3a ustawy — Ordynacja podatkowa (art. 2) oraz wprowadzenie do ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. — Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344, z późn. zm.) jednolitej dla roszczeń cywilnoprawnych i należności publicznoprawnych regulacji art. 240a (art. 1 pkt 21). Zgodnie z treścią tego przepisu bieg przedawnienia ma być przerywany na skutek zgłoszenia	Uwaga bezprzedmiotowa MS zrezygnowało w projekcie UD 357 z uchylecia § 3 i 3a w art. 70 Ordynacji podatkowej. Nadto w konstrukcji przyjętej w art. 179 i 180 NOP ogłoszenie upadłości powoduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia poboru, nie zaś jego przerwanie. Z tego też powodu prace, które były prowadzone w MS nad projektem UD 357 nie miały wpływu na projektowane przepisy.

			wierzytelności, a nie — jak dotychczas — ogłoszenia upadłości (art. 70 ust. 3 ustawy — Ordynacja podatkowa).	
5.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga I)	<p>Istotnym problemem wymagającym rozwiązania przez projektodawcę – w szczególności przy pracach nad tak obszernym i ważkim systemowo aktem normatywnym o charakterze podstawowym dla danej dziedziny prawa – jest kwestia „aktualności” projektu. Jej zapewnienie jest niezbędne dla zachowania spójności zamierzonej interwencji regulacyjnej.</p> <p>W tym kontekście konieczne jest zweryfikowanie przez projektodawcę aktualności:</p> <p>1) rozwiązań prawnych już wprowadzonych w obecnym stanie prawnym do obowiązującej ustawy – Ordynacja podatkowa (dalej: „OOP”) a nieuwzględnionych w projektowanej nowej ustawie – Ordynacja podatkowa (dalej: „NOP”) ze względu na wprowadzenie ich do systemu już po opracowaniu projektu. Do takich rozwiązań należy zaliczyć – przykładowo – rozwiązania wprowadzone do OOP oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629). Rozwiązania te nie zostały uwzględnione w NOP a równocześnie w projekcie przepisów wprowadzających nie proponuje się zmian mających na celu odpowiednie dostosowanie do braku takich unormowań przepisów o zarządzie sukcesyjnym. Konieczne jest rozstrzygnięcie w każdym przypadku o kontynuowaniu w NOP takich rozwiązań albo o rezygnacji z nich i dostosowanie w tym zakresie projektu bądź projektu przepisów wprowadzających;</p> <p>2) rozwiązań projektu pod względem spójności systemowej – szczegółowe rozwiązania projektu powiązane z odrębnymi przepisami nie uwzględniają bowiem wszystkich zmian stanu prawnego. Do takich</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad pkt 2 Uwaga uwzględniona Art. 49 § 2 otrzymuje brzmienie: „Uwierzytelnianie zobowiązanych i zainteresowanych na portalu podatkowym wymaga użycia danych weryfikowanych za pomocą</p>

		<p>rozwiązań należy zaliczyć – <u>przykładowo</u> – zmiany zasad uwierzytelniania (dotyczące np. portalu podatkowego) i zmiany terminologiczne dotyczące podpisu zaufanego wprowadzone ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1544);</p> <p>3) rozwiązań objętych równolegle procedowanymi projektami ustaw – pod kątem uwzględnienia ich w projekcie. W tym zakresie istotne są nie tylko projektowane zmiany innych ustaw, które mogą mieć wpływ na projektowane regulacje NOP w razie ich wprowadzenia do systemu prawnego (np. zmiany dotyczące cen transakcyjnych – cen transferowych, ujęte w <i>rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw druk nr 2860</i>), w zakresie których niezbędne jest zapewnienie właściwej koordynacji prac legislacyjnych na dalszych ich etapach, ale również projektowane zmiany obecnie obowiązującej ustawy – Ordynacja podatkowa, które nie znajdują odzwierciedlenia w projektowanych regulacjach NOP. Tytułem przykładu należy wskazać ujęte w powyżej wskazanym rządowym projekcie ustawy zmiany dotyczące ograniczenia dopuszczalności wnioskowania o wydanie interpretacji indywidualnej. W tym zakresie niezbędne jest wyjaśnienie, czy rozbieżności w zakresie projektowanego kształtu przyszłych regulacji Ordynacji podatkowej są zamierzone przez projektodawcę, czyli ujęte w równoległych projektach rozwiązania z założenia mają mieć charakter czasowy i zostać usunięte z systemu prawnego wraz z uchynieniem obecnie obowiązującej ustawy, w której są wprowadzane. W przeciwnym wypadku należy rozstrzygnąć, które z takich rozwiązań mają charakter docelowy, i –</p>	<p>kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, jeżeli te dane pozwalają na identyfikację i uwierzytelnienie wymagane w celu realizacji usługi online, profilu zaufanego albo innego środka identyfikacji elektronicznej, wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1544), adekwatnie do poziomu bezpieczeństwa środka identyfikacji elektronicznej wymaganego dla usług świadczonych w portalu podatkowym.”;</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona Zmiany zawarte w projekcie UC-135 (obecnie druk Sejmowy 2860) w zakresie dotyczącym klauzuli ogólnej przeciw unikaniu opodatkowania zostaną wprowadzone po ich uchwaleniu. Projekt NOP w tym zakresie odpowiada regulacjom Działu IIIa o.p.</p>
--	--	--	--

			stosownie do tego rozstrzygnięcia – odpowiednio zmodyfikować projekt NOP bądź projekt równolegle procedowany.	
6.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga II)	<p>1. W uzasadnieniu projektu zauważa się nieuzasadnioną dysproporcję w prezentacji istotnych rozwiązań projektu i argumentacji prawnej przemawiającej za ich wprowadzeniem do projektu. W szczególności pogłębionego uzasadnienia wymagają regulacje ingerujące w prawa lub wolności konstytucyjne – również jeżeli stanowią kontynuację rozwiązań obowiązujących (takie szerokie uzasadnienie przedstawiono np. w odniesieniu do regulacji dotyczących klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania). Natomiast w odniesieniu do zamieszczonych w NOP (co do zasady w rozdziale 10 działu IV) przepisów regulujących przeciwdziałanie wykorzystywaniu sektora finansowego do wyludzeń skarbowych, recypujących na grunt NOP rozwiązania wprowadzone ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyludzeń skarbowych (pomijając przepisy karne przenoszone generalnie do Kodeksu karnego), uzasadnienie (str. 530) ogranicza się zasadniczo do ogólnej wzmianki o wprowadzeniu tych regulacji do projektu nowej Ordynacji w postaci, w jakiej zostały uchwalone. RCL zauważa, że ze względu na szczególny charakter regulacji zawartych we wskazanych przepisach (oddziaływanie na sferę wolności i praw konstytucyjnych), a włączonych decyzją projektodawcy do przepisów NOP, uzasadnienie projektu powinno zostać rozszerzone o szczegółowe wyjaśnienie przesłanek wprowadzenia w NOP omawianych regulacji (niezależnie od weryfikacji tych rozwiązań w związku ze zmianami wprowadzonymi w omawianym obszarze regulacji oraz ustawach odrębnych ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz</p>	Ad 1. Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie projektu w zakresie dotyczącym rozdziału 10 działu IV NOP zostanie rozszerzone zgodnie z uwagą tj. w szczególności o uzasadnienie regulacji ingerujących w prawa lub wolności konstytucyjne oraz szczegółowe wyjaśnienie przesłanek wprowadzenia w NOP omawianych regulacji. Ponadto w treści przepisów rozdziału 10 działu IV NOP zostaną uwzględnione zmiany wprowadzone ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1499).

			<p>niektórych innych ustaw).</p> <p>2. Zasadne jest także uzupełnienie uzasadnienia, w szczególności w odniesieniu do istotnych zmian stanu prawnego, o wskazanie bardziej skonkretyzowanych zamierzonych skutków prawnych wprowadzanych rozwiązań. Do takich istotnych zmian w sferze finansów publicznych należy w szczególności zaliczyć rozszerzenie zakresu stosowania niektórych przepisów NOP (w tym działu regulującego zobowiązania podatkowe) na niepodatkowe należności budżetowe, do których wymiaru są uprawnione organy inne niż organy podatkowe. Uzasadnienie projektu wskazuje tę zmianę (str. 29), jednak nie przedstawia jej zamierzonych skutków – również w relacji do przepisów ustawy o finansach publicznych regulujących tę materię.</p> <p>3. Z kolei w sferze relacji państwo – obywatel istotne skutki prawne może wywoływać (jedynie wzmiankowana w uzasadnieniu projektu na str. 48) zmiana definicji „deklaracji” (art. 13 pkt 4 NOP), rozszerzająca zakres dokumentów objętych zakresem tego pojęcia pod względem przedmiotowym i podmiotowym – w kontekście art. 53 § 30 w związku z art. 54, art. 56 i art. 79 Kodeksu karnego skarbowego (konsekwencją tej zmiany będzie bowiem rozszerzenie zakresu penalizowanych zachowań objętych tymi przepisami).</p>	<p>Ad 2. Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 2 § 2 NOP, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy art. 128, art. 129, art. 131 § 1, działu II oraz rozdziału 11 działu IV stosuje się odpowiednio do opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, do których wymiaru uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. W tym zakresie organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych. Regulacja ta koresponduje z art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, czyli niepodatkowych należności budżetowych, nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257) i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, 648, 768, 935, 1428 i 1537)</p> <p>Ad 3. Z kolei zmiana (rozszerzenie zakresu) pojęcia deklaracji podatkowej nastąpiło celem wywołania skutków podatkowych a nie w prawie karnym skarbowym. Nie jest to powód do odstąpienia od modyfikacji przyjętego określenia deklaracji podatkowej.</p>
7.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 57)	<p>Weryfikacji wymagają projektowane w NOP przepisy zawierające upoważnienia ustawowe, które przekazują do uregulowania w akcie wykonawczym bądź ujmują w formie wytycznych również rozstrzygnięcia wymagające, w ocenie RCL, unormowania w ustawie (co najmniej w podstawowym zakresie). Tytułem przykładu dotyczy to art. 187 § 4, który przekazuje do uregulowania w rozporządzeniu wymaganą treść wniosku o zwrot nadpłaty, art. 235 § 2 i 3 w zakresie, w jakim określa zasady wynagradzania płatników i</p>	<p>Uwaga zasadna Przepisy upoważniające zostaną uzupełnione o brakujące wytyczne.</p>

			inkasentów (potrącanie wynagrodzenie z kwoty podatku) czy art. 690 § 5 w zakresie, w jakim odnosi się do danych dotyczących nieruchomości, ruchomości czy praw majątkowych, które należy podać w oświadczeniu.	
8.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 58)	Wątpliwości budzą wprowadzone w projekcie „uproszczenia” terminologiczne, które (jakkolwiek mogą sugerować większą zrozumiałość przepisów) mogą prowadzić do sporów przy stosowaniu projektowanych regulacji. Tytułem przykładu należy wskazać na regulacje art. 222 NOP. Już § 1 tego artykułu wyznacza ogólnie zakres możliwych ulg w spłacie, odnosząc je do „podatków” – z takim zakresem ulg niespójne jest określenie ich zakresu podmiotowego, bowiem „zobowiązany” jest nie tylko podatnik, ale też płatnik czy inkasent, na których ciąży obowiązek, do których nie można odnieść wprost np. ulgi w formie „odroczenia terminu płatności podatku”. Obecnie obowiązujące przepisy uwzględniają tę odrębność (zachowaną w NOP w definicjach z art. 9 i art. 10), nakazując do należności podmiotów innych niż podatnik stosowanie określonych przepisów „odpowiednio” – wobec braku takiej regulacji i braku możliwości bezpośredniego zastosowania np. wobec płatnika innej ulgi niż „zwolnienie z obowiązku pobrania podatków”, stosowanie ulg wobec innych zobowiązanych niż podatnik może budzić wątpliwości.	Uwaga niezasadna Zgodnie z przepisem art. 13 pkt 8 pod pojęciem podatków rozumie się również opłaty, niepodatkowe należności budżetowe, a także raty lub zaliczki na podatki, opłaty lub na niepodatkowe należności budżetowe. Czyli będzie to obejmować także zaliczki na podatek lub podatki pobierane przez płatników oraz podatki, w tym raty, pobierane przez inkasentów. Ulg mogą być stosowane wprost do takich podmiotów jak płatnicy czy inkasenci, bowiem nie ma podstaw by nie móc rozkładać tych należności na raty, jeśli jest to uzasadnione ważnym interesem zobowiązanego lub nawet ich umorzyć, jeśli brak jest możliwości ich spłaty. Płatnik może mieć rozłożoną na raty spłatę zaliczek na podatek pobraną od podatników, czy nawet umorzone te zaległości z tytułu braku wpłaty podatków pobranych od podatników, tak więc nie można zgodzić się z argumentem, że nie ma możliwości bezpośredniego stosowania innych ulg niż zwolnienie z obowiązku pobrania podatków.
9.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 59)	RCL wskazuje na zasadność dodatkowej analizy prawidłowości i kompletności regulacji intertemporalnych w związku z wprowadzanymi zmianami stanu prawnego. W szczególności – wobec braku stosownych regulacji w projekcie przepisów wprowadzających – uregulowania wymaga: 1) które <u>przepisy o przedawnieniu</u> należy stosować do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. W przypadku	Uwaga w części zasadna Przepisy ustawy wprowadzającej zawierają regulacje intertemporalne dotyczące przedawnienia. Zawarte są one w art. 166 WNOP. Zgodnie z nimi po wejściu w życie NOP będą stosowane w pewnym zakresie przepisy rozdziału 8 działu III ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, 650, 723, 771, 1000, 1039 i 1075). W konsekwencji po wejściu w życie NOP będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczące instytucji przedawnienia w odniesieniu do

			<p>rozstrzygnięcia o stosowaniu do takich zobowiązań „nowej ustawy” – niezbędne jest określenie sposobu zaliczenia okresu przedawnienia, które rozpoczęło bieg przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, do terminu przedawnienia (wymiaru lub poboru) określonych projektowaną ustawą (np. w związku z wydłużeniem łącznego dopuszczalnego okresu zawieszenia terminu przedawnienia wymiaru),</p> <p>2) kwestia <u>hipotek przymusowych oraz zastawów skarbowych</u> ustanowionych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, w kontekście maksymalnie 5-letniego okresu zawieszenia <u>przedawnienia poboru</u> (art. 181 NOP) stosowanego także w przypadku ustanowienia takiej hipoteki lub zastawu. W szczególności regulacji wymaga kwestia hipotek przymusowych (zastawów) ustanowionych na zabezpieczenie zobowiązań podatkowych, które już uległy przedawnieniu (a zatem przypadków objętych obecnie normą art. 70 § 8 OOP) – przy uwzględnieniu w tym zakresie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r. sygn. akt SK 40/12.</p>	<p>m.in. podatków, których terminy wynikające z przepisów prawa podatkowego upłynęły przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1, a w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe powstaje na skutek doręczenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, jeśli obowiązek podatkowy powstał przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1. Powyższe oznacza, że nie ma potrzeby, wskazanego w uwadze, określenia sposobu zaliczenia okresu przedawnienia, które rozpoczęło bieg przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, do terminu przedawnienia (wymiaru lub poboru) określonych projektowaną ustawą (np. w związku z wydłużeniem łącznego dopuszczalnego okresu zawieszenia terminu przedawnienia wymiaru).</p> <p>Zgodzić się należy z uwagą dotyczącą potrzeby regulacji kwestii hipotek przymusowych (zastawów) ustanowionych na zabezpieczenie zobowiązań podatkowych, które już uległy przedawnieniu (a zatem przypadków objętych obecnie normą art. 70 § 8 OP) – przy uwzględnieniu w tym zakresie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r. sygn. akt SK 40/12. W związku z tym w art. 166 WNOP zostanie dodany § 2 w brzmieniu: „§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, do przedawnienia zobowiązania podatkowego zabezpieczonego hipoteką lub zastawem skarbowym art. 70 § 8 ustawy uchylanej w art. 154 pkt 2 nie stosuje się.”.</p>
10.	Uwagi ogólne	Rządowe Centrum Legislacji	<p>Informuję również, że projekt wymaga dopracowania pod względem legislacyjno-redakcyjnym. Przykładowo należy zwrócić uwagę na:</p> <p>1) art. 107 § 1 pkt 7 NOP, który w katalogu podmiotów obowiązanych do zachowania tajemnicy skarbowej wskazuje przedstawicieli „<u>obcej władzy</u>” – należy postulować zdefiniowanie tego pojęcia (używanego w obrębie różnych jednostek systematyzacyjnych ustawy) w jej „słowniczku”, bądź przesunięcie sformułowania w tym zakresie skrótu z art. 317 § 1 NOP do ww. art. 107 NOP;</p> <p>2) art. 192 § 1 NOP, zgodnie z którym <u>w uzasadnieniu</u> decyzji w sprawie nadpłaty organ podatkowy informuje podatnika o okolicznościach wskazanych w</p>	<p>Ad. 1 Uwaga zasadna Należy przejąć definicję obcej władzy z art. 317 § 1 NOP do art. 107 § 1 pkt 7 NOP, który otrzyma następujące brzmienie: „7) przedstawiciele władz Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej właściwi w sprawach podatkowych – zwani dalej „<u>obcą władzą</u>”, przebywający w siedzibach organów podatkowych obecni w toku postępowania podatkowego lub obecni w toku czynności kontrolnych, w związku z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami;”</p> <p>Ad 2 i 3 Uwaga zasadna Dla pełnego ujednoczenia stosowanej terminologii „informacje ogólne” oraz „objaśnienia podatkowe” stosowanej w art. 509 § 1 pkt. 2, art. 510. art. 511, art. 512 NOP w art. 510 definiującym informacje ogólne wykreślono wyrazy „i wyjaśnienia”</p>

			<p>pkt 1–3 tego paragrafu. Zauważa się jednakże, że zgodnie z art. 413 § 1 pkt 6 NOP uzasadnienie decyzji winno obejmować uzasadnienie faktyczne oraz uzasadnienie prawne wydanego rozstrzygnięcia. Wydaje się, że wskazane w art. 192 § 1 informacje powinny stanowić osobną część decyzji (pouczenia), nie zaś być elementem uzasadnienia;</p> <p>3) zasadność ujednoczenia siatki pojęciowej projektowanego działu IV rozdziału 2 oddziału 1 „Przepisy ogólne, informacje o treści przepisów prawa podatkowego oraz objaśnienia podatkowe” – w art. 509 § 1 pkt 2 NOP wprowadzono określenie „objaśnienia podatkowe”, którym objęto, jak się wydaje (spójnik „oraz”), zarówno informacje ogólne o treści przepisów prawa podatkowego, jak i wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów, natomiast w art. 511 i art. 512 NOP posłużono się odrębnie pojęciem „informacje ogólne” i pojęciem „objaśnienia podatkowe”, a w art. 510 § 1 NOP – pojęciem „informacje i wyjaśnienia”.</p>	
11.	Tytuł ustawy	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga I)	<p>Projektowana ustawa uwzględni przepisy stanowiące transpozycję <i>dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG</i> (m.in. projektowany art. 317 ustawy), która pierwotnie została wdrożona do krajowego porządku prawnego <i>ustawą z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz ustawy o kontroli skarbowej</i>. Mając na uwadze art. 29 ust. 1 dyrektywy 2011/16, zgodnie z którym przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji, tytuł projektowanej ustawy powinien zostać uzupełniony o stosowny odnośnik.</p>	Uwaga uwzględniona
12.	Art. 1	Szef KPRM	Wątpliwości budzi użyte pojęcie „ogólne prawo	Uwagi nieuwzględnione

	Pojęcie „ogólnego prawa podatkowego” i „zobowiązanego”	(uwaga 1)	<p>podatkowe", które w dalszej części projektu nie zostało zdefiniowane. Tym samym, przy założeniu że projekt, zgodnie z uzasadnieniem, ma precyzyjnie określić przedmiot swojej regulacji, niezbędne wydaje się doprecyzowanie tej kwestii. Uwaga ta dotyczy również użytego w tym artykule zwrotu „stosunki podatkowe”.</p> <p>Wątpliwości budzi również użycie w pierwszym artykule ustawy pojęcia „zobowiązanego”, które zostało zdefiniowane na potrzeby przedmiotowego projektu dopiero w art. 13 ustawy. Tymczasem to w przepisach ogólnych powinno się określić w sposób dokładny i zrozumiały dla adresatów zakres spraw i podmiotów, których ustawa dotyczy. Tym samym postuluje się prerredagowanie tego artykułu.</p>	<p>Nie istnieje potrzeba definiowania pojęcia ogólnie prawo podatkowe. Z art. 1 NOP wynika natomiast, że to przepisy zawarte w tym akcie prawnym wchodzi w skład (są budulcem) ogólnego prawa podatkowego.</p> <p>Pojęcie zobowiązanego stanowi kategorię zbiorczą, na którą składają się inne pojęcia, które również wymagają zdefiniowania. Przyjęto rozwiązanie, że w pierwszej kolejności zdefiniowane zostaną te właśnie pojęcia, które stanowią podstawowe instytucje prawa podatkowego, w dalszej natomiast kolejności zawarto definicję zobowiązanego. W art. 1 wskazano natomiast przedmiot regulacji, który dotyczy stosunków pomiędzy dwoma rodzajami podmiotów. Na marginesie należy wskazać, że również organy podatkowe zostały zdefiniowane w dalszej części NOP.</p> <p>Ponadto nie ma możliwości zdefiniowanie pojęcia zobowiązanego przed artykułem 1.</p>
13.	Art. 3-13 definicje	Szef KPRM (uwaga 2)	<p>Art. 3-13 - wątpliwości budzi systematyka projektu i umieszczenie definicji ogólnych dopiero w art. 13, szczególnie mając na uwadze, że już we wcześniejszych artykułach ustawy projektodawca posługuje się zwrotami tam zdefiniowanymi takimi jak np. „ustawy podatkowe”, „zobowiązany”. Konieczne wydaje się dokonanie odpowiedniej zmiany usytuowania definicji w projekcie.</p>	Uwaga nieuwzględniona Definicje ogólne zostały umieszczone po zdefiniowaniu kluczowych pojęć prawa podatkowego (art. 3 – 12 NOP). Również w obowiązującej OP jest podobnie.
14.	Art. 7 niepodatkowa należność budżetowa	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 1)	<p>art. 7 projektu – propozycja brzmienia:</p> <p>„Art. 7. Niepodatkową należnością budżetową jest, niebędące podatkiem ani opłatą, publicznoprawne świadczenie pieniężne na rzecz państwa, państwowego funduszu celowego, województwa, powiatu albo gminy, wynikające z ustaw, w szczególności należność, za którą odpowiada płatnik, inkasent, osoba trzecia.”.</p> <p>Pojawia się wątpliwość, czy należności państwowych funduszy celowych są niepodatkowymi należnościami budżetowymi. Dlatego w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych proponuje się, by po wyrazie „jest,”</p>	Uwaga nieuwzględniona Zamiarem projektodawców jest stosowanie NOP do niepodatkowych należności budżetowych na rzecz państwa. Jeżeli chodzi o niepodatkowe należności budżetowe na rzecz państwowego funduszu celowego, tu NOP będzie miała zastosowanie tylko poprzez art. 67 ustawy o finansach publicznych.

			zostały dodane wyrazy „niebędące podatkiem ani opłatą”, a po wyrazie „państwa” zostały dodane wyrazy „państwowego funduszu celowego”. Byłoby to spójne z innymi przepisami istniejącymi w obiegu prawnym, np. z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.).	
15.	Art. 7 niepodatkowa należność budżetowa	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 1)	Wątpliwości co do spójności regulacji kształtujących podstawową siatkę pojęciową nowej ustawy budzi definicja „niepodatkowej należności budżetowej” w części obejmującej zakresem tego pojęcia „należność, za którą odpowiada płatnik, inkasent, osoba trzecia” (art. 7 NOP <i>in fine</i>). Uzasadnienie projektu nie wyjaśnia tego rozwiązania (wskazując jedynie na str. 44, iż ten element dodano „w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości”). Regulacje art. 5–7 NOP zawierają rzeczowe definicje trzech rodzajów należności, do których ma zastosowanie ustawa, a których zakresy są rozłączne – niepodatkowa należność budżetowa z definicji nie może być podatkiem ani opłatą. Zatem ujęcie w art. 7 NOP „w szczególności” należności, za którą odpowiada np. płatnik, nie mogłoby obejmować podatku ani opłaty. Należy jednak zauważyć, że zgodnie z definicjami „płatnika”, „inkasenta” i „osoby trzeciej” (art. 9–12 NOP) należnością, za którą „odpowiadają” te podmioty (w swoim zakresie „odpowiedzialności” nie wiążącej się z obowiązkiem podatkowym), jest „podatek” (zaległość podatkowa). Przyjmując, że użyte w tych przepisach określenie „podatek” ma znaczenie wynikające z art. 13 pkt 8 NOP – a zatem należy je rozszerzyć na „podatek, opłatę i niepodatkową należność podatkową” – płatnik może być na mocy ustawy podatkowej odpowiedzialny za obliczenie, pobranie i wpłatę każdej z tych trzech należności. Ujęcie wskazanego „wyszczególnienia” tylko w art. 7 NOP należy odczytywać jako wyłączające powyższy wniosek – jednakże zarówno	Uwaga nieuwzględniona Podatek pobrany od podatnika przez płatnika jest podatkiem, jednakże tylko w przypadku, gdy patrzymy z perspektywy podatnika i w relacjach podatek – wierzyciel publicznoprawny. Z perspektywy płatnika, który takie świadczenie już pobrał należność ta, która powinna być wpłacona wierzycielowi publicznoprawnemu nie jest podatkiem. W relacjach płatnik – wierzyciel publicznoprawny to co było wcześniej podatkiem staje się niepodatkową należnością publicznoprawną. Podobnie jest w przypadku inkasenta i osoby trzeciej.

			<i>ratio legis</i> takiego rozwiązania, jak i jego spójność wewnętrzną pozostaje niewyjaśniona.	
16.	Art. 13 pkt 14 pojęcie Rady ds Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania	Szef KPRM (uwaga 3)	Art. 13 pkt 14 - sformułowanie nie stanowi definicji pojęcia Rady, a wprowadza jedynie jej skrót. Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej (§ 154 ust. 4) w przepisie, w którym formułuje się definicję, nie wprowadza się skrótu dla oznaczenia określenia definiowanego.	Uwaga uwzględniona
17.	Art. 13 pkt 19 pojęcie systemu teleinformatycznego	Minister Cyfryzacji (uwaga 2)	Należy poddać analizie brzmienie projektu celem sprawdzenia czy faktycznie każde wystąpienie w projekcie pojęcia „system teleinformatyczny” jest zgodne z definicją regulowaną w przedmiotowej jednostce redakcyjnej. Należy bowiem przykładowo wskazać, że w brzmieniu art. 635 pkt 6 jest mowa o „minimalnych wymaganiach dla systemów teleinformatycznych”, które odnoszą się do ogółu systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych. Ponadto w brzmieniu art. 635 pkt 6 lit. b oraz art. 639 § 2 projektu pojęcie to zostało użyte w odniesieniu do systemów teleinformatycznych banków.	Uwaga uwzględniona. Art. 13 pkt 20 NOP otrzymuje brzmienie: 20) systemie teleinformatycznym administracji podatkowej – rozumie się przez to system teleinformatyczny administracji skarbowej lub system teleinformatyczny obsługujący organ podatkowy; Zmiany należy dokonać w następujących przepisach: Art. 50 par 1, 2, 3,4, art. 57 par 2, 5, art. 106 par 6, art. 116, art. 118 par 5, 7, art 301 par 3, art 314 par 1, 6, 7, art 326 par 4, art 347 par 3, art 413 par 2, art 491 par 1, art 496 par 2, 3, art 500 par 5, 504 par 1, art 505 par1, 3, 4, 5, art 677, art 682.
18.	Art. 14 zasada praworządności	Szef KPRM (uwaga 4)	Proponuję rozważenie wykreślenia powyższego artykułu, jest on bowiem wprost powtórzeniem ujętej w art. 7 Konstytucji RP zasady praworządności („Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach” prawa”). Powtórzenie przepisów Konstytucji bądź jakichkolwiek zasad wynikających bezpośrednio z jej przepisów może naruszać art. 8 ust. 2 Konstytucji ze względu na wyrażoną w tym przepisie zasadę bezpośredniego stosowania jej przepisów. Można w tym miejscu również posiłkowo wskazać na wynikający z § 4 zasad techniki prawodawczej zakaz stosowania powtórzeń.	Uwaga nieuwzględniona. Zasada stanowi odpowiednik obecnie obowiązującego art. 120 Ordynacji podatkowej i art. 6 kpa. Stanowi oś działania organów podatkowych i jest zasadne jej wyartykułowanie w przepisach NOP.
19.	Art. 14	Rządowe Centrum Legislacji	Dostrzegając zarówno względy poszanowania tradycji jak i ważkości zasady legalizmu wskazane w uzasadnieniu (str. 59), RCL opowiada się za niepowtarzaniem w ustawie (art. 14 NOP) zasad	Uwaga nieuwzględniona. Usunięcie zasady legalizmu wywołałoby – mylnie, lecz przemożne – wrażenie, że zasada ta przestaje mieć w procedurach podatkowych zastosowanie. Wrażenie to i towarzyszące mu

		(uwaga 2)	konstytucyjnych. Artykuł 8 ust. 2 Konstytucji wyraża bowiem zasadę bezpośredniego stosowania jej przepisów. Natomiast w odniesieniu do pozostałych zasad ogólnych prawa podatkowego ujętych w rozdziale 2 działu I NOP pod rozwagę poddaje się – ze względu na potencjalne skutki w zakresie wykładni prawa – celowość wprowadzonego zróżnicowania sposobu ujęcia zasad analogicznych do już wprowadzonych w systemie prawa w innych dziedzinach. W szczególności dotyczy to zasad rozstrzygania na korzyść zobowiązanego niedających się usunąć wątpliwości co do treści przepisów i co do stanu faktycznego w porównaniu do analogicznych zasad wprowadzonych w ustawie – Prawo przedsiębiorców czy powołanym w uzasadnieniu (str. 67) art. 7a KPA, podlegających jednak ograniczeniu ze względu na ważny interes publiczny.	przekonanie negatywnie oddziaływałyby na poczucie sprawiedliwości proceduralnej zobowiązanych. Z kolei sformułowanie zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika odpowiada temu przyjętemu w obecnie obowiązującej ustawie (co do prawa) oraz specyfice prawa podatkowego, zwłaszcza w jego praktycznym zastosowaniu przez organy podatkowe (co do faktów). Ograniczenie <i>in dubio pro tributario</i> w zakresie ustaleń faktycznych poprzez wprowadzenie zastrzeżenia odnoszącego się do ważnego interesu publicznego rodziłoby istotne ryzyko nadużywania tego zastrzeżenia (o charakterze wyjątku) przez organy podatkowe. Nie jest także jasne, jakie byłoby odniesienie przedmiotowe tego wyjątku, tj. w jakiej kategorii spraw podatkowych rzeczywiście zachodziłby ważny interes publiczny uzasadniający niestosowanie zasady.
20.	Art. 14	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 10)	Biorąc pod uwagę, że Projekt OP ma służyć zbliżeniu podatników i organów podatkowych powinno się stosować środki dyscyplinujące obie strony a nie tylko podatnika. Skoro zatem w projektowanym art. 35 OP zawarta jest klauzula obejścia prawa przez podatnika, to wydaje się, że podobny przepis powinien dotyczyć także organów skarbowych. W związku z powyższym, w ocenie MPiT, w OP powinna zostać uregulowana zasada zakazu nadużywania prawa przez działanie niezgodne z celem przepisów prawa przez organy podatkowe.	Uwaga nieuwzględniona. Ramy działania organów podatkowych zostały określone w art.14, który stanowi, że organy podatkowe działają na podstawie i w granicach prawa. Nie trzeba tego dodatkowo wyjaśniać poprzez zaprzeczenie. Działanie niezgodne z celem przepisów prawa jest działaniem poza granicami prawa.
21.	Art. 16-28 zasady ogólne prawa podatkowego	Szef KPRM (uwaga 6)	Art. 16-28 i rozdział 5 działu I - wymienione przepisy budzą wątpliwości z punktu widzenia spójności, zupełności i powtarzalności. We wskazanych przepisach oraz w rozdziale 5 działu I projektu wielokrotnie powtarza się te same zasady używając innych zwrotów. Na uwagę zasługują przykładowo art. 16 i 42 projektu. W związku z powyższym proponuję dokonanie przez organ wnioskujący pogłębionej analizy w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga jest częściowo niejasna (wskazany zakres przepisów od art. 16 do art. 28 obejmuje wiele zasad, z których większość nie ma punktów styknych z regulacją zawartą w rozdziale 5 działu I). Co do dublowania się art. 16 i art. 42, należy stwierdzić, że art. 16 ustanawia zasadę ogólną, a przepisy rozdziału 5 działu I stanowią jej konkretyzację. Wydaje się naturalne, by regulację tę otwierał przepis o treści nadanej art. 42.

22.	Art. 16 zasada informowania i wsparcia	Szef KPRM (uwaga 5)	Wątpliwości budzi użyte sformułowanie „samodzielnego wykonywania obowiązków” i niedookreślenie o jakie obowiązki i prawa w tym przepisie projektodawcy chodzi. Użycie tego pojęcia budzi wątpliwości w kontekście ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, w myśl której doradcy podatkowi mogą prowadzić, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, księgi podatkowe i inne ewidencje do celów podatkowych, sporządzać w ich imieniu zeznania i deklaracje podatkowe, czy reprezentować podatników, płatników i inkasentów w postępowaniu przed organami administracji publicznej w zakresie ww. spraw. Postuluje się zatem wykreślenie powyższego sformułowania i dookreślenie, o jakie obowiązki i prawa (np. wynikające z ustaw podatkowych) w tym przepisie chodzi.	Uwaga uwzględniona Przepis można doprecyzować przez wskazanie, że chodzi o obowiązki i prawa „wynikające z przepisów prawa podatkowego”.
23.	Art. 18	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 1)	W Dziale I Rozdziale 2 Projektu OP zawarte są zasady ogólne prawa podatkowego, które częściowo pokrywają się zakresowo z zasadami ogólnymi wyrażonymi w PP. Sformułowanie zasad występujące w art. 18 oraz 23 § 2 i 3 OP różni się nieco od sposobu sformułowania analogicznych zasad odpowiednio w art. 11 i 10 ust. 2 i 3 PP. Co więcej, w odniesieniu do proponowanego art. 18 OP, będącego odpowiednikiem art. 2a obecnej Ordynacji podatkowej, wskazana tam zasada wyrażona jest nieprecyzyjnie - wątpliwości budzić może bowiem nie treść przepisu prawa (ta jest bowiem zawsze jasna), ale norma prawna wynikająca z tego przepisu. Obowiązujące od kilku miesięcy PP, stanowiące trzon tzw. „Konstytucji Biznesu”, wprowadzane było do polskiego systemu prawnego jako centralny akt prawa gospodarczego. Wyrażone w tej ustawie regulacje mają rozciągać się na wszelkie postępowania przedsiębiorców, w tym także na postępowania	Uwaga nieuwzględniona. OP jest aktem rangi kodeksu, który ma w sposób kompleksowy regulować poddaną sobie materię. Jest niewłaściwe, by w centralnej swojej części, jaką jest regulacja zasad ogólnych, akt ten odsyłał do zewnętrznego unormowania. Należy także zwrócić uwagę, że OP ma zastosowanie nie tylko do przedsiębiorców, ale także do zobowiązanych nieprowadzących działalności gospodarczej. Proponowane odesłanie byłoby zatem rzeczowo niewłaściwe. W powyższym kontekście jest znamienne, że odesłania podobnego do proponowanego nie zawiera również kodeks postępowania administracyjnego. Co więcej, powołane przepisy PP nie mogłyby zostać w identycznej postaci powielone czy przeniesione do OP z uwagi na charakter procedur podatkowych. W procedurach tych zasadniczo nie występują „sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ”. Nie jest także jasne, co na gruncie tych procedur miałyby oznaczać „ważny interes publiczny, w tym istotne interesy państwa, a w szczególności jego bezpieczeństwa, obronności lub porządku publicznego”. Pojęcia te dotyczą w sposób jawny innej sfery

			<p>podatkowe. Oznacza to, że przedsiębiorcy, którzy stanowią istotną grupę podatników, posiadają już liczne gwarancje wynikające z PP. Pojawienie się rozbieżności treściowych w odniesieniu do brzmienia zasad pomiędzy PP a nową OP może doprowadzić do powstania licznych kontrowersji i niejasności oraz rozproszenia i niespójności przepisów. Nie ma powodu, żeby do wszystkich postępowań zastosowania nie miały te same normy gwarancyjne.</p> <p>Stąd też proponujemy, by w ramach zasad wyrażonych w szczególności w art. 18 i 23 § 2 i 3 OP, zamiast dotychczasowej treści tych przepisów nastąpiło bezpośrednie odesłanie do PP („Do zobowiązanego stosuje się odpowiednio przepis art. 10 ust. 2 i 3/art. 11 PP”).</p>	<p>regulacji niż prawo podatkowe, są więc w swoim odniesieniu (znaczeniu) nieadekwatne do tego, by je umieścić w OP.</p> <p>Wreszcie, porównanie przepisów PP i OP w tym zakresie pozwala także sformułować pogląd, że te zawarte OP dają potencjalnie większe gwarancje zobowiązanym (na pewno natomiast nie mniejsze), ponieważ zasada <i>in dubio pro liberate</i> (<i>tributario</i>) jest w nich ograniczona mniejszą liczbą warunków.</p> <p>W odniesieniu do sposobu sformułowania obecnego art. 2a (<i>in dubio pro tributario</i>) trzeba stwierdzić, że jego przeniesienie do nowej OP bez zmian w stylistyce jest zasadne. O ile praktyka stosowania tego przepisu słusznie uchodzi za niedoskonałą, o tyle zjawisko to jest niezawinione przez jego redakcję. Przez „treść przepisu prawa” rozumie się tu jego znaczenie (odniesienie), tj. to, co wywodzi się z przepisu w rozumieniu bezpośrednim lub przy użyciu metod wykładni. Konkurencyjna stylistyka tego przepisu odwoływałaby się do norm prawnych. Wbrew pozorom nie byłaby ona „teoretycznie niewinna”, tj. nieobciążona istotnymi przesądzeniami teoretycznymi. Zakładałaby bowiem tzw. dwupoziomowość języka prawnego (w zgodzie z derywacyjną koncepcją wykładni „szkoły poznańskiej”), obciążoną kontrowersjami. Trudno zauważyć przewagi alternatywnej redakcji nad obecnym sformulowaniem art. 2a.</p>
24.	Art. 19 zasada domniemania rzetelności (dobrej wiary) zobowiązanego	Szef KPRM (uwaga 7)	<p>Wątpliwości budzi użyty zwrot „chyba że wystąpi powód aby uważać inaczej” - należy zauważyć, iż ustawa nie wskazuje w dalszych uregulowaniach powodów, które ewentualnie organy podatkowe mogłyby wziąć pod uwagę wskazując złą wiarę zobowiązanego. Należy zwrócić uwagę, iż organy podatkowe działają w granicach i na podstawie prawa, a tym samym w ustawie należałoby wskazać powody, które organ podatkowy może wziąć pod uwagę przy ocenie braku dobrej wiary po stronie zobowiązanego.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona/bezprzedmiotowa</p> <p>Proponuje się wykreślenie art. 19 NOP. Jak wskazują uwagi zgłoszone w ramach konsultacji, zasada domniemania dobrej wiary jest powszechnie nierozumiana lub rozumiana opacznie (tj. w związku z doktryną sądową TSUE dotyczącą oszustw podatkowych, ewentualnie z wprowadzaną właśnie sankcją za unikanie opodatkowania).</p>
25.	Art. 23 § 3	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do	<p>Jeżeli, zgodnie z uzasadnieniem przepis ma stanowić odpowiednik art. 81a Kodeksu postępowania administracyjnego, należy go uzupełnić o przesłankę ważnego interesu publicznego, w tym szczególnie istotnych interesów ekonomicznych państwa.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Status odpowiednika art. 81a kpa nie wiąże się z koniecznością przeniesienia do projektu unormowań kpa <i>verbatim</i>. Ordynacja podatkowa ma swoją własną dziedzinę regulacji, która determinuje m.in. sposób sformułowania rządzących procedurami podatkowymi zasad ogólnych. Proste odzwierciedlenie zasad</p>

		spraw Służb Specjalnych (uwaga x.1)		ogólnych kpa jest niepożądane, ponieważ zaniedbywałyby specyfikę procesowego prawa podatkowego. W szczególności, ograniczenie <i>in dubio pro tributario</i> w zakresie ustaleń faktycznych poprzez wprowadzenie zastrzeżenia odnoszącego się do ważnego interesu publicznego rodziłoby istotne ryzyko nadużywania tego zastrzeżenia (o charakterze wyjątku) przez organy podatkowe. Nie jest także jasne, jakie byłoby odniesienie przedmiotowe tego wyjątku, tj. w jakiej kategorii spraw podatkowych rzeczywiście zachodziłby ważny interes publiczny uzasadniający niestosowanie zasady.
26.	Art. 30 pojęcie postępowania podatkowego	Szef KPRM (uwaga 8)	Posłużono się niezdefiniowanym wcześniej pojęciem „postępowanie podatkowe”.	Uwaga nieuwzględniona Nie zachodzi potrzeba definiowania postępowania podatkowego.
27.	rozdziału 3 w dziale I „Prawa i obowiązki zobowiązanego”	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 3)	Projektowane regulacje rozdziału 3 w dziale I „Prawa i obowiązki zobowiązanego”, w ocenie RCL, nie w pełni odzwierciedlają wyrażone w uzasadnieniu projektu (str. 80–87) intencje stworzenia normatywnego katalogu (podstawowych?) praw i obowiązków zobowiązanego. Skutki prawne stworzenia takiego katalogu – ujęcia w nim określonego prawa czy obowiązku – byłyby zbliżone do ujęcia w ustawie ogólnej zasady prawa podatkowego. Użycie w przepisach art. 33 i art. 34 NOP zwrotu „w szczególności” może być natomiast rozumiane jako wskazanie niezamkniętego katalogu uprawnień i obowiązków (wręcz o charakterze wyłącznie przykładowym) – niewykluczające, że dowolne inne uprawnienia czy obowiązki mają tożsamy charakter z ujętymi w katalogu. Wątpliwości co do charakteru tych regulacji – w szczególności w zakresie ujętych w art. 33 NOP tak ogólnie wskazanych praw jak prawo do „rzetelnego, bezstronnego, sprawnego i terminowego załatwiania spraw” czy „stabilizacji stosunków prawnych przez przedawnienie” – wynikają także z ogólnego odesłania do przepisów prawa podatkowego jako wyłącznie określających „zasady” powstania i kształt	Uwaga nieuwzględniona Katalog ten jest pomyślany jako przykładowy remanent wynikających z Konstytucji i innych ustaw praw i obowiązków zobowiązanych. Jego celem jest proste wskazanie zobowiązanym tych praw, tak aby nie musieli dokonywać wykładni przepisów Konstytucji oraz kwerendy przepisów ustaw, zwłaszcza Ordynacji podatkowej. Zamieszczenie ich w jednym miejscu służy upowszechnieniu wiedzy o nich i możliwości powoływania się na konkretny przepis w razie sporu z organem. Po uchwaleniu projektu podatnik może bez trudności powołać się na swoje ustawowe prawa. Zatem katalog ten ma praktyczną przydatność, która uzasadnia jego zachowanie w ustawie.

			<p>tych uprawnień. Abstrahując od możliwych wątpliwości co do objęcia samej Ordynacji podatkowej zakresem definicji „przepisów prawa podatkowego”, przepisy art. 33 i art. 34 NOP mogą być w tej sytuacji interpretowane jako jedynie przykładowe wyliczenie uprawnień i obowiązków uregulowanych w dalszych przepisach projektowanej ustawy oraz materialnego prawa podatkowego, co rozdziłoby wątpliwości co do ich wartości normatywnej.</p>	
28.	<p>rozdziału 4 w dziale I „Klauzula ogólna przeciwko unikaniu opodatkowania”</p>	<p>Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 11)</p>	<p>Proponowane przepisy dotyczące klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania zawierają wiele nieostrych sformułowań. Na przykład art. 38 Projektu OP wyjaśniając, czym jest czynność podjęta w celu osiągnięcia korzyści podatkowej, posługuje się pojęciem „mało istotnych celów ekonomicznych lub gospodarczych”. Nie wiadomo również np. w jaki sposób organ podatkowy będzie oceniał, czy dana czynność została podjęta „przede wszystkim” w celu osiągnięcia korzyści podatkowej (art. 35 § 1 Projektu OP) albo w jaki sposób organ będzie oceniał „rozsądne działanie” podatnika (art. 35 § 3 Projektu OP).</p> <p>Biorąc pod uwagę, że analogiczne przepisy już obowiązują i budzą w praktyce pewne wątpliwości, warto być może pokusić się o analizę tych dotychczasowych doświadczeń i pod tym kątem poddać analizie propozycje zawarte w Projekcie OP. Jak się bowiem wydaje brak przejrzystych przepisów w połączeniu z indywidualną oceną zamiarów podatnika dokonywaną przez organy podatkowe w konkretnej sprawie może powodować niepewność wśród przedsiębiorców. Dodatkowo, niepewności w tym zakresie nie da się usunąć poprzez uzyskanie interpretacji indywidualnej odnośnie stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że może być przedmiotem decyzji wydanej z zastosowaniem art. 35</p>	<p>Uwaga niezasadna. Zaproponowany kształt klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania, przewidziany w niniejszym projekcie, realizuje wymogi wynikające z Dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016r. W art. 35 § 1 (odpowiednik art. 119a § 1o.p.) wyjaśniono jakie działanie stanowi unikanie opodatkowania wskazując 3 przesłanki, które muszą wystąpić łącznie: art. 119a § 1: czynność dokonana przede wszystkim w celu osiągnięcia korzyści podatkowej; sprzeczna w danych okolicznościach z przedmiotem i celem przepisu ustawy podatkowej; nie skutkuje osiągnięciem korzyści podatkowej, jeśli sposób działania był sztuczny (unikanie opodatkowania). Z kolei art. 6 ust 1 Dyrektywy wynika, że na użytek obliczenia zobowiązania z tytułu podatku od osób prawnych państwo członkowskie nie uwzględnia jednostkowych ani seryjnych uzgodnień, które – z uwagi na to, że głównym (main) celem lub jednym z głównych celów ich wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem mającego zastosowanie prawa podatkowego – są nierzeczywiste, wzięwszy pod uwagę wszystkie stosowne fakty i okoliczności.</p> <p>W propozycji zawartej w projekcie Rządowym ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (druk Sejmowy 2860) wprowadzono zmianę w art. 119a (odwzorowanego w art. 35 projektu) w brzmieniu „§ 1. Czynność nie skutkuje osiągnięciem korzyści podatkowej, jeżeli osiągnięcie tej korzyści, sprzecznej w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy</p>

			<p>Projektu OP. Zgodnie bowiem z art. 526 § 2 Projektu OP nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że mogą być przedmiotem decyzji wydanej na podstawie art. 35 OP (lub stanowić nadużycie prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług).</p> <p>W związku z powyższym wydaje się, że przepisy dotyczące klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu podwójnego opodatkowania powinny być doprecyzowane. W przeciwnym razie, w ocenie MPiT, podatnik powinien mieć możliwość uzyskania interpretacji indywidualnej, która jest dużo tańsza od opinii zabezpieczającej i na podstawie której to interpretacji podatnik mógłby otrzymać wyjaśnienie, czy jego działanie nie jest sprzeczne z klauzulą ogólną przeciwko unikaniu opodatkowania.</p>	<p>podatkowej lub jej przepisu, było głównym lub jednym z głównych celów jej dokonania, a sposób działania był sztuczny (unikanie opodatkowania).”. W przypadku przeprowadzenia zmiany w tym kierunku brzmienie art. 35 projektu powinno podlegać odpowiedniemu dostosowaniu. Zmiany zawarte w projekcie UC-135 (obecnie druk Sejmowy 2860) w zakresie dotyczącym klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania zostaną wprowadzone po ich uchwaleniu. Projekt NOP w tym zakresie odpowiada regulacjom Działu IIIa o.p</p>
29.	Art. 35 definicja unikania opodatkowania	Szef KPRM (uwaga 9)	<p>Przy definiowaniu unikania opodatkowania posłużono się zwrotem „przede wszystkim”. Powyższe budzi wątpliwości, gdyż może sugerować, iż pojęcie to zawiera również inne przypadki niewskazane w tej ustawie.</p>	<p>Uwaga niezasadna Zaproponowany kształt klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania, przewidziany w niniejszym projekcie, realizuje wymogi wynikające z Dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016r. W art. 35 § 1 (odpowiednik art. 119a § 1o.p.) wyjaśniono jakie działanie stanowi unikanie opodatkowania wskazując 3 przesłanki, które muszą wystąpić łącznie: art. 119a § 1: czynność dokonana przede wszystkim w celu osiągnięcia korzyści podatkowej; sprzeczna w danych okolicznościach z przedmiotem i celem przepisu ustawy podatkowej; nie skutkuje osiągnięciem korzyści podatkowej, jeśli sposób działania był sztuczny (unikanie opodatkowania). Z kolei art. 6 ust 1 Dyrektywy wynika, że na użytek obliczenia zobowiązania z tytułu podatku od osób prawnych państwo członkowskie nie uwzględnia jednostkowych ani seryjnych uzgodnień, które – z uwagi na to, że głównym (main) celem lub jednym z głównych celów ich wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem mającego zastosowanie prawa podatkowego – są nierzeczywiste, wzięwszy pod uwagę wszystkie stosowne fakty i okoliczności.</p>

				<p>W obu przytoczonych regulacjach istotna jest przesłanka celu – art. 6 ust. 1 „głównym (main) celem lub jednym z głównych celów ich wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z.” oraz art. 35 § 1 „przede wszystkim w celu osiągnięcia korzyści podatkowej”. Z kolei w art. 37 § 1 projektu wyjaśniono, że sposób działania uznaje się za sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że nie zostałby zastosowany przez podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem i celem przepisu ustawy podatkowej. Regulacja ta odpowiada treści art. 6. 2. Dyrektywy ATAD z 2016 („non-genuine”): „ Na użytek ust. 1 jednostkowe lub seryjne uzgodnienie uznaje się za nierzeczywiste w zakresie, w jakim nie jest ono wprowadzane z uzasadnionych powodów handlowych, które odzwierciedlają rzeczywistość ekonomiczną.”.</p> <p>Wyjaśnić należy, że podjęte zostały prace legislacyjne zmierzające do dosłownego odwzorowania treści dyrektywy, która używa sformułowania że taki cel (osiągnięcie korzyści) był „główny lub jeden z głównych” (dzisiaj jest w Ordynacji „przede wszystkim” czyli jakby tylko cel „główny”). W propozycji zawartej w projekcie Rządowym ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (druk Sejmowy 2860) wprowadzono zmianę w art. 119a (odwzorowanego w art. 35 projektu) w brzmieniu „§ 1. Czynność nie skutkuje osiągnięciem korzyści podatkowej, jeżeli osiągnięcie tej korzyści, sprzecznej w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy podatkowej lub jej przepisu, było głównym lub jednym z głównych celów jej dokonania, a sposób działania był sztuczny (unikanie opodatkowania)”. W przypadku przeprowadzenia zmiany w tym kierunku brzmienie art. 35 projektu powinno podlegać odpowiedniemu dostosowaniu.</p>
30.	Art. 38 ogólność pojęć	Szef KPRM (uwaga 10)	<p>Wątpliwości budzi relacja tego artykułu do definicji pojęcia unikania opodatkowania zawartej w art. 35. Ponadto nie wskazano organu, który może uznać za „mało istotne” cele ekonomiczne lub gospodarcze czynności. Jednocześnie wątpliwości budzi użyty</p>	<p>Uwaga niezasadna. Implementacja przepisów dyrektywy 2016/1164/UE w zakresie generalnej klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania nakładała obowiązek wprowadzenia regulacji krajowych realizujących jej postanowienia. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1</p>

			<p>zwrot „mało istotne” jako niezawierający treści prawnych, a jednocześnie wysoce niedookreślony i mogący budzić wątpliwości interpretacyjne.</p>	<p>dyrektywy ATAD, „Na użytek obliczenia zobowiązania z tytułu podatku od osób prawnych państwo członkowskie nie uwzględnia jednostkowych ani seryjnych uzgodnień, które – z uwagi na to, że głównym celem lub jednym z głównych celów ich wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem mającego zastosowanie prawa podatkowego – są nierzeczywiste, wzięwszy pod uwagę wszystkie stosowne fakty i okoliczności. Jednostkowe uzgodnienie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część”. Dyrektywa wyznaczyła ponadto termin dostosowania przepisów krajowych do tej formuły na dzień 31 grudnia 2018 r. Dodatkowo w punkcie 11 preambuły do dyrektywy ATAD stwierdzono, że „Przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania są włączane do systemów podatkowych, aby zwalczać nadużycia podatkowe, w odniesieniu do których nie zostały jeszcze przyjęte specjalnie ukierunkowane przepisy. Przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania służą zatem wypełnianiu luk, ale nie powinny mieć wpływu na możliwość stosowania szczegółowych przepisów w zakresie przeciwdziałania nadużyciom. W Unii przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania powinny mieć zastosowanie do uzgodnień, które nie są rzeczywiste; we wszystkich pozostałych przypadkach podatnik powinien mieć swobodę wyboru takiej struktury podatkowej, która jest najbardziej efektywna z punktu widzenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Ważne jest również zapewnienie jednolitego stosowania przepisów ogólnych przeciw unikaniu opodatkowania w sytuacjach wewnątrz krajowych, w obrębie Unii i w relacjach z państwami trzecimi, tak aby ich zakres i wyniki stosowania były takie same zarówno w przypadku sytuacji wewnętrznych, jak i transgranicznych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania kar, w przypadku gdy zastosowanie mają przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania. Przy ocenie, czy dane uzgodnienie należy uznać za nierzeczywiste, powinno być możliwe rozważenie przez państwa członkowskie wszystkich ważnych względów ekonomicznych, w tym działalności finansowej”. Art. 6 ust. 1 dyrektywy ATAD ustanawia zatem ogólną klauzulę przeciwko unikaniu opodatkowania, mającą zastosowanie do podatku dochodowego od osób prawnych. Odpowiednikiem tego rozwiązania w polskim systemie prawnym</p>
--	--	--	--	--

				<p>jest generalna klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania, która została wprowadzona ustawą zmieniającą z 2016 r., normatywnie ujęta w przepisie art. 119a § 1 Ordynacji podatkowej. Wobec przyjęcia w tym zakresie uregulowania wspólnotowego oraz wypełnienia obowiązku implementacyjnego należało rozważyć spełnianie przez regulację krajową wymagań stawianych przez art. 6 ust. 1 dyrektywy ATAD. Wprowadzenie w art. 38 (odpowiednik art. 119d o.p.) zawierającego definicję czynności podjętej w celu osiągnięcia korzyści podatkowej określenia „uwzględniając pozostałe cele ekonomiczne czynności, wskazane przez stronę, należy uznać, że cel ten nie był mało istotny” stanowiło realizację wskazanych postanowień Dyrektywy w zakresie rozważenia wszystkich stosownych faktów i okoliczności oraz wszystkich ważnych względów ekonomicznych.</p> <p>Organem właściwym do formułowania oceny w tym zakresie jest organ właściwy do prowadzenia postępowania podatkowego w przypadku unikania opodatkowania wskazany w art. 573 (obecnie art. 119g o.p.).</p>
31.	Art. 40 definicja czynności	Szef KPRM (uwaga 11)	Definicja czynności jest zbyt ogólna i szeroka, co może budzić wątpliwości interpretacyjne. Należy zauważyć, iż poprzez użycie słowa „także” rozszerza się definicję tego pojęcia na niedookreślony w projekcie katalog czynności, które dodatkowo mogą być podejmowane przez niedookreślony i niezamknięty katalog podmiotów.	Uwaga niezasadna Wprowadzone rozwiązanie stanowiące odpowiednik art. 119f o.p. zapobiega fragmentaryzacji czynności i skutkiem tego ustalenie z każdej z nich wielkości korzyści, nie powodujących objęcia przepisami o zapobiegającym unikaniu opodatkowania. Treść tego przepisu pozwala na objęcie klauzulą także czynności powiązanych, z których każda samodzielnie oceniana tym regulacjom nie podlegała.
32.	Dział I rozdział 5 (Prawo do informacji i wsparcia/Art. 42- Art.46/)	Szef KPRM (uwaga 6)	Art. 16-28 i Rozdział 5 - wymienione przepisy budzą wątpliwości z punktu widzenia spójności, zupełności i powtarzalności. We wskazanych przepisach oraz w Rozdziale 5 projektu wielokrotnie powtarza się te same zasady używając innych zwrotów. Na uwagę zasługują przykładowo art. 16 i 42 projektu. W związku z powyższym proponuję dokonanie przez organ wnioskujący pogłębionej analizy w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga jest częściowo niejasna (wskazany zakres przepisów od art. 16 do art. 28 obejmuje wiele zasad, z których większość nie ma punktów styknych z regulacją zawartą w rozdziale 5 działu I). Co do dublowania się art. 16 i art. 42, należy stwierdzić, że art. 16 ustanawia zasadę ogólną, a przepisy rozdziału 5 działu I stanowią jej konkretyzację. Wydaje się naturalne, by regulację tę otwierał przepis o treści nadanej art. 42. Uwaga jest powtórzeniem uwagi z pkt 20
33.	Art. 43 i art. 44	Rządowe Centrum Legislacji	Wyjaśnienia i ewentualnego uzupełnienia projektu (w zakresie przepisów NOP bądź projektu przepisów wprowadzających – w zakresie przepisów ustawy o	Uwagi do wyjaśnienia

		<p>(uwaga 4)</p>	<p>Krajowej Administracji Skarbowej lub innych ustaw) wymaga kwestia udzielania wsparcia oraz „informacji telefonicznej Krajowej Informacji Skarbowej” (art. 43 i art. 44 NOP). Projektowane przepisy NOP nie regulują tych zagadnień.</p> <p>W przypadku udzielania wsparcia art. 43 NOP wprost odsyła do ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, nie wskazując jednak konkretnych regulacji tej ustawy, które regulują – jak sugeruje ten przepis – zasady jego udzielania. Niezbyt rozbudowane przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, które mogą dotyczyć tej kwestii (np. art. 29 tej ustawy), regulują jednak zadania tylko niektórych organów podatkowych w zakresie udzielania wsparcia. W przypadku udzielania „informacji telefonicznej Krajowej Informacji Skarbowej” RCL nie zidentyfikowało regulacji określających zasady jej udzielania (komu?, o czym?, w jakim zakresie – przy uwzględnieniu tajemnicy skarbowej i możliwości weryfikacji jej zachowania przy wskazanym sposobie komunikacji?). W konsekwencji braku kompleksowych regulacji w tym zakresie sposób realizacji prawa do informacji i wsparcia pozostałby nieokreślony.</p> <p>Jedyną regulacją materialną dotyczącą udzielania „informacji telefonicznej Krajowej Informacji Skarbowej” jest przyznana dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej w art. 45 NOP kompetencja do przetwarzania danych biometrycznych w celu zidentyfikowania lub weryfikacji tożsamości osoby fizycznej. Abstrahując od konieczności umieszczenia takiej regulacji (wraz z upoważnieniem projektowanym w art. 46 NOP) wśród regulacji, które będą określać zasady udzielania informacji telefonicznej, przyznanie takiej kompetencji wymaga pogłębionego uzasadnienia w kontekście konstytucyjnej zasady autonomii informacyjnej jednostki oraz zakazu pozyskiwania, gromadzenia i</p>	
--	--	-------------------------	--	--

			<p>udostępniania przez władze publiczne innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym (wykazania w uzasadnieniu projektu spełnienia testu proporcjonalności projektowanych regulacji, w tym wskazania tych wartości konstytucyjnych, którym przyznano priorytet w świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji). Przy tym, w ocenie RCL, projektowana regulacja nieprecyzyjnie kształtuje wprowadzany środek, nie zapewniając jego adekwatności do realizowanych celów, w szczególności nie ogranicza (do niezbędnych) zakresu pozyskiwanych danych biometrycznych ani nie wyznacza granic wprowadzanej kompetencji (np. w przypadku udzielania telefonicznie „informacji o charakterze ogólnym” nie wydaje się niezbędna jakakolwiek identyfikacja tożsamości osoby fizycznej).</p>	
34.	Art. 45 informacja telefoniczna	Szef KPRM (uwaga 12)	<p>Wskazany w tym artykule art. 42 nie reguluje kwestii, do której zastosowano odwołanie.</p>	Uwaga uwzględniona Należy poprawić odesłanie z art. 42 na art. 44.
35.	Art. 45 ochrona danych osobowych	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga II.1)	<p>Projektowany art. 45 ustawy przewiduje, że w celu udzielenia informacji telefonicznej zobowiązanemu dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej może przetwarzać dane biometryczne w celu zidentyfikowania lub weryfikacji tożsamości osoby fizycznej. Dane biometryczne to jedne z tzw. danych wrażliwych, które można przetwarzać wyłącznie na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia PE i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych; RODO).</p> <p>Artykuł 9 ust. 2 RODO przewiduje zamknięty katalog podstaw przetwarzania danych wrażliwych, a zaproponowana w art. 45 projektu podstawa</p>	Uwaga do wyjaśnienia Uzasadnieniem wprowadzenia art. 45 projektu nowej ustawy Ordynacja podatkowa jest umożliwienie podatnikom w sposób dobrowolny i bezpośredni (bez konieczności kontaktu z urzędem) dostępu za pośrednictwem urządzeń teleinformatycznych do ich indywidualnych danych. Z uwagi na rodzaj danych (indywidualne dane dotyczące rozliczeń podatnika) wymagana jest identyfikacja osoby dokonującej kontaktu z Krajową Informacją Skarbową. Dane biometryczne pozwolą na jednoznaczną identyfikację rozmówcy, a mechanizmy oparte na biometrii (głosowej) należą do jednych z najbezpieczniejszych rozwiązań w tym zakresie. Z uwagi na całkowitą dobrowolność po stronie podatnika na skorzystanie z tej formy kontaktu, przetwarzanie danych biometrycznych będzie oparte na art. 9 ust. 2 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego

			<p>przetwarzania nie mieści się w tym katalogu.</p> <p>Jak się wydaje w przypadku udzielania informacji zobowiązanemu właściwą podstawą prawną powinna być wyraźna zgoda z art. 9 ust. 2 lit. a RODO.</p>	<p>przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). Zatem możliwość przetwarzania danych biometrycznych uzależniona będzie od zgody osoby, której dane dotyczą.</p> <p>Dla uzyskania ogólnych informacji podatkowych i celnych Krajowa Informacja Skarbowa nie będzie wymagała identyfikacji rozmówcy, a tym samym nie będzie stosowana biometria i nie będą przetwarzane dane biometryczne. Informacje będą udzielane na obecnych zasadach, gdzie podatnik dokonując połączenie telefoniczne nie podlega uwierzytelnianiu.</p>
36.	Art. 45 ochrona danych osobowych	Minister Cyfryzacji (uwaga 3)	<p>Należy zwrócić uwagę na niejednoznaczne sformułowanie art. 45 projektu, uprawniające dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej do przetwarzania danych biometrycznych. Cel jego wprowadzenia wymaga dodatkowych wyjaśnień ze strony projektodawcy. Przede wszystkim przepis ten wskazuje dwa odrębne cele przetwarzania danych biometrycznych, którymi są: udzielenie informacji telefonicznej oraz identyfikacja lub weryfikacja tożsamości osoby fizycznej. Nie jest zatem jasne, czy intencją projektodawcy jest to, aby już samo udzielenie informacji było warunkowane pozyskaniem danych biometrycznych. Z kolei uzasadnienie do projektu jako ratio legis proponowanej regulacji wskazuje możliwość „identyfikacji osób, którym udzielana jest informacja telefoniczna, w celu ustalenia, jaką pomoc uzyskały, w razie późniejszego kwestionowania faktu lub jakości tej pomocy”. Z uwagi na fakt, że projektowany przepis nie precyzuje jakie konkretnie dane biometryczne miałyby być przetwarzane przez dyrektora Krajowej informacji Skarbowej, nie można z niego jednoznacznie wywnioskować na czym miałyby polegać wprowadzane rozwiązanie.</p> <p>Należy wskazać, że co do zasady art. 9 ust. 1 RODO wprowadza zakaz przetwarzania między innymi danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, zaliczając je tym</p>	Uwaga do wyjaśnienia

		<p>samym do szczególnych kategorii danych osobowych. Ten generalny zakaz nie ma zastosowania wyłącznie wtedy, gdy spełniony jest jeden z warunków wymienionych w art. 9 ust. 2 RODO. Co za tym idzie, aby w świetle RODO możliwe było przetwarzanie danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, musi ono odbywać się na podstawie jednej z przesłanek wskazanych w art. 9 ust. 2 RODO.</p> <p>Pojawia się zatem pytanie, którą z tych przesłanek projektodawca uznał za podstawę przetwarzania danych biometrycznych w celu udzielenia informacji telefonicznej. Art. 9 ust. 2 lit. a pozwala na przetwarzanie danych biometrycznych na podstawie zgody. Rozwiązanie to może być rozważone również przez projektodawcę.</p> <p>Jeżeli jednak podstawą przetwarzania danych biometrycznych przez dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej miałby być przepis prawa, to możliwe jest skorzystanie z art. 9 ust. 2 lit. g. Przepis ten pozwala, jako odstępstwo od ust. 1, na przetwarzanie danych biometrycznych, gdy przetwarzanie jest niezbędne ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, na podstawie prawa państwa członkowskiego, które są proporcjonalne do wyznaczonego celu, nie naruszają istoty prawa do ochrony danych i przewidują odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą. Jeżeli projektodawca chce skorzystać z ww. przesłanki winien dokonać dodatkowej analizy ww. zakresie oraz powinien wykazać „ważny interes publiczny”. Na koniec należy wskazać, że wprowadzenie przetwarzania wrażliwych danych osobowych nawet na podstawie przepisu prawa nie wyłącza z obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 lit. c RODO, który stanowi, że dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są</p>	
--	--	--	--

			przetwarzane (tzw. zasada minimalizacji).	
37.	Dział I Rozdział 6 (Zastosowanie środków komunikacji elektronicznej/Art. 47-Art. 57) podpisy	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapit 1)	Uwaga dotyczy rozwiązania zaproponowanego w „Rozdziale 6 - zastosowanie środków komunikacji elektronicznej” oraz w „Rozdziale 3 - doręczenia”, które pomijają obowiązujące regulacje zawartych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o <i>zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 1544), która dokonuje m. in. istotnej nowelizacji ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o <i>informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 570) w kontekście funkcjonowania publicznego systemu identyfikacji elektronicznej oraz świadczenia usługi podpisu zaufanego. puOp w wielu miejscach nadal posługuje się definicją „podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP”, tj. definicji legalnej, która na mocy art. 29 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o <i>zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw</i> została uchylona. Pomimo uchylecia tej definicji, pojęcie to nadal funkcjonuje m. in. w art. 47, art. 50 czy art. 55 § 4. Ponadto, w kontekście przepisów postępowania podatkowego, proponuję rozważyć ponowną weryfikację rozwiązań dotyczących mocy wiążącej oświadczeń/dokumentów opatrzonych „ <i>podpisem zaufanym</i> ” (według używanego w projekcie nazewnictwa „ <i>podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP</i> ”), ze względu na niżej wskazane niejednoznaczne uregulowania. Dotyczy to podpisów podatników, zwłaszcza w sytuacji wszczęcia postępowania podatkowego, zarówno przez urząd podatkowy, jak i na wniosek podatnika. Dokumenty składane w postaci elektronicznej powinny być wyłącznie opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, który posiada moc prawną podpisu własnoręcznego. Działania legislacyjne zmierzające do zrównania skutków prawnych profilu zaufanego	Uwaga uwzględniona częściowo W zakresie nomenklatury „podpis zaufany” i „podpis potwierdzony profilem zaufanym” - zob. poz. 2 W zakresie zastosowania w praktyce profilu zaufanego w postępowaniu podatkowym wypowiedział się ustawodawca w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1544) w art.10 pkt 2 zgodnie z którym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: w art. 14c w § 4, w art. 138a w § 3 i w § 5 w zdaniu pierwszym, w art. 144b w § 1 i w § 2 w pkt 1, w art. 159 w § 2, w art. 168 w § 3a w pkt 1, w art. 194a w § 2a w zdaniu pierwszym, w art. 210 w § 1 w pkt 8, w art. 217 w § 1 w pkt 7, w art. 282b w § 4 w pkt 6 oraz w art. 306d w § 3 użyte w różnym przypadku wyrazy „podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „podpisem zaufanym”.

			<p>ePUAP/obecnie „podpisu zaufanego” z podpisem własnoręcznym, szczególnie na gruncie przepisów postępowania podatkowego, może budzić wątpliwości, bowiem przepisy krajowe nie są w tym zakresie jednoznaczne. W szczególności należy wskazać brzmienie nowelizowanego przepisu art. 20ae ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zgodnie z którym dane w postaci elektronicznej opatrzone podpisem zaufanym są równoważne pod względem skutków prawnych dokumentowi opatrzonemu podpisem własnoręcznym, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Przepisy odrębne, które w sytuacji sporu mogą zniweczyć proces legislacyjny w ww. zakresie, to zwłaszcza rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 257, str. 73), dalej: „eIDAS”, czy też regulacje ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.), które stanowią, że wyłącznie kwalifikowany podpis elektroniczny ma skutek prawny równoważny podpisowi własnoręcznemu.</p>	
38.	<p>Art. 47, Art. 49, Art. 50 oraz pozostałe przepisy projektu, zgodnie z którymi do dokonania określonych czynności wymagane jest użycie kwalifikowanego podpisu</p>	<p>Minister Spraw Zagranicznych (uwaga IV.1)</p>	<p>Zgodnie z projektowanym art. 47 ustawy, warunek pisemności uważa się za zachowany, jeżeli dokument elektroniczny został opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Z uwagi na to, że kwestie podpisów elektronicznych są szczegółowo uregulowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym, należy uzupełnić uzasadnienie do projektowanej ustawy o informację, że do kwalifikowanego podpisu elektronicznego o którym</p>	<p>Uwaga uwzględniona W uzasadnieniu będzie odniesienie do postanowień rozporządzenia eIDAS.</p>

	elektronicznego podpisu elektronicznego		mowa w projekcie mają zastosowanie zasady określone w rozporządzeniu nr 910/2014, a w szczególności jego art. 27 i art. 28 oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tego rozporządzenia. Powyższa uwaga ma również zastosowanie między innymi do projektowanego art. 49, art. 50 oraz pozostałych przepisów projektu, zgodnie z którymi do dokonania określonych czynności wymagane jest użycie kwalifikowanego podpisu elektronicznego.	
39.	Art. 48 § 1 obowiązek doręczania przez organy podatkowe pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 1)	Odnosząc się do propozycji wprowadzenia obowiązku doręczania przez organ podatkowy pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przewidzianego w art. 48 1 projektu ustawy, należy podkreślić, iż przedmiotowy obowiązek będzie miał zastosowanie nie tylko do organów podatkowych <i>sensu stricto</i> wymienionych w art. 76 projektu ustawy, ale również do organów wymienionych w art. 77 projektu, tj. do Szefa ABW, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, którym Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia nadać uprawnienia organów podatkowych. Oznacza to, że o ile zmiana przepisów ustawy – <i>Ordynacja podatkowa</i> w omawianym zakresie będzie korzystna dla organów podatkowych <i>sensu stricto</i> , to już z punktu widzenia szefów ww służb realizujących uprawnienia organu podatkowego wobec swoich funkcjonariuszy niekoniecznie, albowiem wskazane organy nie mają możliwości korzystania z elektronicznych środków komunikacji przewidzianych w projekcie, tj. z profilu e-PUAP. Fakt ten wynika z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570, z późn. zm.), w którym przewidziano wyłączenie dla służb specjalnych od obowiązku stosowania profilu e-PUAP. Ponadto, mając na uwadze wynikający z przepisów pragmatycznych służby	Uwaga do wyjaśnienia

		<p>specjalnych obowiązków zapewnienia ochrony danych identyfikujących funkcjonariuszy, nie jest pożądane doręczanie pism przez organ podatkowy, jakim jest szef służby specjalnej, przy wykorzystaniu narzędzi takich jak portal podatkowy. Wynika to z faktu, iż dane funkcjonariuszy oraz informacje o pełnieniu służby podlegają szczególnej ochronie. Jednocześnie należy podkreślić, iż uzyskanie dostępu do tych danych przez osoby nieuprawnione może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa funkcjonariuszy oraz dla realizowanych przez nich zadań, w tym w szczególności tych o charakterze operacyjno-rozpoznawczym. Co prawda projektodawca w art. 301 1 pkt 2 przewiduje zachowanie tradycyjnych form doręczania pism w sprawach podatkowych (z wykorzystaniem formy papierowej), ale w uzasadnieniu do projektu ustawy na str. 21 wskazano, że „w najbliższej przyszłości forma ta będzie znikąca”, przez co należy rozumieć, że w założeniu projektodawcy sytuacja zachowania tradycyjnej formy papierowej pism doręczanych podatnikowi przez organ podatkowy „za pokwitowaniem” odbioru ma charakter czasowy. W związku z powyższym rezygnacja ze zwykłej formy papierowej pism może pozbawić szefa służby specjalnej możliwości korzystania z bezpiecznej, a zarazem jedynie dopuszczalnej, formy komunikowania się tego organu podatkowego z funkcjonariuszami oraz stosowania środków bezpieczeństwa przewidzianych w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, z późn. zm.). Warto w tym miejscu nadmienić, iż w projektowanym art. 77 ustawy jedną z przesłanek uzasadniających nadanie uprawnień organu podatkowego szefom służb w nim wymienionych, jest zapewnienie ochrony informacji niejawnych.</p> <p>Z dotychczasowej praktyki np. ABW wynika, że pisma skierowane do podatników były doręczane w</p>	
--	--	---	--

			<p>jej siedzibie, w zwykłej formie papierowej przez uprawnionych funkcjonariuszy, co gwarantowało odpowiedni poziom bezpieczeństwa danych przetwarzanych wprowadzonych sprawach podatkowych.</p> <p>Wobec powyższego postuluję, aby w przypadku szefów służb specjalnych, jako organów wymienionych w projektowanym art. 77 ustawy, zastosować wyłączenie od obowiązku doręczenia pism przy pomocy środków komunikacji elektronicznej, z uwagi na ochronę informacji niejawnych i wymóg zapewnienia bezpieczeństwa państwa. Należy także zagwarantować tym służbom możliwość stałego korzystania z tradycyjnych form doręczenia pism przewidzianych w art. 301 § 1 pkt 2 projektu, w sytuacji podjęcia przez projektodawcę decyzji o rezygnacji z korzystania z papierowej formy pisma i wprowadzenia obowiązku korzystania z elektronicznych form komunikacji organu podatkowego z podatnikiem oraz innymi organami.</p>	
40.	Art. 48 § 5 podpis elektroniczny	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapity 2-5)	<p>Ponadto, w treści uzasadnienia sporządzonego do projektu ustawy o usługach zaufania (druk sejmowy nr 2502), stwierdzono: „(...) podpis zaufany (wg. aktualnej nomenklatury „<i>podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP</i>) nie stanowi - nawet - zaawansowanego podpisu elektronicznego, należy bowiem wskazać, iż nie spełnia on wymagania art. 26 lit. c rozporządzenia eIDAS. Dostrzeżono to między innymi w raporcie ENISA z grudnia 2017 r., gdzie wskazuje się podpis potwierdzony profilem zaufanym jako przykład „innego podpisu krajowego (...)”. Wyżej wskazanych wątpliwości nie usuwa także definicja „podpisu zaufanego” zawarta w nowelizowanej ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zgodnie z którą podpis zaufany to</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona W odniesieniu do nomenklatury - zob. poz. 2. W odniesieniu do możliwości zastosowania podpisu zaufanego - zob. poz. 23.</p>

	<p>doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej</p>		<p>podpis elektroniczny, którego autentyczność i integralność jest zapewniana przy użyciu pieczęci elektronicznej ministra właściwego do spraw informatyzacji. Zgodnie z art. 48 § 5 puOp przepis art. 48 § 2 nie ma zastosowania do podmiotów wymienionych w art. 301 § 4, 5 i 7, którym doręczanie pism następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Proponuję wykreślenie 48 § 5 puOp oraz 301 § 4, 5 i 7 puOp, ponieważ proponowane regulacje wprowadzają zasadę doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej - bez uzyskania wyraźnej zgody - następujących podatników: przedsiębiorców, użytkowników platformy ePUAP, użytkowników portalu podatkowego. Domniemana zgoda na komunikację z urzędem podatkowym drogą elektroniczną wystąpi już w sytuacji, kiedy podatnik jest użytkownikiem platformy ePUAP, poprzez którą załatwia wyłącznie sprawy administracyjne. Ponadto intencją podatnika korzystającego z portalu podatkowego może być tylko dostęp do e-usług o charakterze informacyjnym - czy też spraw, które mogą być załatwiane poprzez czynność materialno-techniczną, np. złożenie deklaracji, co nie oznacza jednocześnie, że podatnik w sposób świadomy decyduje się na e-komunikację w sytuacji wszczęcia postępowania podatkowego. Wprowadzenie domniemanej zgody, zwłaszcza podatnika/przedsiębiorcy na e-komunikację z urzędem podatkowym nie znajduje uzasadnienia, nawet jeśli motywem projektowanych rozwiązań jest dalszy postęp w obszarze cyfryzacji. Jak się wydaje, każdy podatnik powinien mieć zagwarantowane prawo wyboru czy wyraża w sposób świadomy wolę komunikowania się z urzędem podatkowym drogą elektroniczną, czy też woli komunikować się w sposób tradycyjny (papierowy).</p> <p>Jak wyżej wskazano, istnieją uzasadnione wątpliwości co do mocy prawnej dowodów e- doręczania</p>	
--	--	--	--	--

			<p>korespondencji z pominięciem kwalifikowanej usługi zgodnej z eIDAS, czy też mocy prawnej dokumentów opatrywanych różnymi podpisami elektronicznymi.</p> <p>Wskazać również należy na problem z gromadzeniem korespondencji dla celów dowodowych. W związku z tym, bezpieczeństwo obrotu wymaga, aby nadal każdy podatnik miał prawo do świadomego wyboru sposobu komunikowania z urzędem podatkowym - co nie oznacza jednocześnie, że przyjęcie tego rozwiązania spowoduje proces cyfryzacji.</p>	
41.	<p>Art. 49 § 2</p> <p>uwierzytelnianie na portalu podatkowym</p>	<p>Minister Cyfryzacji (uwaga 4)</p>	<p>W art. 49 § 2 zasadnym jest, aby uwierzytelnianie zobowiązanych i zainteresowanych na portalu podatkowym dokonywane było odpowiednio przy użyciu środków wymienionych w art. 10 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1544). Przepis ten określa bowiem szerszy zbiór środków, jakimi będą mogli posłużyć się zobowiązani i zainteresowani, w rozumieniu projektowanej ustawy, w celu swojej identyfikacji w systemie teleinformatycznym.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Art. 49 § 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Uwierzytelnianie zobowiązanych i zainteresowanych na portalu podatkowym wymaga użycia danych weryfikowanych za pomocą kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, jeżeli te dane pozwalają na identyfikację i uwierzytelnienie wymagane w celu realizacji usługi online, profilu zaufanego albo innego środka identyfikacji elektronicznej, wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1544), adekwatnie do poziomu bezpieczeństwa środka identyfikacji elektronicznej wymaganego dla usług świadczonych w portalu podatkowym.”;</p>
42.	<p>Art. 51</p> <p>pojęcie „zainteresowanego”</p>	<p>Szef KPRM (uwaga 13)</p>	<p>Posłużono się pojęciem „zainteresowanego”, które nie zostało wcześniej, zdefiniowane.</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p>
43.	<p>Art. 52 § 2</p> <p>adres elektroniczny</p>	<p>Minister Cyfryzacji (uwaga 5)</p>	<p>Z brzmienia art. 52 § 2 można domniemywać, że celem projektodawcy jest zobowiązanie pełnomocników profesjonalnych do wskazania „adresu elektronicznego”, w rozumieniu powszechnym tego pojęcia, który pozwoli na doręczanie pism na zasadach określonych w tym projekcie (patrz art. 314 projektu). Należy więc wskazać, że w przypadku elektronicznej platformy usług administracji publicznej (ePUAP), o której mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o</p>	<p>Uwaga do wyjaśnienia</p> <p>Art. 13 pkt 1 NOP otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) adres elektroniczny - adres umożliwiający doręczenie dokumentu elektronicznego, przyporządkowany użytkownikowi portalu podatkowego albo systemu teleinformatycznego służącego do obsługi doręczeń, wykorzystywanego przez organ podatkowy;”</p> <p>Zaproponowana definicja adresu elektronicznego istotnie</p>

		<p>informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, oczekiwanym adresem byłby w tym przypadku adres „skrytki” powiązanej z kontem użytkownika tego systemu. Adres takiej skrytki nie mieści się w zakresie definicji pojęcia „adres elektroniczny” regulowanego w art. 13 pkt 1 niniejszego projektu. Definicja ta ogranicza się bowiem wyłącznie do adresów pozwalających na „porozumiewanie się (...) przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy”. Elektroniczna skrzynka podawcza, zgodnie z art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, to „dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej służący do przekazywania dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu powszechnie dostępnego systemu teleinformatycznego”. Elektroniczna skrzynka podawcza nie stanowi więc co do zasady środka komunikacji elektronicznej, który mógłby być wykorzystany do doręczania pism w ePUAP pełnomocnikom profesjonalnym. Podmioty publiczne przyjmują pisma doręczane na „elektroniczną skrzynkę podawczą” udostępnioną na ePUAP oraz doręczają pisma na skrytki użytkowników ePUAP wykorzystując ePUAP jako system teleinformatyczny służący do obsługi doręczeń. Należy ponadto wskazać, iż z wyżej opisanych względów definicja pojęcia „adres elektroniczny”, regulowana w art. 13 pkt 1 projektu, jest niezgodna także z brzmieniem art. 55 § 5 pkt 3 i § 8 oraz art. 313 § 1 projektu, oczywiście w zakresie w jakim przepisy te miałyby się odnosić do procedury doręczania przy użyciu ePUAP. W związku z powyższym pod rozważę projektodawcy poddaje się nadanie następującego brzmienia art. 13 pkt 1 projektu: „1) adres elektroniczny - adres umożliwiający doręczenie dokumentu elektronicznego, przyporządkowany użytkownikowi</p>	<p>ogranicza zakres tego pojęcia. Należy podkreślić, że zamierzeniem Komisji było, ażeby doręczanie drogą elektroniczną mogło następować nawet na adres poczty elektronicznej, czyli adres e –mail. Doręczanie na taki adres jest aktualnie możliwe za pośrednictwem ePUAPU, nawet jeżeli adres ten nie jest w jakikolwiek sposób skonfigurowany z ePUAPEM, w tym np. adresat nie posiada skrytki w ePUAPIE. Taka funkcjonalność posiada aktualnie ePUAP. Organ może doręczyć pismo na adres e – mail tworząc tzw. wirtualną konto użytkownika. Nasuwa się wątpliwość, czy zaproponowana przez Min. Cyfr. definicja nie niweczy przypadkiem tych zamierzeń, gdyż doręczać będzie można tylko użytkownikowi portalu podatkowego albo użytkownikowi systemu teleinformatycznego. Idea była natomiast taka, ażeby doręczać podmiotom, które nie są użytkownikami platformy lub systemu teleinformatycznego, a to organ przy okazji czynności doręczenia tworzy tzw. wirtualne konto użytkownika.</p>
--	--	--	---

			portalu podatkowego albo systemu teleinformatycznego służącego do obsługi doręczeń, wykorzystywanego przez organ podatkowy." Uzupełniając powyższe, należy wyjaśnić, że obecnie wspomnianym wyżej „innym systemem teleinformatycznym służącym do obsługi doręczeń”, wykorzystywanym przez podmioty publiczne, w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, jest ten sam system teleinformatyczny, w którym podmioty te udostępniają „elektroniczną skrzynkę podawczą”, czyli ePUAP.	
44.	Art. 53 § 2 potwierdzenie złożenia deklaracji za pomocą środków komunikacji elektronicznej	Minister Cyfryzacji (uwaga 6)	Art. 53 § 2 proponuje się nadanie następującego brzmienia: „§ 2. Organ podatkowy potwierdza w postaci elektronicznej złożenie deklaracji automatycznie przy użyciu funkcjonalności elektronicznej skrzynki podawczej lub portalu podatkowego.” Nie ma potrzeby wskazywania tu na zastosowanie „środków komunikacji elektronicznej”, bowiem takimi w tym przypadku są elektroniczna skrzynka podawcza oraz portal podatkowy. Uzupełniając powyższe przypominam, że, stosownie do § 13 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 września 2011 r. w sprawie sporządzania i doręczania dokumentów elektronicznych oraz udostępniania formularzy, wzorów i kopii dokumentów elektronicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 180), w przypadku odebrania dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą podmiotu publicznego urzędowe potwierdzenie odbioru jest automatycznie tworzone i udostępniane nadawcy tego dokumentu przez system teleinformatyczny służący do obsługi doręczeń.	Uwaga uwzględniona Art. 53 § 2 otrzymuje brzmienie „§ 2. Organ podatkowy potwierdza w postaci elektronicznej złożenie deklaracji automatycznie przy użyciu funkcjonalności elektronicznej skrzynki podawczej lub portalu podatkowego.”
45.	Art. 54 pkt 2 podpis elektroniczny	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga IV.4)	Artykuł 27 rozporządzenia nr 910/2014 przewiduje dwie kategorie podpisów elektronicznych: zaawansowany podpis elektroniczny oraz kwalifikowany podpis elektroniczny. Zgodnie z	Uwaga nieuwzględniona W art. 55 § 9 Minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz minister właściwy do spraw informatyzacji otrzymali upoważnienie do określenia między innymi rodzajów podpisu

			projektowanym art. 54 pkt 2, deklaracja składana za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawiera podpis elektroniczny. Nie jest jasne o jaki podpis elektroniczny chodzi, tj. czy o podpis elektroniczny w rozumieniu rozporządzenia nr 910/2014 (zaawansowany podpis elektroniczny lub kwalifikowany podpis elektroniczny), czy również o podpis zaufany w rozumieniu ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowa kwestia wymaga wyjaśnienia oraz ewentualnego przerehabrowania projektowanego przepisu.	elektronicznego, którymi powinny być opatrzone poszczególne rodzaje deklaracji, wniosków lub innych dokumentów.
46.	Art. 55 § 3 wniosek składany za pomocą środków komunikacji elektronicznej	Minister Cyfryzacji (uwaga 7)	W art. 55 § 3 wątpliwości budzi cel, jaki zamierzał osiągnąć projektodawca. Czy celem jest tu na przykład zabezpieczenie organów podatkowych przed wnoszeniem skanów wniosków, czyli graficznych odwzorowań dokumentów, które w oryginale zostały utworzone w postaci papierowej?	Uwaga do wyjaśnienia Zgodnie z art. 55 § 3. Wnioski składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawierają tekst, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Celem regulacji jest uniemożliwienie składania wniosków, w których przekaz informacji następowalby w inny sposób niż pismem, np. obrazem czy też dźwiękiem. Dodać należy, że problemu tego nie załatwia zasada pisemności, gdyż jej adresatem są organy administracyjne (podatkowe) a nie strony postępowania (składające wnioski).
47.	Art. 55 § 6 brak adresu elektronicznego lub błędny adres elektroniczny	Szef KPRM (uwaga 14)	Zastosowano odesłanie do artykułu 63 § 4, w którym znajduje się odesłanie do innego artykułu. Należy wskazać, iż zgodnie z § 157 zasad techniki prawodawczej nie odsyła się do artykułów, które już zawierają odesłania.	Uwaga do wyjaśnienia
48.	Art. 55 § 9 upoważnienie do wydania rozporządzenia	Minister Cyfryzacji (uwaga 8)	W art. 55 § 9 wątpliwości budzi upoważnienie ustawowe zawarte w tym przepisie ze względu na to, że sposób składania wniosków został określony w art. 55 § 1, tym samym wystarczające byłoby określenie sposobu składania wyłącznie deklaracji.	Uwaga do wyjaśnienia Podobne rozwiązania są dzisiaj (dotyczące podań). Zob. art. 3b § 2 o.p. oraz art. 168 o.p.
49.	Art. 57 § 1 pkt 2 odesłanie do wymogów	Minister Cyfryzacji (uwaga 9)	W art. 57 § 1 pkt 2 wątpliwości budzi odesłanie do wymogów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów	Uwaga do wyjaśnienia Zgodnie z § 37 ROZPORZĄDZENIA PREZESA RADY MINISTRÓW z dnia 14 września 2011 r. w sprawie sporządzania i doręczania dokumentów elektronicznych oraz udostępniania

	określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne		realizujących zadania publiczne, bowiem w tych przepisach nie reguluje się możliwości udostępnienia treści dokumentu elektronicznego w formie wydruku.	formularzy, wzorów i kopii dokumentów elektronicznych (Dz.U.2018.180 j.t.), które wydano na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570), kopia dokumentu elektronicznego może być sporządzona w postaci uwierzytelnionego wydruku zwizualizowanego pisma, zawierającego w szczególności: 1) jednoznaczny identyfikator tego dokumentu umożliwiający w razie potrzeby odnalezienie pierwowzoru w systemie teleinformatycznym; 2) datę wykonania wydruku.
50.	Art. 67 odpowiednie stosowanie kc i kpc	Szef KPRM (uwaga 15)	W artykule tym wskazano nieaktualne metryki aktów w nim powołanych.	Uwaga zasadna Zostaną wskazane właściwe metryki aktów prawnych.
51.	Art. 68 § 3 OP oraz art. 71 § 4	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 1)	W proponowanych art. 68 § 3 OP oraz art. 71 § 4 OP wskazano, że pełnomocnictwo ogólne i szczególne oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu składa się według określonego wzoru. W przepisach tych nie odniesiono się jednak do podstawy prawnej określającej ten wzór. W związku z tym wydaje się, że przepisy te warto uzupełnić o podstawę prawną, która będzie określała wzór pełnomocnictwa ogólnego i szczególnego oraz wzór zawiadomienia.	Uwaga bezzasadna Upoważnienie ustawowe do określenia wzoru pełnomocnictw i wzoru zawiadomienia o ich odwołaniu zostało zamieszczone w art. 66 § 1 projektu.
52.	Art. 70 § 2 dostęp do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 2)	art. 70 § 2 projektu – propozycja brzmienia: „§ 2. Dostęp do Centralnego Rejestru mają organy podatkowe oraz inne organy, którym odrębne ustawy przyznają uprawnienia organów podatkowych.”. Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów Ordynacji podatkowej, jak i w projekcie nowej Ordynacji podatkowej Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) nie posiada dostępu do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych. Przyznanie prawa dostępu do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych innym organom, którym odrębne ustawy przyznają uprawnienia organów podatkowych (w tym	Uwaga niezasadna Zakres spraw objętych pełnomocnictwem ogólnym nie obejmuje spraw prowadzonych przez PFRON

			Prezesowi Zarządu PFRON) przyspieszy realizację zadań PFRON (brak potrzeby wzywania pracodawcy do przedłożenia pełnomocnictwa). Mając na względzie upowszechniającą się tendencję działania pracodawców przez pełnomocników we wszelkich sprawach prowadzonych przed organami, wydaje się zasadne przyznanie takim organom jak PFRON dostępu do tego rejestru.	
53.	Art. 70 § 2	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.2)	Ze względu na właściwość rzeczową służb, w szczególności w zakresie rozpoznawania i ścigania przestępczości ekonomicznej, przepis wskazujący podmioty uprawnione do dostępu do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych, należy uzupełnić o Centralne Biuro Antykorupcyjne, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Policję.	Uwaga do wyjaśnienia
54.	Art. 71 § 1 zakres pełnomocnictwa szczególnego	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 3)	art. 71 § 1 projektu – propozycja brzmienia: „§ 1. Pełnomocnictwo szczególne upoważnia do działania we wskazanej w nim sprawie podatkowej należącej do właściwości organu podatkowego. Pełnomocnictwo szczególne udzielone w sprawie podatkowej obejmuje z mocy prawa także upoważnienie do dalszego działania w sprawach: nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego, kosztów postępowania i kary porządkowej.”. Propozycja brzmienia art. 71 § 1 projektu ustawy – Ordynacja podatkowa ma na celu wskazanie jednoznacznie, że pełnomocnik ustanowiony w sprawie wymiarowej powinien być adresatem dalszych rozstrzygnięć wydanych po zakończeniu postępowania wymiarowego, czyli w sprawach: nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego, kosztów postępowania i kary	Uwaga zasadna

			porządkowej, następujących po wydaniu decyzji wymiarowych.	
55.	Art. 75 § 2	Minister Sprawiedliwości	Przepis ten stanowi, że o wyznaczenie adwokata lub radcy prawnego jako tymczasowego pełnomocnika szczególnego organu podatkowy zwraca się do okręgowej rady adwokackiej lub okręgowej izby radców prawnych właściwej dla siedziby organu podatkowego. Jeżeli adwokat lub radca prawny ustanowiony w ten sposób ma podjąć czynności poza siedzibą organu podatkowego, Naczelna Rada Adwokacka lub Krajowa Rada Radców Prawnych, na wniosek ustanowionego adwokata lub radcy prawnego, wyznaczy w razie potrzeby adwokata lub radcę prawnego z innej miejscowości. Należy wskazać, że projektowane rozwiązanie nie znajduje odzwierciedlenia na gruncie uregulowań dotyczących niniejszej problematyki. Zgodnie bowiem z art. 1173 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.) adwokata lub radcę prawnego wyznacza właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych, zawiadamiając o tym sąd. Również § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie sposobu zapewnienia oskarżonemu korzystania z pomocy obrońcy z urzędu (Dz. U. z 2017 r. poz. 53) stanowią, że to okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych przedstawiają prezesowi właściwego sądu wykaz adwokatów i radców prawnych uprawnionych do obrony w postępowaniu karnym. Celem zapewnienia spójności systemu prawnego zasadne wydaje się pozostawienie uprawnienia samorządu adwokackiego i radcowskiego do wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego na poziomie okręgowym, niezależnie od miejsca podejmowania czynności przez tymczasowego pełnomocnika szczególnego. W takiej sytuacji, w razie potrzeby podjęcia czynności poza siedzibą organu podatkowego, adwokata lub radcę prawnego z	Uwaga niezasadna Projektowany przepis jest odpowiednikiem obowiązującego art. 75 o.p.; przepis ten sprawdział się w praktyce jego stosowania i zgłaszano problemów związanych z wyznaczeniem pełnomocników tymczasowych przez korporacje prawnicze na poziomie krajowym

			innej miejscowości powinna wyznaczyć, na wniosek dotychczasowego pełnomocnika, okręgowa rada adwokacka lub okręgowa izba radców prawnych właściwa ze względu na miejsce podjęcia czynności.	
56.	Art. 76 § 1 pkt 2 określenie organu podatkowego	Szef KPRM (uwaga 16)	Błędnie wskazano tytuł ustawy, do której ten artykuł się odwołuje (ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej).	Uwaga zasadna
57.	Art. 77	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.3)	Brzmienie art. 13a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa, stanowiącego podstawę prawną aktualnie obowiązującego rozporządzenia, treść i kształt tego ostatniego, jak również doświadczenie z prac nad jego przygotowaniem wskazuje na zasadność zmiany brzmienia projektowanego przepisu w taki sposób, aby istniała prawna możliwość objęcia regulacją pożądanym, z punktu widzenia interesu służby, obszarów. W przedstawionym brzmieniu przepis nie spełnia określonych w art. 92 ust. 1 Konstytucji RP warunków.	Uwaga do wyjaśnienia
58.	Art. 78	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 5)	O ile wskazanie w art. 78 NOP organu (Ministra Finansów) sprawującego ogólny nadzór w sprawach podatkowych wiąże się, jak wskazuje uzasadnienie projektu, z materią regulowaną w rozdziale 8 działu I NOP „Organy podatkowe i ich właściwość”, o tyle nieadekwatne jest uregulowanie w tym przepisie kompetencji Szefa KAS do przetwarzania danych wynikających z deklaracji. Kompetencja ta nie została powiązana z pełnieniem przez ten organ funkcji organu podatkowego, ani – wobec wprowadzanej w tym zakresie zmiany – nie jest związana z pełnieniem funkcji nadzorczych w odniesieniu do wszystkich organów podatkowych. Kompetencje o charakterze nadzorczym tego organu reguluje ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej, zatem należałoby do niej przenieść ewentualne, związane z tymi kompetencjami, uprawnienia. Przy tym zakres tych uprawnień (również w odniesieniu do Ministra Finansów) powinien być z tymi kompetencjami	Uwaga zasadna

			powiązany – związek taki nie wynika jednoznacznie z przedmiotowego przepisu i nie został przedstawiony w uzasadnieniu projektu, które w tym zakresie ogranicza się do powtórzenia przepisu art. 78 § 2 NOP. Zwraca się też uwagę na nieaktualność uzasadnienia dotyczącego art. 78 § 3 NOP.	
59.	Art. 79 § 3	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 6)	Jakkolwiek projekt kontynuuje w tym zakresie rozwiązania dotychczasowe, przy opracowaniu nowej ustawy zasadne jest poddanie ponownej analizie regulacji projektowanych w art. 79 § 3 NOP, a w przypadku ich zachowania w projekcie – wyjaśnienie ich <i>ratio legis</i> w uzasadnieniu. Należy zauważyć, że kwestię udzielania pracownikom <u>przez organ podatkowy</u> upoważnień do załatwiania spraw w imieniu organu reguluje już § 1 tego artykułu. Ewentualny skutek „ograniczający” zakres stosowania tej regulacji wynika z wprowadzonej definicji określenia „pracownik” (art. 13 pkt 12 NOP), która „odróżniając” 3 kategorie osób objęte tym określeniem, wyłącza z zakresu pojęcia „pracownik urzędu obsługującego organ podatkowy”, użytego w ww. art. 79 § 1 NOP, wszystkich pracowników i funkcjonariuszy KAS. Dla usunięcia tego skutku wystarczające byłoby skreślenie w art. 79 § 1 wyrazu „urzędu” – wówczas przepis ten odnosiłby się do wszystkich organów podatkowych i wszystkich <u>pracowników obsługujących</u> te organy (tak z uwagi na zatrudnienie/pełnienie służby w „urzędzie” obsługującym, jak i z uwagi na sprawowanie tej obsługi jako pracownik bądź funkcjonariusz KAS mimo formalnego zatrudnienia/pełnienia służby w innym „urzędzie” – co wyraża również przepis § 3). Jeżeli zatem regulacja § 3 ma na celu rozszerzenie uprawnień do upoważniania pracowników na organy podatkowe funkcjonujące w strukturze KAS, byłaby ona po powyższej korekcie § 1 zbędna – poza wynikającymi z pkt 5 i 6 modyfikacjami co do wskazania organu (Szefa KAS), uprawnionego do udzielenia takiego upoważnienia „obok” organu	Uwaga niezasadna Zgodnie z przepisami ustrojowymi państwowych organów podatkowych (ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej) pracodawcą w każdym województwie jest izba administracji skarbowej (reprezentowana przez dyrektora izby administracji skarbowej), w tym również pracowników lub funkcjonariuszy zatrudnionych w urzędzie skarbowym czy też urzędzie celno-skarbowym. Upoważnienie do działania z upoważnienia organu podatkowego wydaje natomiast dany organ, a nie pracodawca – pracownikowi lub funkcjonariuszowi.

			podatkowego, którego zadań to upoważnienie dotyczy. Jeżeli natomiast intencją art. 79 § 1 NOP (mimo wskazanych skutków wynikających ze zdefiniowania określenia „pracownik”) było objęcie jego regulacją wszystkich organów podatkowych (również KAS), to regulacja § 3 musiałaby dotyczyć innego zakresu zadań wskazanych w nim organów niż pełnienie funkcji organu podatkowego. W takim jednak przypadku niezasadne byłoby regulowanie tej materii w ustawie – Ordynacja podatkowa, która nie jest ustawą ustrojową dla organów KAS (regulacja taka winna być przeniesiona do ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej), jak też przesądzenie, iż w takim przypadku udzielane jest „upoważnienie, o którym mowa w § 1” – gdyż to upoważnienie dotyczy załatwiania spraw <u>w imieniu organu podatkowego.</u>	
60.	Art. 88 § 3	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 12)	W proponowanym art. 88 § 3 OP wyznaczonym organem podatkowym przez Szefa KAS albo Dyrektora izby administracji skarbowej do sprawnego i szybszego przeprowadzenia kontroli lub postępowań podatkowych może być wyłącznie organ właściwy przynajmniej dla jednego z podatników. W przepisie tym nie określono o jaki rodzaj właściwości organu podatkowego chodzi, tj. czy o właściwość miejscową czy rzeczową. W związku z powyższym proponujemy doprecyzowanie tego przepisu w ww. zakresie.	Uwaga niezasadna Przepis dotyczy każdej właściwości (miejscowej, rzeczowej, instancyjnej)
61.	Art. 89 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 13)	Jak wskazuje postulowany art. 89 § 1 OP naczelnik urzędu skarbowego, w drodze postanowienia, może przekazać do dalszego prowadzenia przez naczelnika urzędu celno-skarbowego postępowanie podatkowe po wyrażeniu uprzednio zgody przez ten organ podatkowy. Z przepisu tego nie wynika, czy skutek przekazania postępowania podatkowego naczelnikowi urzędu celno-skarbowego staje się on właściwy tylko do prowadzenia tego postępowania, czy również do jego zakończenia decyzją podatkową. W przepisie tym nie wskazano też formy prawnej, w jakiej naczelnik	Uwaga niezasadna Postępowanie podatkowe zawsze kończy się decyzją organu podatkowego, w tym określającą lub ustalającą zobowiązanie podatkowe, bądź umarzającą postępowanie. Wyrażenie zgody jest natomiast wewnętrzną sprawą administracji i nie jest wymagana szczególna forma tej czynności.

			urzędu celno-skarbowego powinien wyrazić zgodę albo odmówić dalszego prowadzenia postępowania podatkowego. W związku z powyższym proponujemy uzupełnienie ww. przepisu w ww. zakresie.	
62.	rozdział 9 działu I	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 7)	W projektowanym rozdziale 9 działu I NOP projektodawca utrzymuje na dotychczasowych zasadach skład i funkcjonowanie Rady do Spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania jako kolegiального, eksperckiego organu, którego zadaniem jest opiniowanie zasadności zastosowania w indywidualnych sprawach art. 35 NOP – tj. klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania. Taką intencję potwierdza przedstawione uzasadnienie opisujące szeroko projektowane rozwiązania – jakkolwiek należy zwrócić uwagę, że nie uwzględniają one zmian np. w zakresie systemu szkolnictwa wyższego i nauki tak w aspekcie terminologicznym („szkoły wyższe” – „uczelnie”), jak i organizacyjnym (np. brak uzasadnienia nieuwzględnienia Polskiej Akademii Umiejętności). Należy jednak zwrócić uwagę, iż w projektowanym art. 94 NOP w porównaniu z obecnie przyjętymi rozwiązaniami (art. 119o § 3 zdanie drugie i § 5 OOP) zrezygnowano z przepisów stanowiących o zasięgnięciu przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych opinii podmiotu zatrudniającego osoby powoływane do Rady spośród pracowników szkół wyższych, jednostek PAN lub instytutów badawczych, a także z procedury zgłaszania kandydatów w celu wyłonienia ww. członków Rady. Zmian w tym zakresie uzasadnienie nie wyjaśnia. Powstaje zatem pytanie, kto będzie oceniał spełnienie przez kandydatów do Rady z tej kategorii osób przesłanki „wiedzy, doświadczenia i autorytetu” (osoby te nie są „wskazywane” przez żaden podmiot – nie będzie mieć zatem do nich zastosowania art. 94 § 3 NOP) oraz w jakim trybie reprezentanci środowiska nauki będą powoływani do składu Rady.	Uwaga zasadna Art. 94 NOP w zakresie wskazania członków Rady zostanie uzupełniony o regulacje stanowiące odpowiednik obecnego art. 119o § 3 zdanie drugie „ Osoby, o których mowa w § 1 pkt 3, minister właściwy do spraw finansów publicznych powołuje po zasięgnięciu pisemnej opinii podmiotu zatrudniającego tę osobę.” oraz 119o § 5 „, § 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu wyłonienia kandydatów na członków Rady, o których mowa w § 1 pkt 3, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń kandydatów na członków Rady. Ogłoszenie zawiera w szczególności termin składania zgłoszeń nie krótszy niż 30 dni od dnia zamieszczenia ogłoszenia, sposób i miejsce składania zgłoszeń.” Ponadto stosowane nazewnictwo zostanie dostosowane do terminologii wprowadzonej w ustawie z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018r. poz.1668). W art. 94 § 1 pkt3 NOP 2 osoby wskazane zostaną spośród pracowników jednostek organizacyjnych tworzących system szkolnictwa wyższego i nauki w rozumieniu art. 7 ust.1 tej ustawy. Wskazanie to obejmie pracowników uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz instytutów naukowych PAN działających na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz.U. z 2018r. poz.1475), instytutów badawczych działających na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010r. o instytutach badawczych (Dz.U. z 2018r. poz.736) oraz Polskiej Akademii Umiejętności wskazanej w art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy z 20 lipca 2018r.
63.	Art. 92-101	Minister	Obecnie zgodnie z obowiązującym art. 119o § 5 OP	Uwaga uwzględniona.

		Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 15)	<p>minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu wyłonienia kandydatów na członków Rady spośród pracowników szkół wyższych, jednostek organizacyjnych Polskiej Akademii Nauk lub instytutów badawczych, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń kandydatów na członków Rady. Ogłoszenie zawiera w szczególności termin składania zgłoszeń nie krótszy niż 30 dni od dnia zamieszczenia ogłoszenia, sposób i miejsce składania zgłoszeń.</p> <p>Projekt OP nie przewiduje analogicznego sposobu przyjmowania zgłoszeń kandydatów na członków Rady spośród pracowników szkół wyższych, jednostek organizacyjnych Polskiej Akademii Nauk lub instytutów badawczych (art. 92-101). W związku z może pojawić się wątpliwość, w jaki sposób będą powoływane do Rady osoby spośród pracowników szkół wyższych, jednostek organizacyjnych Polskiej Akademii Nauk lub instytutów badawczych. Wydaje się zatem, że warto rozważyć uzupełnienie Projektu OP w tym zakresie, na przykład poprzez utrzymanie obecnie obowiązujących rozwiązań.</p>	<p>Art. 94 NOP w zakresie wskazania członków Rady zostanie uzupełniony o regulacje stanowiące odpowiednik obecnego art. 119o § 3 zdanie drugie „ Osoby, o których mowa w § 1 pkt 3, minister właściwy do spraw finansów publicznych powołuje po zasięgnięciu pisemnej opinii podmiotu zatrudniającego tę osobę.” oraz 119o § 5 „, § 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu wyłonienia kandydatów na członków Rady, o których mowa w § 1 pkt 3, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń kandydatów na członków Rady. Ogłoszenie zawiera w szczególności termin składania zgłoszeń nie krótszy niż 30 dni od dnia zamieszczenia ogłoszenia, sposób i miejsce składania zgłoszeń.”</p> <p>Ponadto stosowane nazewnictwo zostanie dostosowane do terminologii wprowadzonej w ustawie z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018r. poz.1668). W art. 94 § 1 pkt3 NOP 2 osoby wskazane zostaną spośród pracowników jednostek organizacyjnych tworzących system szkolnictwa wyższego i nauki w rozumieniu art. 7 ust.1 tej ustawy. Wskazanie to obejmie pracowników uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz instytutów naukowych PAN działających na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz.U. z 2018r. poz.1475), instytutów badawczych działających na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010r. o instytutach badawczych (Dz.U. z 2018r. poz.736) oraz Polskiej Akademii Umiejętności wskazanej w art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy z 20 lipca 2018r.</p>
64.	Art. 93	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 14)	<p>Zgodnie z art. 93 Projektu OP Radę do spraw przeciwdziałania unikania opodatkowania (dalej „Rada”) powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych. Może to wywołać pewne wątpliwości, co do jej niezależności. Proponujemy zatem co najmniej, aby wprowadzić do OP zasadę, że Rada jest całkowicie niezależna od ministra właściwego do spraw finansów publicznych i przy wydawaniu opinii kieruje się obiektywizmem.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Na gruncie obowiązującego art. 119n OP Radę powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych. Dotychczas obowiązujący sposób powoływania Rady nie budził wątpliwości, co do jej niezależności.</p>
65.	Art. 101 § 4	Szef KPRM (uwaga 17)	<p>Upoważnienie do uregulowania w rozporządzeniu wysokości wynagrodzenia przysługującego członkom</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 101 stanowi odwzorowanie art. 119v o.p. W</p>

	wynagrodzenie członka Rady ds przeciwdziałania unikaniu opodatkowania		Rady do spraw przeciwdziałania unikaniu opodatkowania budzi wątpliwości. Zgodnie bowiem z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, rozporządzenie jest aktem wydawanym na podstawie ustawy i w celu jej wykonania. Rozporządzenie nie może zatem regulować kwestii, które nie zostały w ustawie, choćby w podstawowym zakresie uregulowane. Tym samym w projekcie należałoby uregulować podstawy ustalenia wysokości wynagrodzenia, np. poprzez określenie maksymalnej i minimalnej granicy jego wysokości. Wątpliwości tej samej natury budzi również określenie w rozporządzeniu warunków i maksymalnej kwoty zwrotu kosztów podróży i noclegów. Powyższe kwestie powinny zostać uregulowane bezpośrednio w ustawie.	niezbędnym zakresie regulacje dotyczące wynagrodzenia Przewodniczącego Rady, jej sekretarza oraz członków uregulowano w art. 101 § 1 -3. Zakres delegacji odnosi się zatem do uregulowania szczegółowych kwestii z tym związanych przez wskazany organ w rozporządzeniu. Zakres delegacji uprawnia do wydania aktu wykonawczego, który w swojej treści będzie odpowiadał obecnie obowiązującemu rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lipca 2016r. w sprawie wynagrodzeń oraz zwrotu kosztów podróży i noclegów członków Rady do Spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania (Dz.U. z 2016r. poz. 1106).
66.	Art. 102 § 1-6	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 16)	W projektowanym art. 102 § 1-6 OP wskazano przyczyny uzasadniające wyłączenie pracownika od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego. Jednocześnie w postulowanym art. 102 § 7 OP wskazano, że przepisy art. 102 § 1-6 OP nie obejmują osoby piastującej funkcję ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Szefa KAS. Konstrukcja ta ignoruje fakt, że ww. osoby mogą zetknąć się w ramach pełnionych obowiązków służbowych ze wszystkimi sytuacjami określonymi w art. 102 § 1-6 Projektu OP. W związku z powyższym nie jest jasne z jakiego powodu do ww. osób nie będzie stosować się art. 102 § 1-6 OP. Kwestia ta nie została również wyjaśniona w uzasadnieniu do projektu OP. W uzasadnieniu (strona 140) wskazano jedynie, że „Instytucja wyłączenia nie znajdzie zastosowania wyłącznie wobec osób piastujących funkcję ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Szefa KAS”. Z tego względu MPiT postulowałaby albo rozciągnięcie powyższej regulacji na ministra oraz szefa KAS, albo ewentualnie rozbudowanie	Uwaga częściowo zasadna Także w obecnym stanie prawnym brak jest wyłączenia osób wskazanych w art. 102 § 7 NOP i nie budzi to trudności praktycznych, ani nie narusza to ochrony podatników. Ze względu na ograniczony zakres właściwości tych organów trudno spodziewać się by w ogóle mogło dojść do takiej sytuacji by załatwiała one sprawy własne lub osób im najbliższych. Należy także mieć na uwadze, że sprawy te nie są co do zasady realizowane osobiście przez te podmioty, co de facto zapewnia obiektywizm ewentualnego postępowania. W tym zakresie zostanie rozbudowane uzasadnienie.

			uzasadnienia tłumaczącego dlaczego wskazane jest opisane wyżej wyłączenie.	
67.	Art. 102 § 1 pkt 8, art. 103, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 8)	<p>Opisana w uzasadnieniu zmiana konstrukcji przepisów określających przesłanki wyłączenia pracownika organu (rezygnacja z „odrębności” katalogów przyczyn wyłączenia pracownika i przyczyn wyłączenia organu podatkowego) może, jak się wydaje, wywoływać również skutki niezamierzone. Rezygnacja z odrębnego (jak w obecnym stanie prawnym) uregulowania przesłanek wyłączenia pracownika i organu określonych w art. 130 § 1 pkt 8 i art. 131 § 1 pkt 2 OOP może stawiać pod znakiem zapytania możliwość załatwienia jakiegokolwiek sprawy podatkowej dotyczącej osób pozostających „w stosunku nadrzędności służbowej” (nie bezpośredniej, np. Szefa KAS) – ustawowe wyłączenie z art. 102 § 1 pkt 8 NOP objęłoby wszystkich pracowników KAS również piastujących funkcję organu. Kwestia ta nie została wyjaśniona w uzasadnieniu projektu.</p> <p>Wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu wymaga także <i>ratio legis</i> zmiany polegającej na zmianie skutków wystąpienia przesłanek wyłączenia w odniesieniu do skarbnika jednostki samorządu terytorialnego – art. 132 § 1 OOP traktował w tym zakresie skarbnika jak organ podatkowy, przewidując konieczność wyznaczenia innego organu do załatwienia sprawy. Natomiast projekt nie uwzględnia tej sytuacji w art. 103 NOP określającym skutek wyłączenia organu.</p>	<p>Uwaga zasadna Zmieniono przepis w ten sposób by wyłączony był pracownik pozostający w bezpośredniej zależności służbowej, oraz by organ był wyłączony gdy sprawa dotyczy skarbnika jednostki samorządu terytorialnego</p>
68.	Art. 102 § 3, art. 103, art. 100	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 9)	<p>Projekt rozszerza przesłanki wyłączenia pracownika o sytuację, gdy to nie sam pracownik, ale osoba z nim spokrewniona lub spowinowana pozostaje z zobowiązaniem lub zainteresowaniem w takim stosunku, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na jej prawa lub obowiązki (art. 102 § 3 NOP). Wyjaśnienia wymaga nieuwzględnienie tej przesłanki w art. 103 NOP, w przypadku gdy sytuacja ta dotyczy osoby piastującej funkcję organu podatkowego,</p>	<p>Uwaga zasadna Zgodnie z art. 100 Członkowie Rady będą podlegać wyłączeniu z opiniowania poszczególnych spraw na zasadach określonych w art. 102 § 1 – 6 na podobnych zasadach jak pracownicy organów podatkowych. Zapewni to bezstronność Rady przy wydawaniu opinii.</p> <p>Uwaga zasadna Zmieniono przepis tak by organ był wyłączony także w</p>

			<p>zastępcy tej osoby lub prezesa SKO. W takim przypadku uwzględnienie tej okoliczności będzie mogło nastąpić wyłącznie na podstawie art. 102 § 4 NOP – a wówczas niezbędne będzie uprawdopodobnienie wpływu tej okoliczności na bezstronność tej osoby. Takie zróżnicowanie podstaw wyłączenia nie zostało uzasadnione.</p> <p>Analogiczna uwaga dotyczy nieuwzględnienia art. 102 § 3 NOP wśród przepisów znajdujących zastosowanie do wyłączenia członków Rady do Spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania (art. 100 NOP) – przy tym w tym przypadku nie znajduje zastosowania również § 4 tego artykułu.</p>	<p>przypadku zaistnienia przesłanki wyłączenia wskazanej w art. 102 § 3.</p>
69.	Art. 102 § 7	<p>Kancelaria Prezesa Rady Ministrów</p> <p>Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych</p> <p>(uwaga x.4)</p>	<p>Pomimo dostrzegalnego pragmatyzmu w zastosowanym wyłączeniu, należy wskazać na potrzebę wprowadzenia jakichś zasad ochrony podatnika, np. w postaci możliwości rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa Rady Ministrów albo inny wyznaczony przez niego organ w razie ziszczenia się przesłanek wyłączenia w odniesieniu do wskazanych, wyłączonych osób.</p>	<p>Uwaga do wyjaśnienia</p> <p>Także w obecnym stanie prawnym brak jest wyłączenia osób wskazanych w art. 102 § 7 NOP i nie budzi to trudności praktycznych, ani nie narusza to ochrony podatników. Ze względu na ograniczony zakres właściwości tych organów trudno spodziewać się by w ogóle mogło dojść do takiej sytuacji by załatwiały one sprawy własne lub osób im najbliższych. Należy także mieć na uwadze, że sprawy te nie są co do zasady realizowane osobiście przez te podmioty, co de facto zapewnia obiektywizm ewentualnego postępowania.</p>
70.	Art. 104 § 2 i § 3	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 10)</p>	<p>Zasadne jest doprecyzowanie relacji między przepisami art. 104 § 2 i § 3 NOP. Przepis § 2 rozstrzyga już, że w przypadku wyłączenia organu określony organ wyższego stopnia „załatwia sprawę”. W tej sytuacji nie jest jasne, w jakim celu (w jakim przypadku) organ podatkowy wyższego stopnia miałby „wyznaczać do załatwienia sprawy” inny podległy sobie organ podatkowy. Zarówno w przypadku gdy „załatwienie sprawy” przez organ wyższego stopnia miałoby w istocie polegać <u>tylko</u> na takim wyznaczeniu innego organu (jak w obecnym stanie prawnym), jak i w przypadku gdy intencją jest przyznanie organowi podatkowemu wyższego stopnia obu ww. możliwości (wyznaczenia organu albo samodzielnego załatwienia sprawy), ww. przepisy</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zmieniono przepis w ten sposób, że organ wyższego stopnia będzie wyznaczał organ właściwy do załatwienia sprawy spośród organów sobie podległych i będzie to organ równorzędny organowi wyłączoneму.</p>

			<p>należałoby przeredagować (m.in. łącząc treść § 2 i 3 w jeden przepis). Dodatkowo należy zauważyć, że:</p> <p>1) przyznanie kompetencji do samodzielnego załatwienia sprawy wymagałoby uwzględnienia (i wyjaśnienia w uzasadnieniu) kwestii wpływu na realizację zasady dwuinstancyjności postępowania podatkowego;</p> <p>2) treść art. 104 § 4 NOP nie przesądza (jak obowiązujący art. 131 § 2 OOP czy projektowany art. 105 § 3 NOP) o zachowaniu właściwości rzeczowej przy wyznaczaniu przez organ podatkowy wyższego stopnia „innego podległego sobie organu podatkowego” do załatwienia sprawy – uzasadnienie projektu nie wskazuje na intencję zmiany w tym zakresie, należałoby zatem jednoznacznie wyrazić tę zasadę w przepisie.</p>	
71.	Art. 104, art. 102 § 7, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 11)	<p>W przypadku niektórych organów podatkowych zastosowanie reguł wyznaczania do załatwienia sprawy określonych w art. 104 NOP jest niemożliwe bądź wymagałoby naruszenia właściwości rzeczowej organu. Projekt (jak się wydaje) uwzględnia te sytuacje w art. 102 § 7 NOP, wyłączając możliwość wyłączenia osoby piastującej funkcję ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Szefa KAS. Uzasadnienie projektu (str. 141) ogranicza się jednak do wyjaśnienia tej regulacji wyłącznie w odniesieniu do ministra (powołując się przy tym nie tyle na kwestie ustrojowe, ile na ograniczony zakres jego kompetencji jako organu podatkowego niewymagający takiego wyłączenia). Pomija natomiast kwestię objęcia tą regulacją również Szefa KAS – w tym przypadku natomiast takie uzasadnienie jest niezbędne z uwagi zarówno na zakres kompetencji tego organu podatkowego (np. jest organem I instancji w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji), jak i na jego usytuowanie ustrojowe. Organem podatkowym wyższego stopnia jest bowiem wobec niego minister właściwy do spraw finansów publicznych, który</p>	Uwaga zasadna Uzupełniono uzasadnienie oraz wyłączono stosowanie zasad wyłączenia także wobec także Dyrektora KIS.

			<p>mógłby „załatwić sprawę” w miejsce wyłączonego organu – o ile (jak wskazano w uwadze 10) kompetencje organu wyższego stopnia nie byłyby ograniczone <u>tylko</u> do wyznaczenia innego organu (przy braku takiego ograniczenia, wyznaczeniu innego organu stałoby na przeszkodzie nie tylko naruszenie właściwości rzeczowej, ale też problem nadrzędności służbowej wskazany w uwadze 8).</p> <p>Należy też zauważyć, że projekt nie przewiduje objęcia regulacją art. 102 § 7 NOP Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej ani nie reguluje w sposób szczególny skutków wyłączenia tego organu w wyniku zastosowania art. 103 NOP. Jeżeli intencją projektu jest ograniczenie kompetencji organu podatkowego wyższego stopnia (w tym przypadku Szefa KAS) do wyznaczenia innego podległego organu do załatwienia sprawy (wydania interpretacji indywidualnej), to wyznaczenie takiego innego podległego organu musiałoby naruszać właściwość rzeczową w tych sprawach.</p>	
72.	Dział I rozdział 11 „Tajemnica skarbowa”	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 19)	<p>MPiT wskazuje na konieczność dokonania modyfikacji zapisów Działu XI Projektu OP (dotyczącego Tajemnicy skarbowej, art. 106 - 131), po to, aby ustanowić prawne umocowanie dla możliwości udostępniania zanonimizowanych (również zagregowanych) danych z deklaracji podatkowych dla celów prowadzenia polityki gospodarczej (przez ministra właściwego ds. gospodarki lub organ go obsługujący) oraz polityki rozwoju (przez ministra właściwego ds. rozwoju lub organ go obsługujący). Dotyczy to w szczególności danych dotyczących przedsiębiorstw oraz przedsiębiorców. W tym zakresie MPiT jest otwarte na dialog z MF celem zapewnienia z jednej strony - przestrzegania postanowień dotyczących tajemnicy skarbowej, z drugiej zaś - potrzeb informacyjnych i analitycznych ministrów i ministerstw zaangażowanych w planowanie i wdrażanie polityki gospodarczej rządu.</p>	Uwaga do wyjaśnienia.

			<p>Niemniej sugerowalibyśmy uzupełnienie projektowanego art.117 § 3 o pkt 15 i 16 OP poprzez dodanie punktów w brzmieniu:</p> <p>15) ministrowi właściwemu ds. gospodarki w zakresie danych dotyczących przedsiębiorstw i przedsiębiorców - w celu prowadzenia polityki gospodarczej kraju opartej na dowodach.</p> <p>16) ministrowi właściwemu ds. rozwoju regionalnego w zakresie danych dotyczących przedsiębiorstw i przedsiębiorców - w celu prowadzenia polityki rozwoju opartej na dowodach.</p>	
73.	Art. 106 § 3	<p>Minister Przedsiębiorczości i Technologii</p> <p>(uwaga nr 17)</p>	<p>Zgodnie z obowiązującym art. 293 § 3 OP kontrahentowi podatnika prowadzącego działalność gospodarczą można udostępnić informacje o podatniku, o których mowa w ww. przepisie, tj. m.in. informacje o złożeniu lub niezłożeniu przez podatnika deklaracji lub innego dokumentu, do których złożenia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych, czy informacje o zaleganiu lub niezaleganiu przez podatnika w podatkach wynikających z deklaracji lub innego dokumentu składanych na podstawie przepisów ustaw podatkowych. Z kolei w Projekcie OP (w proponowanych art. 106 § 3 będącym odpowiednikiem obowiązującego art. 293 § 3 OP), proponuje się, aby kontrahentowi podatnika można było udzielić informacji pod warunkiem, że podatnik wyraził pisemną zgodę na ich udzielenie.</p> <p>Obecnie obowiązujący art. 293 § 3 OP został dodany ustawą z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa. Jak wynika z uzasadnienia do ww. ustawy wprowadzenie tego przepisu miało na celu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ochronę podatników przed poniesieniem konsekwencji nieuczciwości kontrahentów; 2) wprowadzenie procedury rzetelnej oceny kontrahentów; 3) umożliwienie uzyskania przez podatnika informacji o sytuacji podatkowej kontrahenta. 	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wyrażenie zgody jest niezbędne. Brak zgody powinien podatnikowi uświadomić i nakazać ostrożność w kontaktach z takim kontrahentem.</p>

			Wydaje się zatem, że proponowana w Projekcie OP zmiana spowoduje, że powyższe cele mogą nie zostać osiągnięte (ponieważ nieuczciwy podatnik będzie mógł nie wyrazić zgody na udzielenie informacji kontrahentowi). W związku z powyższym pod rozważę pozostawiam odstąpienie od proponowanej zmiany.	
74.	Art. 106 § 6, art. 118 § 7, art. 490 § 2	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga nr 6)	<p>Ordynacja Podatkowa w przepisach dotyczących przedsiębiorców-osób fizycznych wykonujących działalność gospodarczą (wpisanych do CEIDG) posługuje się pojęciem adresu głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej (np. w art. 118 § 7 OP). Z kolei ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej („ustawa o CEIDG”) wskazuje, że przedsiębiorca, który nie posiada adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, może go nie wskazać (art. 5 ust. 1 pkt 6). Wniosek o wpis do CEIDG jest przekazywany drogą elektroniczną do organów uczestniczących w procesie rejestracji działalności gospodarczej i stanowi podstawę do wpisu danego przedsiębiorcy do rejestru prowadzonego przez US/GUS/ZUS/KRUS. Formularz posiada odpowiednią funkcjonalność pozwalającą na niewskazywanie adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Należy nadmienić, że integralną częścią wniosku o wpis do CEIDG jest żądanie zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacyjnego, o którym mowa w przepisach o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.</p> <p>Zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy o CEIDG do wniosku o wpis do CEIDG przedsiębiorca może dołączyć: zgłoszenie rejestracyjne lub aktualizacyjne, o których mowa w przepisach o podatku od towarów i usług, żądanie przyjęcia oświadczenia o wyborze przez przedsiębiorcę formy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych albo wniosku o zastosowanie opodatkowania w formie karty</p>	Uwaga do wyjaśnienia

			<p>podatkowej, żądanie przyjęcia zawiadomienia o wyborze sposobu wpłacania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, żądanie przyjęcia zawiadomienia o wyborze opłacania ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, żądanie przyjęcia zawiadomienia o zamiarze prowadzenia ksiąg rachunkowych.</p> <p>W trakcie prac nad ustawą o CEIDG w ramach uzgodnień z przedstawicielami MF przyjęto, że w przypadku braku stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej do celów podatkowych przyjęty zostanie adres zamieszkania. Niezbędne jest zatem uspoźnienie przepisów i dostosowanie do aktualnej praktyki poprzez zmianę projektowanych przepisów, tj. art. 106 § 6, art. 118 § 7, art. 490 § 2 OP.</p>	
75.	Art. 107 § 1 przestrzeganie tajemnicy skarbowej	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 4)	<p>art. 107 § 1 projektu – dodanie pkt 10 w brzmieniu: „10) organy, którym odrębne ustawy przyznają uprawnienia organów podatkowych, oraz pracownicy tych organów.”.</p> <p>Dodanie proponowanego przepisu jednoznacznie usunie wszelkie wątpliwości w stosowaniu tajemnicy skarbowej przez organy i ich pracowników, które to organy co prawda nie są organami podatkowymi, ale posiadają uprawnienia organów podatkowych przyznane na podstawie odrębnych ustaw. Do wpłat na PFRON, zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej i z tego względu dane zawarte w składanych przez pracodawców deklaracjach są chronione tajemnicą skarbową.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W art. 107 projektu NOP § 6 otrzymuje następujące brzmienie: „§ 6. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej obowiązane są również inne organy, którym odrębne ustawy przyznają uprawnienia organów podatkowych, oraz pracownicy tych organów.”</p> <p>Nadto po § 6 dodać § 6a w brzmieniu: „§ 6a. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej obowiązane są również inne osoby, którym udostępniono informacje objęte tajemnicą skarbową, chyba że na ich ujawnienie zezwala przepis prawa.”</p>
76.	Art. 107 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 12)	<p>Wątpliwość budzi sposób sformułowania w art. 107 § 1 NOP katalogu osób obowiązanych do przestrzegania tajemnicy skarbowej. Sformułowanie pkt 3 uniemożliwia przyjęcie, iż do osób tych należą „pracownicy” w rozumieniu art. 13 pkt 12 NOP</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Przepis art. 107 § 1 pkt 3 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „3) pracownicy organów podatkowych;”.</p>

			(wszyscy pracownicy i funkcjonariusze KAS oraz pracownicy wszystkich urzędów obsługujących organy podatkowe). Przepis ten ogranicza krąg osób do „pracowników organów, o których mowa w pkt 1, 2 i 4” – co skutkuje pominięciem w projektowanej regulacji (a zatem wyłączeniem z obowiązku przestrzegania tajemnicy skarbowej) pracowników i funkcjonariuszy KAS oraz innych pracowników, jeżeli obsługują inne organy podatkowe niż Minister Finansów, Szef KAS i organy samorządowe (a zatem tajemnica skarbową nie wiązałyby np. pracowników urzędów skarbowych). Takie „ograniczenie” zakresu podmiotowego tajemnicy skarbowej nie znajduje uzasadnienia (nie przedstawiono go w uzasadnieniu projektu), niezbędne zatem jest doprecyzowanie regulacji.	
77.	Art. 108	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 18)	Brzmienie projektowanego art. 108 wskazuje, że przewidziane w nim ograniczenia w zakresie dostępu do informacji bankowych dotyczą tylko informacji pochodzących z banków lub innych instytucji finansowych. Projektodawca nie objął zatem szczególną ochroną informacji bankowych ze względu na ich charakter, ale jedynie ze względu na ich źródło pochodzenia. Szczególną ochroną nie są zatem objęte informacje bankowe pochodzące np. od strony postępowania. Wydaje się, że takie rozwiązanie jest w pełni uzasadnione. Dostęp do informacji objętych tajemnicą bankową powinien być ograniczony niezależnie od sposobu ich pozyskania przez organ podatkowy (nie to bowiem przesądza o potrzebie ich ochrony). Warto też zauważyć, że przepis ten może powstrzymać strony postępowania od dobrowolnego przekazywania tych informacji organom podatkowym i w rezultacie wymuszać uruchamianie czasochłonnych procedur ich pozyskiwania przez organy. W związku z powyższym MPiT proponuje uwzględnienie w ww. przepisie ochrony informacji bankowej jako takiej, zgodnie z jej definicją w	Do wyjaśnienia

			ustawie Prawo bankowe, a nie jedynie ze względu na źródło jej pochodzenia.	
78.	Art. 110 i art. 111 ochrona informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 13)	<p>W zakresie uregulowania w projekcie kwestii ochrony informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa należy zwrócić uwagę na:</p> <p>1) zasadność doprecyzowania art. 110 NOP, w tym:</p> <p>a) oddzielenia regulacji określającej (ograniczony) zakres dostępu do informacji „stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa” od regulacji określającej przesłanki (i częściowo tryb?) uznania danej informacji za stanowiącą taką tajemnicę – przy zapewnieniu spójności tych regulacji (ograniczonym dostępem objęto nie tylko informacje przekazane przez przedsiębiorców, ale też „zebrane przez organy”, natomiast wskazaną przesłanką „udowodnienia w żądaniu”, że informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, objęto tylko informacje przekazane przez przedsiębiorców),</p> <p>b) doprecyzowania zakresu „akt sprawy podatkowej”, których takie ograniczenie dotyczy (tajemnicę w powołanym rozumieniu mogą stanowić jedynie „informacje” a nie „akta”),</p> <p>c) doprecyzowania trybu uznawania informacji za stanowiącą tajemnicę przedsiębiorstwa (do kogo i w jakim momencie należy wystąpić z „żądaniem” wspomnianym w § 2?), jak również wyjaśnienia, według jakich kryteriów i w jakich granicach organ podatkowy będzie dokonywał oceny „udowodnienia” przez żądającego, że przekazane informacje stanowią taką tajemnicę,</p> <p>d) uwzględnienia zmiany definicji tajemnicy przedsiębiorstwa na gruncie przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji wprowadzonej ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu</p>	<p>Uwaga zasadna Przepis art. 110 § 1 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „Art. 110. § 1. W postępowaniach, o których mowa w dziale III i IV, dostęp do informacji zawartych w aktach spraw podatkowych i informacji zebranych przez organy podatkowe lub przekazanych przez przedsiębiorców w tych postępowaniach, stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419 z późn. zm.), przysługuje wyłącznie mediatorowi, pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu oraz Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, Radzie, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, w przypadku gdy przedsiębiorca w żądaniu udowodnił, że przekazane przez niego informacje i ich zakres stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Żądanie uznania informacji za stanowiącą tajemnicę przedsiębiorstwa należy złożyć wraz z tą informacją w postępowaniach, o których mowa w tym przepisie.”</p> <p>Uwaga zasadna W art. 110 § 1 NOP poprawiono odesłanie z art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu ... na art. 111 ust. 1 ...</p>

			<p>nieuczciwej konkurencji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1637), która obecnie nie odnosi jej podmiotowo tylko do „przedsiębiorcy”;</p> <p>2) zasadność spójnego uregulowania w projekcie ochrony informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa (i wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu zamierzeń w tym zakresie) – w zakresie przechowywania akt zawierających informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, wbrew deklaracji (str. 153 uzasadnienia akapit 1) o tożsamym ich traktowaniu jak informacji pochodzących z banku lub instytucji finansowych, nie włączono ich do zakresu regulacji art. 111 NOP (nie wyjaśniając tego w uzasadnieniu); nie wskazano też przyczyn nieuwzględnienia tajemnicy przedsiębiorstwa, jako szczególnego interesu podlegającego ochronie, również w przepisach regulujących udostępnianie stronie akt w postępowaniu podatkowym (art. 348 NOP nie wyłącza dostępu strony do znajdujących się w aktach sprawy informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa innego podmiotu).</p>	<p>Uwaga zasadna Poprawiono uzasadnienie. W uzasadnieniu wyjaśniono dlaczego ochronę informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa nie objęto zasadami przechowywania wskazanymi w art. 111 NOP.</p>
79.	Art. 112	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 2)	<p>W proponowanym art. 112 OP projektodawca uregulował zasady udostępniania akt objętych tajemnicą skarbową na zewnątrz organu dysponującego takimi aktami. Przepis ten posługuje się zwrotem „akta spraw podatkowych, w tym akta zawierające informacje wymienione w art. 371”. Powyższe może sugerować, że przepis ten ma zastosowanie do każdego akt zawierających dane objęte tajemnicą skarbową, niezależnie od tego, czy znajdują się w nich informacje wymienione w art. 371 OP, tj. pochodzące od banków i innych instytucji finansowych. Tymczasem zasady udostępniania akt niezawierających informacji wymienionych w art. 371 OP zostały oddzielnie uregulowane w art. 115 OP. Dotyczą one szerszej grupy podmiotów oraz są mniej rygorystyczne niż zasady określone w art. 112 OP. Dlatego wydaje się, że art. 112 OP powinien mieć</p>	Do wyjaśnienia

			zastosowanie wyłącznie) do akt, które zawierają informacje wymienione w art. 371 OP.	
80.	Art. 112 w § 1 udostępnianie akt objętych tajemnicą skarbową	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (uwaga 1)	<p>W art. 112 w § 1:</p> <p>a) w pkt 9 w lit. b omyłkowo wskazano „art. 637 pkt 9” - należy go zastąpić „art. 635 pkt 9” - w art. 635 pkt 9 znajduje się definicja wyłudzeń skarbowych,</p> <p>b) po pkt 9 proponuję dodać pkt 10 w brzmieniu: „10) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego - w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w art. 11a ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 491, z późn zm.),”</p> <p>Zaproponowany w pkt 10 obowiązek udostępniania Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego akt spraw podatkowych funkcjonuje w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - <i>Ordynacja podatkowa</i> (Dz. U. z 2018 poz. 800, z późn. zm.) w art. 297 § 1 pkt 9 (dodanym na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 9 listopada 2017 r. o <i>zmianie ustawy o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 106)). Intencją wprowadzenia tego przepisu do obowiązującej ustawy była konieczność zapewnienia Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego dostępu do informacji, które umożliwią mu skuteczną realizację zadań określonych w art. 11a ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o <i>szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych</i>, polegających na rozpoznawaniu, zapobieganiu i wykrywaniu popełnianych przez funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, a także pracowników zatrudnionych w tych służbach przestępstw</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>a) W art. 112 § 1 pkt 9 lit. b NOP „art. 637 pkt 9” zastąpić „art. 635 pkt 9”.</p> <p>b) W art. 112 § 1 po pkt 9 dodaje się pkt 10 w brzmieniu: „10) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego – w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w art. 11a ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz.U. poz. 491 z późn. zm.). Odesłanie zawarte w art. 114 § 1 otrzymuje brzmienie „art. 112 § 1 pkt 1 i 3-10 oraz § 6 ”.</p>

			<p>umyślnych, ściganych z oskarżenia publicznego oraz przestępstw skarbowych. Niezrozumiałe jest zatem dlaczego projektodawca podjął decyzję o usunięciu powyższego obowiązku udostępniania akt spraw podatkowych Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego. Uzasadnienie projektu również nie wskazuje jakimi przesłankami kierował się w tym zakresie projektodawca.</p> <p>W następstwie uwzględnienia proponowanego rozszerzenia art. 112 § 1 o pkt 10 należy uzupełnić odesłanie w art. 114 § 1 - wyrazy „art. 112 § 1 pkt 1 i 3-9 i § 6” zastąpić wyrazami „art. 112 § 1 pkt 1 i 3-10 i § 6”.</p>	
81.	Art. 112 § 1	<p>Kancelaria Prezesa Rady Ministrów</p> <p>Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych</p> <p>(uwaga x.5)</p>	<p>art. 112 § 1 — projektowanemu pkt. 9 należy nadać następujące brzmienie:</p> <p>„9) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań — w trybie i na zasadach określonych w art. 22a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;”.</p> <p>Przedstawiona propozycja ma na celu stworzenie narzędzia do w pełni skutecznego współdziałania organów skarbowych i Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Projektowany przepis dotyczy wąskiego zakresu działania Biura, co w przyszłości zdecydowanie nie pomoże w ściganiu innych przestępstw niż wyłudzenia skarbowe. Wymaga szczególnego zwrócenia uwagi, że podejście, polegające na nieudostępnianiu danych przez organ publiczny innemu podmiotowi powołanemu do zwalczania działalności godzącej w interesy ekonomiczne państwa, nie ułatwia wykonywanym w tym względzie czynnościom analityczno-informacyjnym. Warto, aby liczne deklaracje przedstawicieli resortu finansów, w tym Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, znalazły swój wyraz w korzystniejszym dla CBA brzmieniu</p>	<p>Uwaga do wyjaśnienia</p> <p>Podkreślić trzeba, że z uwagi oraz z jej uzasadnienia nie wynika, czy chodzi o zastąpienie pkt 9 (co sugeruje treść propozycji) przez nadanie mu proponowanego brzmienia, czy też o uzupełnienie. Zwrócić tu uwagę trzeba, że dotychczasowy art. 297 § 1 pkt 8 o. p. otrzymał brzmienie od dnia 13 stycznia 2018 r. zgodnie z ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywania sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2491) i zastąpienie jego proponowanym brzmieniem pkt 9 spowodowałoby likwidację dotychczasowego pkt. 8. Treść proponowanego pkt. 9 nie obejmuje swym zakresem dotychczasowego pkt. 8.</p>

			<p>przepisu.</p> <p>W tym miejscu, ze względu na brzmienie wprowadzenia do wyliczenia do art. 112 § 1, sugeruje się rozważenie zdefiniowania pojęcia „sprawa podatkowa”. Wprawdzie obecne przepisy tego nie regulują, jednak unormowanie tej kwestii pozwoli rozstrzygnąć wątpliwości organów skarbowych, dotyczące zakresu informacji przekazywanych wymienionym w tym przepisie podmiotom. W przypadku zaakceptowania ww. propozycji, należy dodać w art. 116 ust. 2 w brzmieniu:</p> <p>„2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może udostępniać, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, organom, o których mowa w art. 112, w celu realizacji ich ustawowych zadań dane z ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych, a także informacje o prowadzonej ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”;</p>	
82.	Art. 112 w § 6 udostępnianie akt objętych tajemnicą skarbową	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (uwaga 2)	<p>W art. 112 § 6 proponuję nadać brzmienie:</p> <p>„§ 6. Akta spraw podatkowych zawierające informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 110 § 1, naczelnicy urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celno- skarbowych, dyrektorzy izb administracji skarbowej udostępniają sobie wzajemnie, a także Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, <u>Biuru Nadzoru Wewnętrznego</u> i ich posiadającym upoważnienie funkcjonariuszom, żołnierzom <u>lub inspektorom Biura Nadzoru Wewnętrznego</u>, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem.”.</p> <p>Zgodnie ze stanowiskiem doktryny do art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W art. 112 § 6 NOP otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p>„§ 6. Akta spraw podatkowych zawierające informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 110 § 1, naczelnicy urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celno- skarbowych, dyrektorzy izb administracji skarbowej udostępniają sobie wzajemnie, a także Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Biuru Nadzoru Wewnętrznego i ich posiadającym upoważnienie funkcjonariuszom, żołnierzom lub inspektorom Biura Nadzoru Wewnętrznego, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem.”.</p>

			<p><i>konkurencji</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 419, z późn. zm.) tajemnicę przedsiębiorstwa stanowią również listy klientów. Klientami przedsiębiorstwa mogą być bez wątplenia osoby wymienione w art. 112 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. <i>o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych</i>, tj. funkcjonariusze Policji, Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa oraz strażacy Państwowej Straży Pożarnej, a także pracownicy zatrudnieni w tych służbach, objęci czynnościami prowadzonymi przez Biuro Nadzoru Wewnętrznego. Dostęp do informacji o listach klientów przedsiębiorstwa może być zatem istotny z punktu widzenia realizacji zadań Biura Nadzoru Wewnętrznego, w tym m.in. dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia czy ustalenia sprawców, a tym samym jest zgodny z celem udostępniania akt spraw podatkowych określonych w art. 112 § 6 projektu.</p>	
83.	Art. 115 pkt 8 udostępnianie akt objętych tajemnicą skarbową	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (uwaga 3)	<p>Katalog podmiotów wymienionych w art. 115 pkt 8 projektu ustawy proponuję uzupełnić o Biuro Nadzoru Wewnętrznego oraz inspektorów Biura Nadzoru Wewnętrznego, poprzez nadanie mu brzmienia: „8) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, <u>Biuru Nadzoru Wewnętrznego</u> i posiadającym pisemne upoważnienie funkcjonariuszom, żołnierzom <u>lub inspektorom Biura Nadzoru Wewnętrznego</u>, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom lub ich wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem.” Analogicznie jak ma to miejsce w uwadze nr 1b, powyższy obowiązek udostępniania Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego akt spraw podatkowych funkcjonuje już w obowiązującej ustawie. Omawiana jednostka redakcyjna odpowiada art. 298 pkt 5b ustawy, który został dodany na podstawie art. 11 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2017 r. <i>o zmianie ustawy o</i></p>	<p>Uwaga zasadna W art. 115 pkt 8 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „8) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Biuru Nadzoru Wewnętrznego i posiadającym pisemne upoważnienie funkcjonariuszom, żołnierzom lub inspektorom Biura Nadzoru Wewnętrznego, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom lub ich wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem.”</p>

			<p><i>niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra oraz niektórych innych ustaw. Intencją wprowadzenia tego przepisu była konieczność zapewnienia Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego dostępu do informacji, które umożliwiają mu skuteczną realizację jego zadań ustawowych. Także i w tym przypadku nieznane są przyczyny dla których projektodawca zdecydował się na usunięcie powyższego obowiązku udostępniania akt spraw podatkowych.</i></p>	
84.	<p>Art. 115 pkt 14</p> <p>udostępnianie akt objętych tajemnicą skarbową</p>	<p>Minister Energii</p>	<p>Proponuję nadać następujące brzmienie art. 115 pkt 14 projektu ustawy:</p> <p><i>„14) Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki – w zakresie niezbędnym do udzielania lub cofania koncesji oraz w zakresie dotyczącym podstaw oraz prawidłowości obliczenia opłaty koncesyjnej;”</i></p> <p>Proponowana zmiana może usprawnić proces rozliczania opłat koncesyjnych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Informacje, o których mowa w proponowanym zapisie mogą okazać się przydatne do oceny prawidłowości obliczenia opłaty koncesyjnej, zwłaszcza w przypadku niewniesienia przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty koncesyjnej w nałożonym na nie terminie, co po bezskutecznym wezwaniu przedsiębiorstwa energetycznego do obliczenia i wniesienia opłaty, skutkuje koniecznością obliczenia tej opłaty przez Prezesa URE. Dzięki opisanemu rozwiązaniu, zwiększony zostanie nadzór nad prawidłowością działania przedsiębiorstw energetycznych w tym obszarze.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W art. 115 pkt 14 NOP otrzymuje następujące brzmienie: <i>„14) Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki – w zakresie niezbędnym do udzielania lub cofania koncesji oraz w zakresie dotyczącym podstaw oraz prawidłowości obliczenia opłaty koncesyjnej;”</i></p>
85.	<p>Art. 117 § 1 i 3</p> <p>udostępnianie informacji stanowiących</p>	<p>Minister Zdrowia</p>	<p>Należy zauważyć, że zgodnie z projektowanym art. 117 § 1 nowej Ordynacji podatkowej organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 371 (tj. m.in. informacji o</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Uwaga dotyczy art. 118 § 3 NOP a nie art. 117 § 3. Do art. 118 § 3 dodać pkt 15 o treści: <i>"15) ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w celu realizacji zadań ustawowych związanych z zapewnieniem dostępu do</i></p>

	tajemnicę skarbową		<p>rachunkach bankowych lub oszczędnościowych, umowach kredytowych), organom i osobom wymienionym w art. 115, ponadto informacje w określonym powyżej zakresie są udostępniane także podmiotom wymienionym w art. 117 § 3.</p> <p>W aktualnym stanie prawnym jako normatywny odpowiednik projektowego art. 117 § 3 wskazać można art. 299 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.). Z brzmienia obowiązującego aktualnie art. 299 § 3 pkt 14a ww. ustawy wynika, iż organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 182 ww. ustawy (tj. m.in. informacji o rachunkach bankowych lub oszczędnościowych, umowach kredytowych) ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w celu realizacji zadań ustawowych związanych z zapewnieniem dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w szczególności w zakresie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych. Nadmienić należy przy tym, iż przywoływany art. 299 § 3 pkt 14a aktualnie obowiązującej Ordynacji podatkowej został wprowadzony do porządku prawnego ustawą z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1039), której przepisy weszły w życie z dniem 14 czerwca 2018 r.</p> <p>Mając powyższe na uwadze wejście w życie projektowanych przepisów Ordynacji podatkowej (w szczególności art. 117 § 3) w ich aktualnym brzmieniu byłoby równoznaczne z pozbawieniem Ministra Zdrowia uprawnienia do uzyskiwania informacji zawartych w aktach spraw podatkowych, które uzyskał on w dniu 14 czerwca 2018 r. Dlatego też niezbędne jest uzupełnienie przedmiotowego projektu</p>	<p>świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w szczególności w zakresie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych;"</p>
--	--------------------	--	--	---

			ustawy o ww. uprawnienia przyznane w obowiązującej Ordynacji podatkowej ministrowi właściwemu do spraw zdrowia.	
86.	Art. 117 § 3 pkt 8 udostępnianie informacji stanowiących tajemnicę skarbową	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 5)	W art. 117 w § 3 w pkt 8 projektu proponuję wyraz „wyplaconych” zastąpić wyrazem „wyplacanych”	Uwaga zasadna W art. 118 § 3 pkt 8, a nie w art. 117 § 3 pkt 8, wyraz "wyplaconych" zastąpić wyrazem "wyplacanych".
87.	Art. 117 § 3 udostępnianie informacji stanowiących tajemnicę skarbową	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 6)	W art. 117 w § 3 projektu proponuję dodać dwa kolejne punkty o treści: „15) wojewodzie – w zakresie prowadzonych postępowań dotyczących zezwoleń na pracę cudzoziemców;” oraz „16) ministrowi właściwemu do spraw pracy – w związku z realizacją zadań związanych z podejmowaniem przez cudzoziemców pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”. Zaproponowane uzupełnienie listy organów, którym mogą być udostępnione informacje z akt podatkowych jest konsekwencją rozwiązań przyjętych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.) – art. 88j ust. 5 oraz art. 5a ustawy.	Uwaga zasadna W art. 118 § 3 NOP po pkt 16 dodać pkt 17 i 18 w brzmieniu następującym: „17) wojewodzie – w zakresie prowadzonych postępowań dotyczących zezwoleń na pracę cudzoziemców;” oraz „18) ministrowi właściwemu do spraw pracy – w związku z realizacją zadań związanych z podejmowaniem przez cudzoziemców pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”.
88.	Art. 118 § 1 pkt 1 udostępnianie danych zgromadzonych w Centralnym Rejestrze Podmiotów Krajowej Ewidencji Podatników (CRP KEP)	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (uwaga 4)	<i>W art. 118 w § 1 w pkt 1 treści po myślniku proponuję nadać brzmienie:</i> „w związku z prowadzonym postępowaniem <u>lub realizowanymi czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi</u> ; Brzmienie przepisu zaproponowanego w projekcie ustawy jest nieprecyzyjne. Policja, na podstawie art. 20 ust. 5a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. <i>Policji</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067, z późn. zm.), może w ramach prowadzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych korzystać z danych zawierających tajemnicę skarbową, za wyjątkiem danych dotyczących informacji uzyskanych przez organy skarbowe z banków. Dane zawarte w Centralnym Rejestrze Podmiotów Krajowej Ewidencji Podatników	Uwaga zasadna W art. 117 § 1 pkt 1 NOP, a nie w art. 118 § 1 pkt 1 NOP przepis po myślniku otrzymuje brzmienie: „w związku z prowadzonym postępowaniem lub realizowanymi czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi;”

			stanowią tajemnicę skarbową, ale nie w tym zakresie, który wymagałby od Policji uzyskania postanowienia wydanego na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji albo komendanta wojewódzkiego Policji przez sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę wnoszącego organu. Uwzględnienie zaproponowanego brzmienia przepisu art. 118 § 1 pkt 1 doprecyzuje katalog czynności, w przypadku prowadzenia których Policja może uzyskać od organów skarbowych informacje objęte tajemnicą skarbową.	
89.	Art. 118 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 5)	Zgodnie z art. 118 § 1 projektu ustawy dane zgromadzone w CRP KEP Szef Krajowej Administracji Skarbowej (dalej „KAS”) udostępnia, z zastrzeżeniem § 4, wyłącznie: sądom, prokuratorom, organom podatkowym, organom celnym, przedstawicielom Najwyższej Izby Kontroli, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerii Wojskowej - w związku z prowadzonym postępowaniem (...). Nie ma na tej liście ministra właściwego do spraw gospodarki. Tymczasem przepisy nowoprojektowanej OP powinny uwzględniać sytuację wzajemnej współpracy rejestrów publicznych (CEIDG i CRP KEP) w zakresie otrzymywania i przekazywania danych. Obowiązek korzystania z danych zawartych w innych rejestrach przez CEIDG wynika wprost z art. 11 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (dalej: „ustawa o CEIDG”). Brak wskazania ministra właściwego do spraw gospodarki w katalogu podmiotów uprawnionych do otrzymania danych zgromadzonych w CRP KEP uniemożliwia efektywną współpracę rejestrów. Już dziś	Do wyjaśnienia

			<p>CRP KEP otrzymuje wraz z wnioskiem o wpis przedsiębiorcy - osoby fizycznej rozpoczynającej działalność gospodarczą (wniosek CEIDG-1) katalog danych objętych wpisem, w tym informacje niezbędne do zgłoszenia aktualizacyjnego (NIP), przyjęcia oświadczenia o wyborze przez przedsiębiorcę formy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych itp. (art. 6 ust. 3 pkt 2, ust. 4 pkt 3-6 oraz art. 12 ust. 1 ustawy o CEIDG). Brak jest natomiast regulacji dającej możliwość wglądu do danych zgromadzonych w CRP KEP, które przyspieszyłyby prowadzenie postępowań administracyjnych w zakresie sprostowania wpisu (np. w zakresie daty zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej) lub wykreślenia przedsiębiorcy z CEIDG. Dostęp do informacji zawartych w CRP KEP pozwoliłby ministrowi właściwemu ds. gospodarki na ustalenie faktów na potrzeby prowadzonych postępowań bez dodatkowego obciążania przedsiębiorców konieczności przedkładania dokumentów lub składania wyjaśnień.</p>	
90.	Art. 121 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 14)	<p>Zawarta w art. 121 § 1 propozycja przyznania Szefowi KAS kompetencji do bezpośredniego ujawniania informacji stanowiących tajemnicę skarbową (z wyłączeniem tajemnic objętych ochroną na podstawie odrębnych ustaw) stanowi rozszerzenie (względem obowiązujących regulacji art. 299b OOP, przejętych w art. 121 § 2-4 NOP) dopuszczalnych przypadków ujawniania tej tajemnicy. Jakkolwiek przy tym zastosowanie znajdzie w tym przypadku ta sama przesłanka ujawnienia tajemnicy (art. 121 § 3 NOP), co w przypadku wyrażania zgody na ujawnienie tajemnicy przez organy KAS, to różnice w sposobie ukształtowania tej kompetencji mogą prowadzić do bardzo szerokiego jej stosowania. W przypadku ujawnienia tajemnicy przez organ KAS za zgodą Szefa KAS faktyczna ocena przesłanek tego ujawnienia następuje zarówno na poziomie organu prowadzącego daną kontrolę czy postępowanie jak i</p>	<p>Uwaga zasadna Przepis art. 121 § 1 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „Art. 121. § 1 Szef Krajowej Administracji Skarbowej może ujawnić za zgodą ministra właściwego do spraw finansów publicznych, informacje stanowiące tajemnicę skarbową z zakresu prowadzonych przez siebie postępowań, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę inną niż skarbową i objętych ochroną na podstawie odrębnych ustaw. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio.”</p> <p>Uzasadnienie zostanie uzupełnione.</p>

			<p>Szefa KAS – w przypadku „nowej” kompetencji będzie jej dokonywał tylko jeden organ. Nadto zakres nowej kompetencji nie jest wystarczająco precyzyjny – przepis określający przesłankę ujawnienia tajemnicy ma bowiem zastosowanie jedynie „odpowiednio” (nie został odniesiony wprost do przypadku ujawnienia tajemnicy przez Szefa KAS). Nie jest zatem jasne, czy kompetencja Szefa KAS dotyczy tylko prowadzonych przez niego postępowań, w odniesieniu do których zrealizowana zostanie przesłanka ujawnienia, czy również – kontroli i postępowań prowadzonych przez organy KAS (w przypadku których nie wystąpiły one o zgodę na ujawnienie tajemnicy). Wskazane jest zatem doprecyzowanie regulacji oraz wykazanie w uzasadnieniu (obecnie ogranicza się do opisu regulacji oraz podkreślenia jej wyjątkowego charakteru) niezbędności i adekwatności wprowadzenia projektowanego rozwiązania.</p>	
91.	Art. 126	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 15)</p>	<p>Zasadne jest wyjaśnienie relacji regulacji projektowanej w art. 126 NOP (zapewnianie przez organy KAS i samorządowe organy podatkowe dostępu do indywidualnych danych podatkowych zobowiązanych i zainteresowanych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w celach analitycznych dla wykonania zadań ustawowych) do przepisów art. 78 § 2 (przyznanie ministrowi uprawnienia do przetwarzania danych wynikających z deklaracji składanych do naczelników urzędów skarbowych i urzędów celno-skarbowych). Zarówno w aspekcie przedmiotowym (rodzaj informacji), jak i podmiotowym (zakres organów) niespójny wydaje się przy tym zakres danych, które mają być udostępniane ministrowi, z zakresem jego upoważnienia do ich przetwarzania.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Uzasadnienie zostanie uzupełnione w zakresie relacji między tymi przepisami.</p>
92.	Art. 127 § 5 obliczanie terminów	<p>Minister Infrastruktury</p> <p>(uwaga 7, akapit 6)</p>	<p>Postuluję zmianę brzmienia art. 127 § 5 puOp i ujednoczenie przepisów w tym zakresie przez przyjęcie na gruncie regulacji podatkowych definicji zgodnej z art. 115 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - <i>Kodeks cywilny</i>, co zniweluje mogące pojawiać się</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

			wątpliwości interpretacyjne w zakresie tego czy sobota jest dniem wolnym od pracy na gruncie przepisów podatkowych.	
93.	Art. 129, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 16)	W związku z projektowanym art. 129 NOP wprowadzającym jako zasadę <u>możliwość przywrócenia terminu</u> również w odniesieniu do terminów określonych w przepisach prawa podatkowego <u>materialnego</u> , należy zwrócić uwagę na daleko idące skutki prawne, jakie może mieć zastosowanie tej instytucji w tak szerokim zakresie (np. w razie przywrócenia terminu do złożenia deklaracji – również skutki prawnokarne, gdy doszłoby do „usunięcia” znamienia czynu zabronionego, za które już wymierzono karę). Uzasadnienie projektu nie przedstawia wyników analizy wprowadzanej zmiany i jej skutków prawnych w odniesieniu do poszczególnych terminów (rodzajów terminów) prawa materialnego. W ocenie RCL, jeżeli takie skutki nie zostały poddane szczegółowej analizie odniesionej do każdego terminu, który mógłby ulec przywróceniu (wyniki takiej analizy należałoby przedstawić w uzasadnieniu), właściwszym rozwiązaniem byłoby przyjęcie konstrukcji odwrotnej od zastosowanej w art. 129, tj. wskazanie w ustawie konkretnych przypadków, w których termin taki może zostać przywrócony, w miejsce ogólnej zasady dopuszczalności przywracania każdego terminu ze wskazaniem wyjątków od takiej zasady. Katalog wskazanych w art. 129 NOP wyjątków jest przy tym niejasny (np. w odniesieniu do przepisów „oddziału 9 rozdziału 7 działu II”, w których nie określa się bezpośrednio żadnych terminów – są one określone w powołanych przepisach szczególnych), a przyczyny wyboru terminów, które nie mogą być przywracane są niejasne. W razie zachowania obecnej konstrukcji przepisu należy pogłębić w tym zakresie uzasadnienie.	Uwaga zasadna Uzasadnienie zostanie pogłębione.
94.	Art. 133 § 4	Minister Przedsiębiorczości i Technologii	W art. 133 § 4 OP projektodawca wskazał, że organ podatkowy „określa wysokość dochodu, przychodu, zysku”; „określa wysokość straty”; „określa	Uwaga niezasadna Stosownie do art. 410 § 1 NOP zasadą jest, że organ podatkowy orzeka w sprawie w drodze decyzji, chyba że przepisy ustawy

		(uwaga II 3)	<p>prawidłową wysokość kwoty zwrotu podatku”. Jednocześnie nie wskazano formy prawnej, w jakiej organ podatkowy będzie dokonywał tego określenia. W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie ww. przepisu we wskazanym zakresie.</p>	<p>stanowią inaczej. W związku z tym nie ma wątpliwości, iż właściwą formą rozstrzygnięcia we wskazanych sprawach jest decyzja.</p>
95.	<p>Art. 133 § 4 pkt 2 i 3</p> <p>wydanie decyzji wymiarowej</p>	<p>Minister Cyfryzacji (uwaga 10)</p>	<p>W art. 133 § 4 pkt 2 i 3 powtarza się przesłanka niezłożenia deklaracji, przy czym w przypadku pkt 2 organ podatkowy określa wysokość straty, zaś w przypadku pkt 3</p> <p>- określa prawidłową wysokość kwoty zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych; w związku z tym zachodzi w tym zakresie rozbieżność;</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Analizowane pkt 2 i 3 projektu odnoszą się do różnych należności podatkowych. Art. 133 § 4 pkt 2 dotyczy straty w podatkach dochodowych, a art. 133 § 4 pkt 3 podatku od towarów i usług.</p>
96.	<p>Art. 133 § 9</p>	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 17)</p>	<p>Odnośnie art. 133 § 9 NOP – jak należy sądzić – decyzja, o której mowa w § 2, wydawana po przeprowadzeniu postępowania podatkowego w stosunku do podatnika, który zamierza skorzystać z ulgi podatkowej, ma mu zapewnić ochronę prawną przed ewentualną korektą zobowiązania i utratą prawa do ulgi. Decyzja taka ma zatem pełnić funkcję ochronną dla podatnika. W celu dopełnienia takiej funkcji ochronnej zasadne jest rozważenie ograniczenia negatywnych skutków dla podatnika uchylecia (zmiany) takiej decyzji w trybie nadzwyczajnym (analogicznie jak to ma miejsce w przypadku uchylecia interpretacji podatkowych).</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Decyzja określająca, o której mowa w art. 133 § 9 NOP wydawana jest w konkretnym stanie faktycznym oraz prawnym. Interpretacja indywidualna z kolei również wydawana jest w oparciu o przedstawiony we wniosku stan faktyczny oraz aktualny stan prawny. Stwierdzenie, że stan faktyczny wskazany we wniosku różni się od rzeczywistego oznacza, że ochrona z interpretacji nie przysługuje. W przypadku decyzji z art. 133 § 9 NOP taka sytuacja wymagałaby jednak jej wzruszenia w jednym z trybów nadzwyczajnych (np. gdy wyjdą na jaw istotne dla sprawy okoliczności lub nowe dowody, o których organ podatkowy nie wiedział w dniu wydania decyzji). Z tego powodu niezasadne jest przyznanie ochrony w sytuacji, gdy decyzji posiada wady kwalifikowane uzasadniające jej uchylene lub zmianę w jednym z trybów nadzwyczajnych.</p>
97.	<p>Art. 144</p>	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 19)</p>	<p>W art. 144 NOP zrezygnowano z określenia w ustawie metod szacowania podstaw opodatkowania pozostawiając w tym zakresie swobodę organom podatkowym (w uzasadnieniu wskazano jednocześnie, że obecnie obowiązujące przepisy i tak wskazywały metody tylko przykładowo, otwierając możliwość stosowania także innych metod niż wskazane w art. 23 § 3 OOP). Zaproponowano zatem rozwiązanie będące przeciwieństwem niezmiennych (w projekcie</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Obowiązujące metody szacowania podstawy opodatkowania są nie tylko przykładowe ale także archaiczne. Proponowane zmiany nie wprowadzają żadnego pogorszenia sytuacji podatnika, gdyż katalog metod szacowania nadal pozostaje otwarty i organ podatkowy zobowiązany jest dokonać uzasadnienia wyboru metody szacowania. Jednocześnie metody szacowania cen w transakcjach pomiędzy podmiotami powiązаныmi mają swoje źródło w wytycznych</p>

			<p>przepisów wprowadzających) regulacji dotyczących szacowania dochodów podmiotów powiązanych (art. 11 ust. 2 i nast. Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i art. 25 ust. 2 i nast. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych), gdzie metody szacowania dochodu zostały wprost wskazane w ustawie. Zauważenia wymaga przy tym, że dostrzegając konieczność zapewnienia organowi podatkowemu niezbędnej swobody w <i>rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw druk nr 2860</i> nie zrezygnowano z ich określenia w ustawie, ale wprowadzono w tym zakresie możliwość zastosowania innej niż ustawowa metody.</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie zdaje się zatem stawiać podatnika w niekorzystnej sytuacji braku reguł, do stosowania których mógłby się on odwoływać. Obowiązek zapoznania podatnika z wybraną metodą (§ 5) i konieczność uzasadnienia swojego wyboru przez organ – w przypadku braku zgody podatnika na wybraną metodę (§ 4), przy równoczesnym braku instrumentów prawnych umożliwiających podatnikowi rzeczywisty wpływ na zmianę wybranej przez organ metody, nie stanowią wystarczającej gwarancji dla podatnika respektowania jego praw.</p> <p>Rozważyć zatem należy przyjęcie w art. 144 NOP rozwiązania analogicznego do wprowadzonych w ustawach o podatkach dochodowych.</p>	OECD i są dostosowane do szacowania cen a nie podstawy opodatkowania.
98.	<p>Art. 146 § 1 pkt 9</p> <p>Wygaśnięcie zobowiązania podatkowego (zwolnienie z obowiązku zapłaty)</p>	<p>Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 7)</p>	<p>W art. 146 w § 1 w pkt 9 projektu wskazano odesłanie do art. 458 § 4, którego projektowana ustawa nie zawiera. Prawidłowym odesłaniem powinien być art. 458 § 3.</p>	<p>Uwaga zasadna Przepis został zmodyfikowany.</p>

99.	Art. 146 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 18)	Uwzględniając wyrażoną w uzasadnieniu (str. 175) intencję odniesienia do płatników i inkasentów tych samych przesłanek wygaśnięcia zobowiązania co uregulowane w art. 146 § 1 NOP w odniesieniu do podatników, zasadne wydaje się doprecyzowanie art. 146 § 2 NOP, który rozciąga stosowanie przepisu § 1 na innych zobowiązanych niż podatnik – ale już nie na inne zobowiązania niż zobowiązanie podatkowe (a to – zgodnie z art. 4 NOP ciąży wyłącznie na podatniku).	Uwaga zasadna Odpowiednie stosowanie art. 146 § 1 NOP do innych zobowiązanych niż podatnik odnosi się zarówno do sfery podmiotowej jak i przedmiotowej. Oczywiste jest, że zobowiązanie podatkowe ciąży wyłącznie na podatniku. Wskazanie więc w § 2 analizowanego przepisu na odpowiednie stosowanie regulacji dotyczących wygasania zobowiązań podatkowych do innych podmiotów zobowiązanych niż podatnik oznacza, że chodzi o zobowiązania (inne niż podatkowe) tychże podmiotów. Celem potwierdzenia wskazanej interpretacji można jednak dokonać zmiany w art. 146 § 2 NOP, poprzez wskazanie, że odpowiednie stosowanie donosi się do innych zobowiązanych niż podatnik, w zakresie ich zobowiązań. Proponuje się więc następujące brzmienie art. 146 § 2: § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do innych zobowiązanych niż podatnik, w zakresie ich zobowiązań.
100.	Art. 146 - 157	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 20)	Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 61 § 1b OP zapłata podatków przez mikroprzedsiębiorców w rozumieniu PP może nastąpić również w gotówce. Tymczasem w Projekcie OP (art. 146-157) proponuje się, żeby obowiązek zapłaty podatku w formie bezgotówkowej obejmował wszystkie kategorie podatników prowadzących działalność gospodarczą zobowiązanych do prowadzenia ksiąg rachunkowych lub podatkowej księgi przychodów i rozchodów, w tym mikroprzedsiębiorców. W uzasadnieniu do projektu ustawy (strona 178) wskazano, że „dokonywanie płatności w formie bezgotówkowej jest aktualnie w obrocie gospodarczym standardem, a zatem uznano, że nie znajduje dostatecznego uzasadnienia utrzymywanie wyłączenia z obowiązku zapłaty podatków w tej formie w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców”. Wydaje się jednak, że powyższe stwierdzenie nie uzasadnia pozbawienia mikroprzedsiębiorców możliwości dokonywania przez nich wyboru, co do formy uiszczenia zobowiązań podatkowych. Specyfika sektora mikroprzedsiębiorstw jest taka, że	Uwaga niezasadna. Nie wskazano żadnych istotnych argumentów przemawiających za odstąpieniem od zasady, że każda kategoria przedsiębiorców jest objęta obowiązkiem zapłaty podatków w formie bezgotówkowej. Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu NOP, obrót bezgotówkowy jest aktualnie standardem i w związku z tym proponowane rozwiązanie należy uznać za zasadne.

			nie każdy należących do niego podatnik prowadzi swoje płatności w formie bezgotówkowej. Wydaje się zatem, że możliwość zapłaty przez mikroprzedsiębiorców podatku w gotówce powinna być utrzymana przynajmniej jeszcze przez kilkuletni okres przejściowy (który pozwoliłby im przygotować się na przejście do rozliczeń bezgotówkowych).	
101.	Art. 154 § 7	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 4)	W art. 154 § 7 OP wskazano, że w sprawie potrącenia wydaje się postanowienie, na które przysługuje zażalenie. Jednocześnie nie uregulowano formy prawnej w jakiej będzie następowała odmowa potrącenia. Wydaje się zatem uzasadnione uzupełnienie przepisu w ww. zakresie.	Uwaga niezasadna. W projekcie, zgodnie z jego uzasadnieniem, proponuje się odstąpienie od obowiązującej zasady, wedle której potrącenie następuje w drodze postanowienia, a odmowa potrącenia w formie decyzji. Ze sformułowania „w sprawie potrącenia wydaje się postanowienie” wynika, że forma ta jest właściwa zarówno dla rozstrzygnięcia o charakterze pozytywnym jak i negatywnym.
102.	Art. 155 § 2 pkt 1 umowa o przeniesieniu własności praw majątkowych	Szef KPRM (uwaga 18)	Proponuje się aby umowa pomiędzy starostą wykonującym zadanie z zakresu administracji rządowej a podatnikiem, której przedmiotem będzie przeniesienie praw majątkowych w postaci akcji lub udziałów spółek w zamian za wygaśnięcie zobowiązań podatkowych była zawierana za zgodą Prezesa Rady Ministrów. Zgoda Prezesa Rady Ministrów na przeniesienie akcji lub udziałów zapobiegnie przejmowaniu przez Skarb Państwa praw udziałowych w spółkach, w których Skarb Państwa nie ma zamiaru uczestniczyć. W związku z powyższym proponuję następujące brzmienie art. 155 § 2 pkt 1: <i>„1) w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, na podstawie umowy zawartej, za zgodą właściwego naczelnika urzędu skarbowego, a w przypadku gdy przedmiotem umowy jest przeniesienie akcji lub udziałów także za zgodą Prezesa Rady Ministrów, między starostą wykonującym zadanie z zakresu administracji rządowej a podatnikiem;”.</i>	Uwaga zasadna Proponuje się nowe brzmienie art. 155 § 2 pkt 1: w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, na podstawie umowy zawartej, za zgodą właściwego naczelnika urzędu skarbowego, a w przypadku gdy przedmiotem umowy jest przeniesienie akcji lub udziałów także za zgodą Prezesa Rady Ministrów, między starostą wykonującym zadanie z zakresu administracji rządowej a podatnikiem;
103.	Przedawnienie /Art. 168-Art. 182/	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 1)	W projektowanej ustawie wprowadzono nowe instytucje przedawnienia wymiaru (art. 169) oraz przedawnienia poboru (art. 178). Dla przedawnienia wymiaru określono dwa rozwiązania - okres 3 letni (sprawy nieskomplikowane) oraz okres 5 letni	Uwaga niezasadna Wprowadzane w NOP terminy przedawnienia wymiaru i poboru w istotny sposób, w porównaniu do obecnej sytuacji, ograniczają możliwość wydłużania okresu realizacji należności podatkowych. Proponowane dodatkowe skrócenie okresu na dokonanie wymiaru

			<p>(sprawy pozostałe np. dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej). Obecnie Ordynacja podatkowa przewiduje 5 letni okres przedawnienia, w którym zobowiązanie podatkowe powinno zostać określone/ustalone oraz wyegzekwowane. W praktyce jednak organy podatkowe przedłużają przedawnienia stosując instytucję zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Projektowana ustawa wprowadza limity czasowe, w których organ podatkowy będzie mógł wyegzekwować zobowiązanie podatkowe. Jest to zasadne rozwiązanie, jednak uważam że zaproponowany czas na realizację tych obowiązków (w sprawach nieskomplikowanych 3+5=8 lat, w pozostałych 3+5=10 lat) jest za długi.</p> <p>[zgodnie z art. 33 pkt 1 projektowanej ustawy podatnikowi przysługuje m.in. prawo o terminowego i sprawnego załatwienia sprawy. Nie sposób zgodzić się, że 10 letni okres, można nazwać sprawnym, tym bardziej, że przedstawiony projekt dopuszcza przedawnienie sięgające 25 lat. Biorąc pod uwagę zasadę stabilizacji stosunków prawnych przez przedawnienie (art. 33 pkt 8) stwarzanie organom podatkowym tak dużych możliwości przedłużania okresu przedawnień stoi w sprzeczności z tą zasadą i jednocześnie może w dalszym ciągu powodować „hodowanie odsetek” przez organy podatkowe.</p> <p>Głównym celem projektowanej ustawy ma być uproszczenie prawa i poprawa relacji urząd - podatnik. W mojej opinii takie rozwiązanie nie przyczyni się do poprawy tych relacji, a może negatywnie wpłynąć na sytuację podatników.</p>	<p>i pobór podatku może doprowadzić do istotnego ograniczenia możliwości skutecznego dochodzenia należności podatkowych, tym bardziej, że podstawowy okres na wymiar podatku w NOP wynosi 3 lata. Kumulacja poszczególnych okresów na wymiar i pobór będzie odnosiła się przede wszystkim do przypadków złożonych (np. spór toczy się przed sądem administracyjnym, potrzebne są dane od innych organów w tym obcych państw itd.). W takich przypadkach niezbędny jest dłuższy okres na zakończenie sprawy i czynności egzekucyjne.</p>
104.	Art. 169 pkt 2 przedawnienie wymiaru	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Spolecznej (uwaga 8)	<p>W art. 169 w pkt 2 projektu – proponuję dodanie lit. i w brzmieniu: „i) wpłaty na państwowe fundusze celowe.”.</p> <p>Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów Ordynacji podatkowej do wpłat na PFRON, mających charakter samoobliczeniowy, stosuje się 5-letni okres przedawnienia. Wobec pracodawców, którzy nie złożyli deklaracji lub złożyli błędną deklarację,</p>	Uwaga niezasadna Zgodnie z art. 2 § 1 NOP stosuje się do podatków, do których wymiaru uprawnione są organy podatkowe. W zakresie określonym w § 2 tego artykułu akt ten stosuje się również odpowiednio do opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, do których wymiaru uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. Celem tego aktu jest zatem ukształtowanie regulacji dotyczących przede wszystkim podatków, którymi są

			<p>prorowadzone są postępowania mające na celu określenie wysokości należnych wpłat na PFRON. Jest to sytuacja podobna do tej uregulowanej przepisem art. 169 pkt 2 lit. g projektowanej ustawy, jednakże wpłaty na PFRON są daniną publiczną, a nie podatkiem i z tego względu ww. przepis nie będzie miał do nich zastosowania. Dlatego zasadne jest dodanie art. 169 pkt 2 lit. i, jednoznacznie wskazując w ten sposób na objęcie wpłat na PFRON 5-letnim okresem przedawnienia wymiaru.</p>	<p>zgodnie z art. 13 pkt 8 NOP opłaty, niepodatkowe należności budżetowe, a także raty lub zaliczki na podatki, opłaty lub na niepodatkowe należności budżetowe. Akt ten nie powinien zatem zawierać regulacji dotyczących należności innych niż ww. wskazanych, do których wymiaru uprawnione są organy podatkowe. Istnieje jednak możliwość, aby kwestię przedawnienia uregulować odrębnie w akcie kształtującym konstrukcję każdej należności publicznej, do której NOP się nie odnosi, albo odnosi się w ograniczonym zakresie.</p>
105.	Art. 169 pkt 2 lit. f	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 20)</p>	<p>Art. 169 pkt 2 lit. f NOP może być interpretowany jako wyłączający krótszy okres przedawnienia dla podatku ze źródeł określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, <u>tylko ze względu na fakt osiągnięcia</u> przychodów z innych źródeł (przykładowo osiągnięcia dochodów z kapitałów), również jeżeli dochody z takich źródeł <u>nie są doliczane</u> do przychodów z art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 tej ustawy. Na taką interpretację wskazuje też uzasadnienie projektu (str. 195) – <i>ratio legis</i> przyjęcia takiej konstrukcji nie jest jednak jasne (nie zostało wyjaśnione w uzasadnieniu) przy uwzględnieniu odrębnego wykazania w zeznaniu i rozliczania podatków, których może dotyczyć przedawnienie wymiaru.</p> <p>Regulacja zawarta w art. 169 pkt 2 lit. f i g NOP wiąże skutek wydłużenia z 3 do 5 lat okresu przedawnienia wymiaru z faktem niezłożenia w terminie zeznania (deklaracji). Abstrahując od zasadności doprecyzowania lit. g z uwagi na szerokie rozumienie określenia „deklaracja” (przez ograniczenie przepisu do deklaracji, z której wynika obowiązek zapłaty podatku), należy zauważyć, że wydłużenie okresu przedawnienia obejmie także przypadki, gdy uchybienie terminowi było nieznaczne, nieistotne (a w przypadku gdy nastąpiło z przyczyn niezawinionych przez podatnika dla uniknięcia tego skutku będzie</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna</p> <p>Zgodnie z art. 169 pkt 2 lit. f) doręczenie decyzji wymiarowej organu podatkowego pierwszej instancji nie wywołuje skutków prawnych (przedawnienie wymiaru) po upływie 5 lat w przypadku podatku dochodowego od osób fizycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy podatek ten został obliczony w zeznaniu rocznym złożonym w terminie przewidzianym w przepisach prawa podatkowego zgodnie z art. 27 lub art. 30e ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, wyłącznie od przychodów ze źródeł określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 lub 8 tej ustawy. Z przepisu tego wynika więc, że okres przedawnienia powinien wynosić 5 lat, gdy podatnik PIT otrzymał przychód ze źródeł innych niż określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych bez względu na to, czy podmiot ten te przychody w zeznaniu zadeklarował czy też przychód ten nie został wykazany. Gdy podatnik oblicza podatek PIT i pomija przychody, które uzyskał ze źródeł innych niż określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, to obliczenie to jest sprzeczne z art. 27 lub art. 30e ww. ustawy. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 1a ww. ustawy, jeżeli podatnik uzyskuje dochody z więcej niż jednego źródła, przedmiotem opodatkowania w danym roku podatkowym jest, z zastrzeżeniem art. 25e, art. 29–30c, art. 30e, art. 30f oraz art. 44 ust. 7e i 7f, suma dochodów z wszystkich źródeł przychodów. W celu eliminacji jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych zostanie zmodyfikowane brzmienie art. 169 pkt 2 lit. g). W konsekwencji przepis ten będzie miał zastosowanie także do przypadku PIT wskazanego w art. 169 pkt 2 lit. f). Ponadto do uzasadnienia</p>

			<p>konieczne przywrócenie terminu do złożenia deklaracji). W takich przypadkach skutek uchybienia terminowi wydaje się być nadmierny w stosunku do wagi tego naruszenia – zasadne jest wykazanie jego proporcjonalności w uzasadnieniu projektu. Niejasne jest także zawarte w lit. g sformułowanie o „nieujawnieniu wszystkich danych niezbędnych do dokonania wymiaru”, jako przesłanki wydłużenia terminu przedawnienia wymiaru. Nie pozwala ono na jednoznaczne ustalenie, jakie błędy w deklaracji będą skutkować wydłużeniem okresu przedawnienia – ze względu na doniosłość tego skutku dla podatnika zasadne jest sprecyzowanie tej regulacji.</p>	<p>zostanie dodany następujący fragment. „Okres przedawnienia będzie wynosił 5 lat zawsze wtedy, gdy podatnicy PIT osiągną przychody ze źródeł innych niż określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, o ile powinny być one rozliczane zgodnie z art. 27 lub art. 30e ww. ustawy, bez względu na fakt, czy zostaną one doliczane do przychodów z art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 czy 8 tej ustawy i wykazane w zeznaniu podatkowym.”</p> <p>Określenie zawarte w art. 169 pkt 2 lit. g) „jeżeli podatnik nie złożył deklaracji w terminie przewidzianym w przepisach prawa podatkowego lub w złożonej deklaracji nie ujawnił wszystkich danych niezbędnych do dokonania wymiaru”, funkcjonuje obecnie w art. 68 § 2 o.p. i nie budzi wątpliwości. W przepisie tym pojęcia te również zostały wykorzystane w celu wydłużenia okresu przedawnienia wymiaru. Z tego względu przedmiotowe wątpliwości są bezzasadne.</p>
106.	Art. 169 pkt 2 lit f	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 3)	<p>W projektowanym art. 169 OP wprowadza się rozróżnienie co do przedawnienia wymiaru na 3 oraz 5 lat - w zależności od rodzaju podatku. Działalność nierejestrowa, o której mowa w art. 5 PP, nie jest na gruncie PP uznawana za działalność gospodarczą, przychody z niej pochodzące są, w myśl ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, uznawane nie za przychody z działalności gospodarczej, lecz za przychody z innych źródeł (zob. art. 20 ust. 1ba tejże). W związku z tym postulujemy, by w projektowanym przepisie art. 169 pkt 2 lit. f OP uwzględnić tę instytucję i wskazać, że decyzje wymiarowe związane z przychodami pochodzącymi z działalności nierejestrowej także objęte są 5-letnim terminem przedawnienia.</p>	<p>Uwaga niezasadna.</p> <p>Art. 169 pkt 2 lit f) NOP przewiduje 5 letni okres przedawnienia wymiaru w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych. Wyjątkiem jest przypadek gdy podatnik uzyskuje i prawidłowo rozlicza dochody wyłącznie od przychodów ze źródeł określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 lub 8 tej ustawy. Jeżeli więc podatnik uzyska dochody z tytułu działalności nierejestrowanej, o której mowa w art. 5 PP, która nie są na gruncie PP uznawane za działalność gospodarczą, a są uznawane za przychody z innych źródeł (zob. art. 20 ust. 1ba tejże), to będzie miał zastosowanie 5 letni okres przedawnienia wymiaru.</p>
107.	Art. 170, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 21)	<p>W art. 170 NOP wyłącza się stosowanie art. 169 (o przedawnieniu wymiaru), w szczególności w przypadku uchylenia lub zmiany decyzji wymiarowej w trybach nadzwyczajnych. Jednocześnie w przypadku gdy podatnik nie przyczynił się do powstania okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania czy stwierdzenie nieważności (art. 458 § 3 czy art. 463 § 3) – kreuje się konstrukcję</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna</p> <p>Proponuje się zmianę brzmienia art. 170. Zgodnie z tym przepisem w przypadkach, o których mowa w art. 215, art. 429 § 1, art. 458 § 1, art. 463 § 1, art. 470 decyzja wymiarowa organu podatkowego pierwszej instancji może zostać wydana po upływie terminów, o których mowa w art. 169. Celem art. 170 jest umożliwienie, w określonych przypadkach wskazanych w tym przepisie, wydania decyzji wymiarowej po upływie okresu</p>

			<p>zwolnienia podatnika z obowiązku zapłaty podatku w kwocie przewyższającej kwotę podatku określoną w decyzji uchylonej. Oznacza to, że:</p> <p>1) po przedawnieniu wymiaru możliwe jest wymierzenie podatku, choć efektywnie obowiązkiem zapłaty objęta będzie część należnego podatku (w wysokości nie wyższej niż wynikająca z decyzji uchylonej),</p> <p>2) a <i>contrario</i>, w przypadku gdy podatnik przyczynił się do powstania okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania czy stwierdzenie nieważności decyzji dotychczasowej (pomijając już kwestie sposobu wykazania tego w toku postępowania oraz pewności i prawidłowości ustaleń w tym zakresie), po upływie okresu przedawnienia wymiaru możliwe jest wymierzenie podatku w każdej wysokości.</p> <p>W ocenie RCL, rozwiązania takie nie zapewniają wykonywania ochronnej funkcji jaką spełnia w systemie prawa instytucja przedawnienia. W uzasadnieniu projektu należy zatem wyjaśnić <i>ratio legis</i> proponowanego rozwiązania, także w świetle art. 2 Konstytucji RP.</p> <p>Ponadto, skoro w takich przypadkach <u>nie stosuje się</u> art. 169, pojawia się pytanie, od jakiego dnia liczyć początek biegu terminu przedawnienia poboru (liczony zgodnie z art. 178 NOP od upływu terminu przedawnienia wymiaru).</p>	<p>przedawnienie wymiaru. Dotyczy to, jak wskazano w uwadze, w szczególności przypadku uchylenia lub zmiany decyzji wymiarowej w trybach nadzwyczajnych. Zgodzić się należy także z tym, że w przypadku gdy podatnik nie przyczynił się do powstania okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania czy stwierdzenie nieważności (art. 458 § 3 czy art. 463 § 3) – kreuje się konstrukcję zwolnienia podatnika z obowiązku zapłaty podatku w kwocie przewyższającej kwotę podatku określoną w decyzji uchylonej. Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem, że w uzasadnieniu projektu należy zatem wyjaśnić <i>ratio legis</i> proponowanego rozwiązania. Kwestie te zostały opisane w uzasadnieniu do m.in. ww. art. 458 § 3. Nie ma potrzeby powielania tej kwestii w uzasadnieniu do art. 170.</p>
108.	Art. 176 § 3	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 22)	<p>Z brzmienia art. 176 § 3 NOP wynika, że sam fakt wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję organu podatkowego skutkować będzie tym, że nie będzie się stosować maksymalnego 5-letniego okresu zawieszenia postępowania. Taka redakcja przepisu może prowadzić do interpretacji, że maksymalny okres zawieszenia jest w takim</p>	<p>Uwaga zasadna Proponuje się zmianę brzmienia art. 176 § 3. Zgodnie z nim do okresu, o którym mowa w § 1 nie wlicza się okresu zawieszenia postępowania na podstawie art. 174 pkt 7.</p>

			<p>przypadku wyłączony bez względu na wystąpienie innych przesłanek zawieszenia postępowania poprzedzających lub następujących po rozstrzygnięciu sprawy przez sąd.</p> <p>Taka intencja przepisu nie wynika z uzasadnienia projektu (str. 205). Jeżeli intencją projektu było jedynie przesądzenie, że do 5-letniego okresu zawieszenia postępowania nie wlicza się okresu zawieszenia postępowania na podstawie art. 174 pkt 7 (a zatem długość okresu zawieszenia wynikająca z rozpatrywania sprawy przez sądy administracyjne nie ma wpływu na maksymalny okres zawieszenia), konieczne jest przereformowanie tego przepisu w sposób jednoznacznie wyrażający powyższą normę.</p>	
109.	Art. 177 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 23)	<p>Odnośnie art. 177 § 2 NOP zauważa się, że skoro ustanowienie pełnomocnictwa wywołuje skutki od dnia wpływu do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych (w przypadku pełnomocnictwa ogólnego - art. 69 § 1) albo od dnia zawiadomienia organu podatkowego o ustanowieniu pełnomocnika (w przypadku pełnomocnictwa szczególnego i pełnomocnictwa do doręczeń w kraju - art. 71 § 6 i art. 72 § 4), obowiązku doręczenia pełnomocnikowi informacji dotyczących zawieszenia biegu terminu przedawnienia nie należy – jak się wydaje – wiązać z datą jego ustanowienia, ale odpowiednio z datą wpływu informacji o jego ustanowieniu do Centralnego Rejestru albo zawiadomienia organu podatkowego.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Proponuje się zmianę brzmienia art. 177 § 2. Zgodnie z tym przepisem informację, o której mowa w § 1 doręcza się pełnomocnikowi, jeżeli przed wysłaniem tej informacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pełnomocnik ogólny został ujawniony w Centralnym Rejestrze albo 2) zawiadomiono organ podatkowy o ustanowieniu pełnomocnika.
110.	Art. 179 pkt 8	Minister Sprawiedliwości	<p>Przepis ten odnosi się wyłącznie do otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektodawca nie uwzględnił natomiast wśród przesłanek wymienionych w projektowanym przepisie postanowienia o zatwierdzeniu układu, co oznacza, że zawieszenie biegu terminu przedawnienia nie obejmowałoby postępowania w tym przedmiocie. Za zasadne uznać zatem należy uzupełnienie projektowanego art. 179 pkt 8 o wydanie postanowienia o zatwierdzeniu układu w</p>	<p>Uwaga zasadna</p>

			postępowaniu zatwierdzenie układu. Opcjonalnie rozważyć można wprowadzenie rozwiązania analogicznego do przyjętego w art. 16 ust. 2a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.), gdzie jako okoliczność uprawdopodobniającą nieściągalność wierzytelności wskazano m. in. złożenie wniosku o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	
111.	Art. 180	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 24)	W art. 180 NOP we wprowadzeniu do wyliczenia zbędne wydaje się zastrzeżenie „nie wcześniej jednak niż w dniu, w którym upłynął termin przedawnienia wymiaru”, z uwagi na fakt, że art. 181 § 2 reguluje już kwestię sposobu uwzględnienia zdarzeń ujętych w art. 179, a mających miejsce w okresie trwania przedawnienia wymiaru (przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia poboru), w 5-letnim limicie okresu zawieszenia terminu przedawnienia poboru.	Uwaga niezasadna Przepis art. 180 zawiera normę wyznaczającą moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia poboru po zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 179, czyli powodujących zawieszenie biegu terminu przedawnienia poboru. Brak w art. 180 zastrzeżenia „nie wcześniej jednak niż w dniu, w którym upłynął termin przedawnienia wymiaru” mogłoby prowadzić do sytuacji, gdy termin ten zacząłby biec w trakcie biegu przedawnienia wymiaru. Kwestia ta jest niezależna od faktu, że art. 181 § 2 reguluje również kwestię sposobu uwzględnienia zdarzeń ujętych w art. 179, a mających miejsce w okresie trwania przedawnienia wymiaru (przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia poboru), w 5-letnim limicie okresu zawieszenia terminu przedawnienia poboru. Celem art. 181 jest bowiem określenie zasad liczenia 5-letniego okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia poboru, nie zaś ustalenia, od kiedy rozpoczyna bieg terminu przedawnienia poboru, a to nie powinno nastąpić w trakcie biegu terminu przedawnienia wymiaru, co jest jasne dopiero w oparciu o przedmiotowe zastrzeżenie zawarte w art. 180.
112.	Art. 180 pkt 8	Minister Sprawiedliwości	Wątpliwości dotyczą także art. 180 pkt 8 projektu, który stanowi, że po zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 179, termin przedawnienia biegnie dalej od dnia uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego albo uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu albo o odmowie zatwierdzenia układu w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. — Prawo restrukturyzacyjne. Przepis ten pomija przypadek wydania postanowienia	Uwaga zasadna

			w przedmiocie umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego, uniemożliwiając w takiej sytuacji kontynuację biegu terminu przedawnienia.	
113.	Art. 183 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 25)	Projektowany art. 183 § 1 NOP zdaje się pomijać w swej treści możliwość uznania za nadpłatę nadpłaconych opłat prolongacyjnych (choć taki zamiar projektodawcy wynika z uzasadnienia do projektu – str. 218). Jak się bowiem wydaje, pojęcie „podatek” zgodnie z art. 13 pkt 8 nie obejmuje swoim zakresem opłat prolongacyjnych (np. są odrębnie wymieniane w art. 149).	Uwaga do wyjaśnienia Opłata prolongacyjna zapłacona nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej będzie nadpłatą zgodnie z art. 183 § 1. W świetle tego przepisu za nadpłatę uważa się kwotę nadpłaconego podatku lub kwotę zapłaconą nienależnie jako podatek. W świetle art. 13 pkt 8 ilekroć w ustawie jest mowa o podatkach - rozumie się przez to również opłaty, niepodatkowe należności budżetowe, a także raty lub zaliczki na podatki, opłaty lub na niepodatkowe należności budżetowe. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na art. 6 zgodnie z którym, opłatą jest publicznoprawne, odpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz państwa, województwa, powiatu lub gminy, wynikające z ustaw. Biorąc powyższe pod uwagę, nie powinno być wątpliwości, że opłata prolongacyjna jest opłatą w rozumieniu art. 6, a tym samym jest objęta pojęciem podatek, o którym mowa w art. 13 pkt 8. W konsekwencji jako podatek w rozumieniu tego przepisu mieści się również w pojęciu nadpłaty z art. 183 § 1. Nie zmienia tego fakt, iż w niektórych przepisach np. art. 149 o opłacie prolongacyjnej mowa jest odrębnie.
114.	Art. 183 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 26)	W art. 183 § 2 NOP wprowadza się zasadę, że przepisu definiującego nadpłatę nie stosuje się, jeśli organ podatkowy udowodni, że w wyniku zwrotu kwoty nadpłaconego podatku lub kwoty zapłaconej nienależnie jako podatek nastąpi <u>bezpodstawne wzbogacenie</u> . Projektowany art. 183 § 2 NOP ma znaleźć zastosowanie w odniesieniu do <u>wszystkich podatków</u> , zarówno pośrednich (podatek akcyzowy i podatek VAT, który jest podatkiem wielofazowym), jak i bezpośrednich (podatki dochodowe czy podatki lokalne), a <u>także do opłat i niepodatkowych należności budżetowych</u> (vide: art. 13 pkt 8). Uzasadnienie projektu, wskazując ogólnie na str. 219, iż „konstrukcja podatku, zwłaszcza w podatkach pośrednich, umożliwia przeniesienie obciążenia z tego	1. Uwaga ogólna w części zasadna Proponuje się modyfikację brzmienia art. 183 § 2. Zgodnie z nim przepisu § 1 nie stosuje się w podatku od towarów i usług i podatku akcyzowym, jeżeli organ podatkowy udowodni, że w wyniku zwrotu kwot, o których mowa w § 1, nastąpi lub nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie. 2. Uwaga nr 1 niezasadna W odniesieniu do zarzutu, iż brak jest szczególnego unormowania zagadnień proceduralnych, wskazać należy, że omawiany przepis wskazuje, iż ciężar dowodu bezpodstawnego wzbogacenia ciąży na organie podatkowym. Jednoznacznie więc wskazano, iż to organ podatkowy jest zobligowany do tego, aby wszelkie podjąć działania, aby mógł on odmówić stwierdzenia nadpłaty z powodu, wskazanym w tym przepisie. Uszczegółowienie tego wymogu nie może nastąpić, gdyż ustalenie bezpodstawnego wzbogacenia może bowiem obejmować różne sytuacje, trudne do przedstawienia i opisanego poprzez regulacje szczegółowe.

		<p>tytułu na konsumenta towaru lub usługi”, nie wyjaśnia przyjętego znaczenia powyższego stwierdzenia w odniesieniu do podatków innych niż pośrednie, ani zamierzonego sposobu stosowania i skutków prawnych zastosowania tej instytucji prawnej w przypadku wszystkich należności (podatkowych i niepodatkowych), których dotyczy – co wymagałoby uzupełnienia z uwagi na istotne konsekwencje dla uprawnionych do zwrotu. Należy przy tym zauważyć, że kwestia nadpłaty podatku w kontekście ekonomicznego ciężaru jego poniesienia jest przedmiotem zarówno zainteresowania doktryny, jak i orzecznictwa, jednakże odnoszące się do niej dotychczasowe orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego czy Naczelnego Sądu Administracyjnego, dotyczyły co do zasady podatku akcyzowego, a więc podatku pośredniego i jednofazowego.</p> <p>Wśród licznych wątpliwości, jakie może wywoływać stosowanie (zwłaszcza tak szerokie) wprowadzanej instytucji bezpodstawnego wzbogacenia wskazać należy na następujące zasadnicze zagadnienia, które wyłaniają się na tle przedstawionej regulacji:</p> <p>1) brak jest szczególnego unormowania zagadnień proceduralnych. Omawiany przepis wskazuje, iż ciężar dowodu bezpodstawnego wzbogacenia ciąży na organie podatkowym. Należy jednak zauważyć, że:</p> <p>a) udowodnienie takiej okoliczności może być kwestią problematyczną – nie można z góry zakładać, że ciężar ekonomiczny nawet podatku akcyzowego czy podatku VAT jest zawsze i w pełni przerzucany przez podatnika na inny podmiot z uwagi na konstrukcję tych podatków. Trudności dowodowe mogą natomiast skłaniać organ podatkowy do formułowania (np. w oparciu o art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług, nakazujący</p>	<p>Działania te powinny być przy tym odczytane również w kontekście aspektów ekonomicznych jak np. wpływ nienależnego podatku na cenę towaru i obniżenie dochodów przedsiębiorcy. Organ podatkowy badając aspekty ekonomiczne związane z zapłaconym podatkiem, powinien uwzględnić przy tym orzecznictwo TSUE, w tym takie elementy jak: zakaz przyjmowania domniemania przerzucalności ciężaru opodatkowania na konsumenta i obarczanie podatnika obowiązkiem wykazania, że podatek nie został przerzucony na podmioty trzecie, zakaz przyjmowania domniemania, że podwyższenie ceny o kwotę podatku automatycznie oznacza przerzucenie ciężaru tego podatku. Przyjmowane działania przez organ podatkowy powinny jednocześnie spełniać warunek, zgodnie z którym ustalenie faktu przerzucenia ciężaru opodatkowania na konsumenta wymaga przeprowadzenia analizy ekonomicznej sprawy uwzględniającej wszelkie jej okoliczności, o czym była mowa także wyżej. Powinny one także opierać się na założeniu, że obowiązek zebrania materiału dowodowego obciąża organ podatkowy, z możliwością żądania od podatnika określonych dowodów będących w jego posiadaniu, szczególnie dokumentacji, której prowadzenie jest obowiązkiem tego podmiotu. Zastosowanie ww. mechanizmów, nie będzie powodować w efekcie przerzucenia ciężaru dowodu na podmiot uprawniony do zwrotu.</p> <p>3. Uwaga nr 2 zasadna.</p> <p>W uzasadnieniu do art. 183 § 2 zostanie dodany następujący fragment: Ustalając znaczenie pojęcia „bezpodstawnego wzbogacenia” zasadne jest odwołanie się do instytucji prawnej uregulowanej w art. 405 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, w zakresie w którym nie będzie to sprzeczne z ustawami podatkowymi, w tym zasadami ogólnymi prawa podatkowego, prawami i obowiązkami zobowiązanego wynikającymi z Ordynacji podatkowej a także orzecznictwem TK oraz TSUE wydanym na gruncie przepisów prawa podatkowego.</p> <p>4. Uwaga nr 3 zasadna</p> <p>Proponuje się modyfikację brzmienia art. 183 § 2. Zgodnie z tym przepisem, przepisu § 1 nie stosuje się w podatku od towarów i usług i podatku akcyzowym, jeżeli organ podatkowy udowodni, że w wyniku zwrotu kwot, o których mowa w § 1, nastąpi lub</p>
--	--	---	--

		<p>uwzględnić w cenie towaru lub usługi podatek VAT i podatek akcyzowy) wniosku o faktycznym zapłaceniu podatku przez inne podmioty (w cenie towaru lub usługi) i wyprowadzenia domniemania, iż ciężar ekonomiczny tego podatku został zneutralizowany dla podatnika. Przyjęcie takiego domniemania byłoby nie tylko nieuzasadnione, gdyż w warunkach gospodarki rynkowej cena towaru zależy od kalkulacji sprzedającego (która uwzględnia takie elementy jak popyt i podaż na określony towar oraz koszty, które ponosi, i jego zysk) i, poza szczególnymi sytuacjami (cena regulowana), może być kształtowana również ze stratą, a przy tym nawet w sytuacji, gdy cały podatek został zawarty w cenie, podatnik mógł i tak ponieść szkodę spowodowaną zmniejszeniem sprzedaży (<i>vide</i>: wyrok TS w sprawie C-147/01, Weber's Wine World czy w sprawie C-309/06, Marks&Spencer), ale też powodowałyby w efekcie przerzucenie ciężaru dowodu na podmiot uprawniony do zwrotu,</p> <p>b) okoliczność ta może mieć charakter zmienny w czasie – w przypadku zaliczenia czy zwrotu nadpłaty w ustawowym terminie (art. 203 NOP) nie nastąpiłoby bezpodstawne wzbogacenie, ale może ono mieć miejsce w przypadku dokonywania takiego zwrotu po dłuższym czasie, zależnym przede wszystkim od organu kwestionującego zwrot i dowodzącego bezpodstawne wzbogacenie. Przesłanka art. 183 § 2 NOP jest bowiem odniesiona do czynności „zwrotu kwot” i w żaden sposób nie została ograniczona czasowo do momentu, w którym powstała nadpłata (ani innego uzasadnionego terminu).</p> <p>Konkludując, w ocenie RCL, dalece niewystarczające jest stwierdzenie (w art. 183 § 2), że to na organie podatkowym spoczywa ciężar udowodnienia, iż to nie wnioskujący, a inny podmiot poniósł ekonomiczny ciężar zapłaty podatku. Konieczne jest uregulowanie</p>	<p>nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie. W uzasadnieniu do tego przepisu pojawi się natomiast następujący fragment: „Wprowadzony w art. 183 § 2 mechanizm ma co do zasady zapobiegać możliwości powstania bezpodstawnego wzbogacenia. Przepis ten będzie mógł być również stosowany również po dokonaniu zwrotu nadpłaty, jeżeli organ podatkowy dojdzie do wniosku, że już wypłacona lub zaliczona kwota nadpłaty skutkowałą (skutkuje) bezpodstawnym wzbogaceniem podmiotu. Z tego względu w przepisie tym mowa o tym, że nie stosuje się przepisu § 1 zarówno w przypadku jeżeli organ podatkowy udowodni, że w wyniku zwrotu kwot, o których mowa w § 1, nastąpi lub nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie”.</p> <p>5. Uwaga nr 4 częściowo zasadna</p> <p>W uzasadnieniu do projektu art. 187 § 2 pkt 1 zostanie dodany następujący fragment. „Podkreślić jednocześnie należy, że uprawnienie, o którym mowa w art. 187 § 2 pkt 1 nie może przysługiwać nabywcom towarów i usług, od których zapłacono podatki pośrednie (podatek od towarów i usług lub podatek akcyzowy). Podmioty te nie będą uprawnione do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty w podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowym nawet, gdy zapłaciły one zbywcy „cenę” towaru, w którą mógł zostać wliczony „podatek”, który okazał się nienależny.”</p> <p>Ponadto wskazać należy, że przepisy podatkowe dotyczące nadpłaty powinny bowiem odnosić się do podatnika, nie zaś konsumenta, którego roszczenie wykracza poza ramy klasycznej relacji podatkowoprawnej. Podkreślić przy tym należy, że brak możliwości odzyskania na gruncie NOP nadpłaty przez konsumentów w podatku akcyzowym czy VAT nie umożliwia im domagania się nienależnie poniesionej kwoty. Konsument, który nie jest podatnikiem, powinien mieć uprawnienie na gruncie prawa cywilnego, domagania się od państwa zwrotu nienależnie zapłaconego podatku, jeśli poniósł on ciężar ekonomiczny nienależnie zapłaconego podatku.</p>
--	--	---	---

		<p>w szczególności instytucjonalnych gwarancji obrony praw podmiotu, u którego powstała nadpłata, jak również zasad ustalania przez organ podatkowy bezpodstawnego wzbogacenia, które wykluczają możliwość faktycznego <u>przerzucenia ciężaru dowodu na podmiot zainteresowany</u>,</p> <p>2) w związku z tym, że art. 183 § 2 posługuje się pojęciem „bezpodstawnego wzbogacenia”, wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu wymaga, czy intencją jest odwołanie się do instytucji prawnej uregulowanej w art. 405-410 Kodeksu cywilnego, jak też w jakim zakresie zastosowanie znajdą ww. przepisy Kodeksu cywilnego,</p> <p>3) brak jest precyzyjnego uregulowania zakresu stosowania – nie jest jasne, czy art. 183 § 2 ma „zapobiegać” możliwości powstania bezpodstawnego wzbogacenia (taka interpretacja opierałaby się wyłącznie na użyciu w przepisie czasu przyszłego – w wyniku zwrotu „nastąpi”), czy też może być stosowany również po dokonaniu zwrotu nadpłaty, jeżeli organ podatkowy dojdzie do wniosku, że już wypłacona kwota zwrotu skutkowałą (skutkuje) bezpodstawnym wzbogaceniem podmiotu, co wymagałoby dodatkowego uregulowania zasad stosowania tej instytucji w takiej sytuacji. Każde z powyższych rozstrzygnięć, w razie ich przyjęcia, wymaga także stosownego wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu;</p> <p>4) art. 187 § 2 pkt 1 NOP nie określa jednoznacznie zakresu podmiotowego pojęcia „ten, kto zapłacił kwotę nienależnie jako podatek”, w szczególności nie jest jasne, czy obejmuje ono <u>nabywców</u> towarów i usług, od których zapłacono podatki pośrednie (podatek akcyzowy oraz podatek VAT) – w uzasadnieniu pominięto odniesienie się do tej kategorii osób. Przyjąć należy, że podmioty te mogą</p>	
--	--	--	--

			<p>ponosić ekonomiczny ciężar zapłaty podatków pośrednich – nie jest pewne jednak, czy będą uprawnione do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty w podatku VAT lub akcyzie (zapłaciły one zbywcy „cenę” towaru, a nie „podatek”, który okazał się nienależny).</p> <p>Wyłączenie prawa do zwrotu nadpłaty podmiotu, który uiścił podatek (w oparciu o instytucję bezpodstawnego wzbogacenia), przy równoczesnej niejasności uprawnienia do dochodzenia jej zwrotu przez podmiot, który poniósł ekonomiczny ciężar zapłaty podatków, skutkowałoby „zachowaniem” nadpłaconego lub nienależnego podatku przez Skarb Państwa (jednostkę samorządu terytorialnego).</p> <p>Należy zauważyć, że regulacja analogiczna do proponowanej, była już ujęta w projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, do której RCL podnosił swoje zastrzeżenia w piśmie z dnia 15 marca 2018 r. RCL.DPG.550.8/2018.</p>	
115.	Art. 184 § 2, art. 186, art. 206	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 5)	<p>W przepisach art. 184 § 2, art. 186, art. 206 OP projektodawca posługuje się jedynie pojęciem „deklaracji”. Jednocześnie należy zauważyć, że zobowiązany składa nie tylko deklaracje ale również i zeznania. W związku z powyższym, w ocenie MPiT, ww. przepisy należy uzupełnić dodając „zeznania”.</p>	Uwaga nieuwzględniona Pojęcie deklaracji zostało zdefiniowane w art. 13 pkt 4 NOP. Stosownie do tego przepisu przez deklaracje rozumie się również zeznania.
116.	Art. 185, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 27)	<p>Art. 185 NOP stanowi, iż przepisy rozdziału 7 działu II o <u>nadpłacie i zwrocie podatku</u> stosuje się <u>odpowiednio</u> także do „przypadków, o których mowa w art. 146 § 1 pkt 2-6”. Szerszego wyjaśnienia w uzasadnieniu do projektu (względnie doprecyzowania wprost w przepisie) wymaga zakres i sposób stosowania przepisów tego rozdziału w przypadkach, o których mowa w art. 146 § 1 pkt 4-6 (potrącenie, przeniesienie własności i przejęcie własności w postępowaniu egzekucyjnym), w celu uniknięcia niejasności interpretacyjnych oraz niejedności stosowania przepisów przez organy podatkowe.</p>	Uwaga zasadna Proponuje się modyfikację uzasadnienia do art. 185, gdzie wyraźnie zostanie podkreślone, iż nadpłata może powstać nie tylko na skutek zapłaty podatku, ale także w przypadkach, o których mowa w art. 146 § 1 pkt 2-6, tj. gdy będzie miało miejsce: pobranie podatku przez płatnika lub inkasenta, zaliczenie nadpłaty lub zaliczenie zwrotu podatku, potrącenie, przeniesienie własności rzeczy lub praw majątkowych, przejęcie własności nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym czy orzeczenia przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2016 r. poz. 2137).

				Przepis ten obejmuje zatem m.in. sytuacje wymienione obecnie w art. 72 § 2 o.p., tj. gdy część wpłaty została zaliczona na poczet odsetek za zwłokę, jeżeli wpłata ta dotyczyła zaległości podatkowej.
117.	Art. 188 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 28)	Przepis art. 188 § 1 NOP należy – jak się wydaje – ograniczyć do przypadku składania wniosku o zwrot nadpłaty przez podmioty, o których mowa w art. 187 § 1 i § 2 pkt 2 i 3. Nie wydaje się bowiem możliwe (i uzasadnione) objęcie dyspozycją tego przepisu (wymogiem złożenia deklaracji) podatników, w przypadku złożenia wniosku o nadpłatę przez podmioty, o których mowa w art. 187 § 2 pkt 1.	Uwaga zasadna Proponuje się zmianę brzmienia art. 188 § 1. Zgodnie z nim jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek złożenia deklaracji, to podmioty, o których mowa w art. 187 § 1 i § 2 pkt 2 i 3, wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty składają skorygowaną deklarację, chyba że uprzednio złożona deklaracja jest prawidłowa.
118.	Art. 190 § 1 wymiar w decyzji stwierdzającej nadpłatę	Minister Cyfryzacji (uwaga 11)	W art. 190 § 1 , zgodnie z którym organ podatkowy w decyzji stwierdzającej nadpłatę dokonuje <u>również</u> wymiaru w zakresie objętym wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli nadpłata jest związana ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego, chyba że prawidłowa wysokość zobowiązania podatkowego wynika z uprzednio złożonej deklaracji; należy zauważyć, iż nie jest jasne użycie w tym przepisie słowa „również”.	Uwaga niezasadna Zgodnie z art. 190 § 1 NOP organ podatkowy w decyzji stwierdzającej nadpłatę dokonuje również wymiaru w zakresie objętym wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli nadpłata jest związana ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego, chyba że prawidłowa wysokość zobowiązania podatkowego wynika z uprzednio złożonej deklaracji. Słowo również ma na celu podkreślić, że w decyzji wydanej na podstawie tego przepisu organ podatkowy nie tylko stwierdza nadpłatę, ale także dokonuje wymiar w zakresie objętym wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty.
119.	Art. 213	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 29)	Odnośnie art. 213 NOP zauważa się, że: 1) w związku z tym, że o oprocentowaniu nadpłaty rozstrzyga się w tym samym postępowaniu co o samej nadpłacie, proponuje się jednoznacznie ograniczyć zakres stosowania § 1 do przypadków zwrotu nadpłaty bez wydania decyzji, 2) przepis § 2, odsyłając do odpowiedniego stosowania rozdziału 7 do oprocentowania nadpłaty, odsyła także do odpowiedniego stosowania oddziału 7 (który wprost reguluje właśnie oprocentowanie nadpłaty). Należałoby skorygować zakres odesłania, zaś normę wyrażoną w tym paragrafie należałoby wyrazić w odrębnej jednostce redakcyjnej (artykule) (w obecnym brzmieniu przepisy § 1 i § 2 pozostają bez związku ze	Uwagi zasadne Proponuje się zmianę brzmienia art. 213. Zgodnie z nim na wniosek uprawnionego do nadpłaty, któremu zaliczono lub zwrócono nadpłatę bez wydawania decyzji, organ podatkowy wydaje decyzję w sprawie oprocentowania nadpłaty, w której stwierdza, czy i za jaki okres ono przysługuje. Dotychczasowy art. 213 § 2 proponuje się zastąpić nowym artykułem, którego brzmienie byłoby następujące: Przepisy niniejszego rozdziału, z zastrzeżeniem oddziału 7, stosuje się odpowiednio do oprocentowania nadpłaty.

			sobą).	
120.	Art. 215 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 30)	W art. 215 § 1 NOP (nakazującym organowi podatkowemu wydać decyzję w sprawie nadpłaty, w przypadku gdy wniosek o stwierdzenie nadpłaty został złożony przed upływem terminu przedawnienia wymiaru a jest rozpatrywany po tym terminie) niezrozumiałe jest odesłanie do całego art. 189, skoro tylko § 2 tego artykułu odnosi się do wydawania decyzji w sprawie nadpłaty (§ 1 formułuje generalną zasadę zwrotu nadpłaty bez wydawania decyzji). Niejasności te pogłębia art. 215 § 3, który nakazuje odpowiednie stosowanie § 1 „w przypadku decyzji, o której mowa w art. 189 § 2”, co zdaje się sugerować, że § 1 tego artykułu „dedykowany” jest tylko art. 189 § 1 (który nie może być podstawą wydania decyzji). Projektowane rozwiązanie wymaga ponownej analizy i korekty (bądź wyjaśnienia).	Uwaga zasadna Proponuje się zmianę brzmienia art. 215 § 1. Zgodnie z tym przepisem w przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przed upływem terminu, o którym mowa w art. 214, i rozpatrywania go po upływie terminu przedawnienia wymiaru, organ podatkowy wydaje decyzję na podstawie art. 189 § 2, art. 190 lub art. 193 § 1. W decyzji wydanej na podstawie art. 190 lub art. 193 § 1 nie określa się wysokości zobowiązania w kwocie wyższej niż wynikająca z uprzednio złożonej deklaracji lub kwoty, która została zapłacona w przypadku niezłożenia deklaracji. Jednocześnie zostanie skreślony § 3. Wprowadzona zmiana do § 1a polegająca na odniesieniu się w nim do art. 193 § 1 będzie eliminować potrzebę utrzymywania § 3, w którym było błędne odesłanie do art. 189 § 2 w sytuacji gdy powinno być nawiązanie do art. 193 § 1. Ponadto zgodnie z zaproponowanym brzmieniem art. 215 § 1 w decyzji wydanej na podstawie art. 193 § 1 tj. gdy po złożeniu wniosku o stwierdzenie nadpłaty zostanie wszczęte z urzędu np. postępowanie w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego, organ podatkowy nie będzie mógł określić wysokości zobowiązania w kwocie wyższej niż wynikająca z uprzednio złożonej deklaracji lub kwoty, która została zapłacona w przypadku niezłożenia deklaracji.
121.	Art. 222 § 2	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 21)	W proponowanym art. 222 § 2 OP wskazano na czym polegają ulgi w spłacie podatków. W przepisie tym nie wskazano natomiast, że organ podatkowy na wniosek zobowiązanego może umorzyć odsetki za zwłokę. Obecnie taka możliwość istnieje na podstawie obowiązującego art. 67a § 1 pkt 3 OP. W związku z powyższym, w opinii MPiT, warto rozważyć uzupełnienie art. 222 § 2 OP o możliwość zastosowania ww. ulgi.	Uwaga niezasadna Należy mieć na uwadze, że umorzenie dotyczy kwoty, a nie tytułu z jakiego jest należna. Zatem organ będzie mógł umorzyć zaległość w takiej wysokości, jaka odpowiada wysokości naliczonych odsetek – zatem rozwiązanie postulowane przez zgłaszającego uwagę jest możliwe do realizacji na podstawie przepisów projektu. Brak jest zatem konieczności wskazywania wprost możliwości umorzenia odsetek, skoro cel ten jest już realizowany na gruncie proponowanych przepisów.
122.	Art. 223 § 3 wygaśnięcie decyzji ulgowej	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 9)	Art. 223 § 3 projektu – proponuję rozszerzyć o zaległości podatkowe. Uwzględnienie powyższego usunie wszelkie wątpliwości w stosowaniu tego przepisu do decyzji rozkładających na raty zaległości podatkowe, zwłaszcza że sformułowanie „raty zaległości podatkowej” zostało użyte w art. 180 pkt 4 projektowanej ustawy.	Uwaga niezasadna Pojęcie „podatków”, zgodnie z definicją zawartą w art. 13 obejmuje także zaległości podatkowe. Pojęcia użyte w art. 180 posługują się pojęciem podatku w liczbie pojedynczej, czyli nie w znaczeniu pojęcia zdefiniowanego w art. 13.

123.	Art. 224	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 31)	Zasadne jest wyjaśnienie w uzasadnieniu projektu wprowadzonych zmian w zakresie dopuszczalności udzielania ulg w spłacie (art. 224 NOP) stanowiących pomoc publiczną. Dotychczasowe regulacje (art. 67b § 1 pkt 3 OOP) dopuszczają udzielanie takich ulg na podstawie ustawy wyłącznie w przypadku wskazanych w niej 12 przeznaczeń pomocy – udzielenie ulgi z innym przeznaczeniem (choćby mieszczącym się w ramach dopuszczalnych przeznaczeń objętych tzw. wyłączeniami grupowymi) wymagałoby uprzedniego wydania w tym zakresie rozporządzenia Rady Ministrów. W przypadku rozwiązania projektowanego w art. 224 § 1 pkt 3 i § 3 NOP należałoby wskazać w uzasadnieniu projektu, jakich przypadków – nie objętych już wskazanymi w § 1 pkt 3 „wyłączeniami grupowymi” (nie jest to określenie języka prawnego – należałoby może odnieść się konkretnej podstawy wydawania wskazanych aktów prawa UE) – mogłyby dotyczyć rozporządzenia Rady Ministrów wydawane na podstawie § 3.	Uwaga zasadna Zmieniono brzmienie przepisu w ten sposób, by dopuścić udzielanie ulg stanowiących pomoc publiczną zgodną z rynkiem wewnętrznym na zasadach wynikających z bezpośrednio obowiązującego prawa UE bowiem dotychczasowe brzmienie przepisu uniemożliwiało udzielenie pomocy publicznej zgodnej z rynkiem wewnętrznym zgodnie z bezpośrednio obowiązującym prawem UE, ale nie stanowiąca wyłączeń grupowych. Uzupełniono uzasadnienie wskazując, że może to dotyczyć m.in. pomocy publicznej uznanej za zgodną z rynkiem wewnętrznym na mocy decyzji Rady, o której mowa w art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE. Przy czym Rada Ministrów ma możliwość określenia szczegółowych warunków udzielania ulg w spłacie stanowiących pomoc publiczną.
124.	Art. 226 § 1 w zdaniu wstępnym oraz w § 3	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 6)	W proponowanym, art. 226 § 1 w zdaniu wstępnym oraz w § 3 po słowie podatki powinno zostać dodane wyrażenie „oraz zaległości podatkowe” ponieważ przepis ten odnosi się również do zaległości podatkowych, a z definicji „podatków” (art. 13 pkt 8 OP) nie wynika, że rozumie się przez nie również zaległości podatkowe.	Do wyjaśnienia
125.	Art. 226 § 1 pkt 2 umorzenie podatku z urzędu	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 2)	W zakresie art. 226 § 1 pkt 2 projektu proponuję podniesienie kwoty bagatelności z 50 zł do np. 100 zł, tj. do poziomu przewidzianego w ustawie o finansach publicznych dla należności cywilnoprawnych. Biorąc pod uwagę coraz wyższe koszty pracy administracji skarbowej (w tym znaczne podniesienie minimalnego wynagrodzenia za pracę w ciągu ostatnich dwóch lat) wydaje się, że to kwota 100 zł, a nie 50 zł powinna być progiem bagatelności. Uwzględnienie ww. uwagi pozwoliłoby organom podatkowym na skupienie się nad postępowaniami dotyczącymi zobowiązań o	Uwaga zasadna Podwyższono kwotę do 100 zł – bowiem organ może umorzyć zaległość z urzędu, ale nie ma obowiązku tego robić. Tym samym organ będzie mógł zadecydować o celowości dokonania umorzenia w z większą swobodą co będzie dawać gwarancję efektywnego postępowania.

			większym wpływie na budżet państwa, których jak wynika z OSR (str. 18) jest 91%. Z uwagi na fakultatywny charakter przepisu, ostateczna decyzja o ewentualnym umorzeniu i tak należałaby do organu prowadzącego postępowanie.	
126.	Art. 226 § 1, art. 226 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 32)	<p>Odnosnie art. 226 § 1 NOP należy zauważyć, że pkt 3 wprowadza w istocie ograniczenie obecnej możliwości umarzania zaległości podatkowej niezaspokojonej w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym jedynie do jej <u>części</u> – oznacza to, że zaległość musi być zaspokojona choćby w najmniejszej części tylko po to, by jej pozostała część mogła zostać umorzona. Niejasna jest spójność takiego ograniczenia z zachowanym w przepisie odniesieniem do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W innych przypadkach, gdy zaległość podatkowa nie może być zaspokojona w jakiegokolwiek części, nie będzie mogła zostać umorzona przez organ podatkowy (konieczne będzie oczekiwanie na upływ terminu przedawnienia poboru). Rozważyć należy celowość takiej (jak się wydaje – sztucznej) konstrukcji – nie została ona wyjaśniona w uzasadnieniu, które nie wskazuje na zmianę stanu prawnego w tym zakresie.</p> <p>Natomiast odnośnie art. 226 § 2 NOP rozważyć należy, czy istotnie we wszystkich przypadkach określonych w art. 226 § 1 uzasadnione jest odstąpienie od doręczenia decyzji o umorzeniu (str. 254 uzasadnienia wskazuje tu zdawkowo na „ekonomikę postępowania”). Przykładowo w przypadku określonym w § 1 pkt 5 oraz w innych sytuacjach, gdy pozostają osoby zainteresowane umorzeniem, doręczenie decyzji o umorzeniu podatku wydaje się celowe.</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna Zmieniono brzmienie przepisu w ten sposób by nie budziło wątpliwości, że umorzeniu może podlegać także zaległość niezaspokojona nawet częściowo. Jednocześnie należy wskazać, że podobnie jak obecnie, oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest samodzielną podstawą do umorzenia zaległości z urzędu.</p> <p>Uwaga niezasadna w zakresie art. 226 § 1 pkt 5 NOP, bowiem spadkobiercy nie odpowiadają za pozostałą kwotę zaległości niezależnie od tego czy zostanie ona umorzona, czy nie. Tym samym nie wpływa to na ich prawa bądź obowiązki i nie ma potrzeby informować ich o umorzeniu z urzędu niezaspokojonej kwoty zaległości.</p>
127.	Art. 228 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii	W projektowanym art. 228 § 1 należy wskazać od czego ustala się opłatę prolongacyjną. Proponuje się dodanie po słowie „prolongacyjną” wyrażenia „od kwoty podatku lub zaległości podatkowej”.	Do wyjaśnienia

		(uwaga II 7)		
128.	Art. 229 § 1, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 33)	Wbrew uzasadnieniu projektu, które sugeruje kontynuowanie w tym zakresie rozwiązań dotychczasowych i nie wyjaśnia zamierzeń co do zmiany stanu prawnego (str. 256), projektowany art. 229 § 1 NOP wprowadza istotne zmiany instytucji zwolnienia płatnika z obowiązku pobrania podatku, zawartego w art. 22 § 2 OOP. Umożliwia bowiem złożenie wniosku również przez samego płatnika i rozszerza zakres możliwego zwolnienia (przez zastąpienie wyrazu „podatnik” wyrazem „zobowiązany”) o zwolnienie płatnika z obowiązku poboru również w sytuacji, gdy pobór miałby skutki <u>dla jego interesów i egzystencji</u> . Odnosi także wymóg jedynie „uprawdopodobnienia” do każdej z przesłanek zwolnienia (obecnie zagrożenie ważnych interesów podatnika, w szczególności jego egzystencji, winno zostać wykazane, a nie tylko uprawdopodobnione). Niezbędne jest zatem wyjaśnienie <i>ratio legis</i> wprowadzanych zmian w uzasadnieniu projektu.	Uwaga zasadna Poprawiono przepis zgodnie z uzasadnieniem, przywracając stan dotychczasowy.
129.	Art. 229 § 1 pomoc państwa	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga III)	Przewidziane w projektowanym art. 229 § 1 ustawy zwolnienie płatnika z obowiązku pobrania podatków od zobowiązanego, w przypadku gdy zobowiązanym będzie podmiot prowadzący działalność gospodarczą, może stanowić pomoc państwa lub pomoc <i>de minimis</i> . Konieczne jest więc uzupełnienie art. 229 (podobnie, jak to zostało wskazane w projektowanym art. 224 ustawy) o zastrzeżenie, zgodnie z którym zwolnienie udzielane na wniosek takich podatników może być udzielane zgodnie z zasadami udzielania pomocy państwa, lub pomocy <i>de minimis</i> , albo w przypadkach, w których nie będzie stanowiło pomocy państwa lub pomocy <i>de minimis</i> . Niniejsza uwaga ma zastosowanie także do projektowanego ust. 2 ustawy, przewidującego możliwość ograniczenia poboru zaliczek.	Uwaga bezprzedmiotowa Brak podstaw by uznać, że przepis art. 224 nie ma zastosowania do art. 229, wprost w art. 222 § 2 pkt 4 i 5 wskazano jako ulgę w spłacie zwolnienie płatnika z poboru podatku oraz ograniczenie poboru zaliczek. Zatem cel proponowanej zmiany jest już realizowany w projektowanych przepisach.
130.	Art. 237 § 2 wyłączenie	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	art. 237 § 2 projektu – sformułowanie „rażąco niesłuszne” jest pojęciem nieostrym. Wprowadzenie tego przepisu może powodować wątpliwości	Uwaga niezasadna Uzasadnione jest wprowadzenie przepisu umożliwiającego organom podatkowym elastyczność orzekania w przypadku, gdy

	odpowiedzialności osoby trzeciej	(uwaga 10)	<p>interpretacyjne, różną wykładnię przez organy i sądy administracyjne, co w przyszłości może narazić organy podatkowe na duże koszty sądowe. Proponuję, by ww. przepis otrzymał następujące brzmienie:</p> <p>„§ 2. Osoba trzecia nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w niniejszym rozdziale, jeżeli udowodni lub uprawdopodobni, że byłoby to rażąco niesłuszne.”.</p> <p>Ocena przez organ, czy zachodzą przesłanki do stwierdzenia, że osoba trzecia nie ponosi odpowiedzialności z uwagi na istnienie przesłanki rażącej niesłuszności powinna następować na podstawie dowodów przez nią przedstawionych. Dopiero po uzyskaniu informacji o zaistniałych okolicznościach prowadzących do powstania zaległości podatnika lub sytuacji osoby trzeciej organ może ocenić, czy zaistniały przesłanki zwalniające osobę trzecią od odpowiedzialności.</p>	<p>przepisy prawa są restrykcyjne. Określenia nieostre nie są definiowane. Określenie „rażąca niesłuszność” nie funkcjonuje w przepisach prawa podatkowego, czy nawet administracyjnego, ale jest używane w orzecznictwie sądów administracyjnych i jest typowym określeniem nieostrym, jakich wiele w systemie prawa, w tym także prawa podatkowego. Jest to określenie nieostre, którego ustawodawca nigdy nie definiuje (zob. Uzasadnienie do projektu NOP). Przepis nie jest sprzeczny z k.s.h., a ten przepis to przepis prawa podatkowego. Z uwagi na zasadę autonomii tego prawa ustawodawca podatkowy może niektóre zagadnienia z zakresu prawa handlowego uregulować inaczej. Poza tym zob. uzasadnienie do projektu NOP.</p> <p>Uwaga niezasadna Nie można przepisowi art. 237 § 2 NOP nadać proponowanego brzmienia, gdyż zgodnie z art. 23, art. 351, art. 355 NOP to organ podatkowy prowadzący postępowanie podatkowe ma obowiązek zebrać, wszechstronnie i wyczerpująco rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Gdyby przyjęć proponowaną wersję przepisu obowiązek ten bez żadnych racji i argumentów byłby z organu zdjęty, a wręcz prowadziłby do unikania ustalania tych okoliczności.</p>
131.	Art. 237 § 2	Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi	<p>W projekcie ustawy - Ordynacja podatkowa proponuję doprecyzowanie bądź zdefiniowanie użytego w art. 237 § 2 projektu ustawy – Ordynacja podatkowa sformułowania „rażąco niesłuszne” w odniesieniu do odpowiedzialności osób trzecich w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w trakcie realizacji przepisów, dotyczących odpowiedzialności osób trzecich.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Wyjaśnienie w poz. 130 do art. 237 § 2.</p>
132.	Art. 241 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 34)	<p>Weryfikacji wymaga zawarte w art. 241 § 1 NOP odesłanie do <u>odpowiedniego</u> stosowania wskazanych w nim przepisów – brak jest uzasadnienia dla jedynie „odpowiedniego” stosowania do odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej np. art. 158 definiującego pojęcie zaległości podatkowej, skoro zgodnie z art. 237 § 1 odpowiada ona właśnie za zaległości podatkowe, czy też przepisu art. 161 § 2, który adresowany jest do „zobowiązanego”, a więc również</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna Przepis art. 241 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „Art. 241. § 1. W sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej przepisy art. 128 § 2, art. 163, art. 164, art. 194–198 i art. 221 stosuje się odpowiednio.” Uwaga w zakresie art. 243 NOP niezasadna, bo art. 174 pkt 4 i 8 nie mówi ani o zobowiązanym, ani o osobie trzeciej, zaś art. 181 i art. 182 NOP odnoszą się do przedawnienia poboru ogólnie.</p>

			do osoby trzeciej. Podobne zastrzeżenia dotyczą art. 243 NOP zdanie drugie.	
133.	Art. 244 § 2 pkt 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 35)	W art. 244 § 2 pkt 1 NOP wyłącza się odpowiedzialność rozwiedzonego małżonka za „niepobrane należności” – w takim przypadku jednak błędnie odsyła się do art. 237 § 1 pkt 3 (przepis ten dotyczy wyłącznie należności pobranych przez inkasenta i niewpłaconych). O ile więc intencją projektu jest objęcie wyłączeniem odpowiedzialności, odmiennie niż obecnie, także należności pobranych przez inkasenta (niewpłaconych), powinno to zostać wprost wyartykułowane w tym przepisie (analogicznie jak to uregulowano w art. 245 § 4).	Uwaga zasadna Przepis art. 244 § 2 pkt 1 NOP otrzymuje następujące brzmienie: „§ 2. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, nie obejmuje: 1) należności niepobranych przez płatnika lub inkasenta;”.
134.	Art. 279 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 36)	W art. 279 § 1 NOP <i>in fine</i> należy uwzględnić, że solidarność w odniesieniu do zobowiązań podatkowych i wierzytelności (prawa do nadpłaty) ma miejsce także wtedy, gdy tak stanowi Ordynacja podatkowa (choćby w § 3 tego artykułu, wprowadzającym solidarny charakter odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe i wierzytelności o zwrot nadpłaty w odniesieniu do małżonków czy w art. 237 § 1 NOP wprowadzającym solidarny charakter odpowiedzialności osób trzecich). Art. 279 § 1 powołuje bowiem jako wyłączną podstawę powstania solidarności ustawę podatkową. Ordynacja nie mieści się natomiast w zakresie definicji pojęcia „ustawa podatkowa” (art. 13 pkt 17), bo jakkolwiek jest ustawą „dotyczącą” podatków, niemniej jednak nie określa podmiotu i przedmiotu ani podstawy opodatkowania, obowiązku podatkowego, stawek ani innych wymaganych elementów normowania ustawy podatkowej, nie spełnia zatem pozostałych desygnatów tego pojęcia. Projektowane regulacje zdają się zatem w tym zakresie tworzyć rozwiązanie niespójne, które wymaga skorygowania.	Uwaga niezasadna Stosownie do art. 13 pkt 17 NOP ilekroć w ustawie jest mowa o ustawach podatkowych – rozumie się przez to ustawy dotyczące podatków, określające podmiot opodatkowania, przedmiot opodatkowania, obowiązek podatkowy, podstawę opodatkowania, stawki podatkowe, tryb i warunki płatności oraz regulujące prawa i obowiązki zobowiązanych, a także kompetencje organów podatkowych. Zatem za ustawę podatkową, w powyższym rozumieniu, należy uznać także NOP, gdyż zgodnie z końcową częścią tego przepisu reguluje ona prawa i obowiązki zobowiązanych (np. osób trzecich).
135.	Art. 295 § 2 pkt 2	Rządowe Centrum Legislacji	Projektowany art. 295 § 2 pkt 2 NOP wprowadza nowy dodatkowy termin maksymalny załatwiania spraw w odniesieniu do dwóch kategorii podatników (nierozdzielonych oraz tzw. „dużych podatników”, o	Uwaga uwzględniona Uzasadnienie projektu zostanie uzupełnione o informacje w tym zakresie.

		(uwaga 37)	<p>których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 6 pkt 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej). Uzasadnienie projektu powołuje się w tym zakresie na względy dodatkowych trudności i komplikacji występujących w tych postępowaniach (doręczenia, tłumaczenia, rozległość postępowań dowodowych). Należy zatem przyjąć, że ze względu na przesłanki wyróżnienia tych kategorii spraw mieszczą się one obecnie (jakkolwiek po indywidualnej ocenie a nie „automatycznie”) w kategorii spraw „szczególnie skomplikowanych”, dla których art. 139 § 1 OOP przewiduje obecnie termin 2-miesięczny. Projekt wprowadza zatem wydłużenie terminu załatwienia w tym przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej – z 2 do 6 miesięcy. Nie kwestionując przyjętego rozwiązania, należy wskazać, że nie wynika z uzasadnienia, dlaczego wydłużenie to powinno wynosić 4 miesiące. Zasadne jest wskazanie w uzasadnieniu założeń (danych), na podstawie których uznano za właściwy przyjęty termin 6 miesięcy na załatwienie sprawy.</p>	
136.	Art. 297 § 3 przekazanie metryki sprawy	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 11)	<p>W myśl art. 297 § 3 projektu organ przekazuje ponaglenie wraz ze sprawozdaniem z przebiegu postępowania zawierającym kalendarium dokonywanych czynności oraz kopią metryki sprawy. Brzmienie tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że w każdym przypadku organ będzie miał obowiązek przekazać ponaglenie wraz z kopią metryki sprawy. Natomiast nie w każdym przypadku sprawy będą miały metrykę, ponieważ na podstawie art. 340 § 5 projektu minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje spraw, w których obowiązek prowadzenia metryki sprawy jest wyłączony ze względu na nieproporcjonalność nakładu środków koniecznych do prowadzenia metryki w stosunku do prostego i powtarzalnego charakteru tych spraw. Wobec powyższego należy zastanowić się, czy nie</p>	Uwaga uwzględniona

			doprecyzować omawianego przepisu poprzez dodanie po wyrazach „metryki sprawy” wyrazów „jeżeli ją posiada.”.	
137.	Art. 298 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 38)	Stosownie do art. 298 § 2 NOP w przypadku niewydania postanowienia przez organ rozpatrujący ponaglenie w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego ponaglenia <u>uznaje się</u> , że w dniu następującym po dniu upływu ww. terminu <u>zostało wydane postanowienie</u> uwzględniające ponaglenie, tj. stwierdzające, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłości. Niejasne jest jednak, w jaki sposób w tym przypadku miałyby zostać zrealizowane wymogi wynikające z art. 298 § 3 NOP, w szczególności <u>wyznaczenie w tym postanowieniu</u> przez organ rozpatrujący ponaglenie terminu na załatwienie sprawy. Konieczne jest również wyjaśnienie w uzasadnieniu przyczyn, dla których nie przewiduje się zażalenia na postanowienie w sprawie bezczynności lub przewlekłości organu.	Uwaga uwzględniona Zrezygnowano z „milczącego” załatwienia ponaglenia.
138.	Art. 298 § 2 zd. 2 Niewydanie w terminie postanowienia w sprawie ponaglenia	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 12)	Zgodnie z art. 298 § 2 zd. 2 projektu w razie niewydania postanowienia w terminie, o którym mowa w § 1, uznaje się, że w dniu następującym po dniu upływu terminu zostało wydane postanowienie stwierdzające, zgodnie z ponagleniem, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłości. W myśl art. 297 § 2 pkt 1 projektu ponaglenie wnosi się do organu podatkowego wyższego stopnia, za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie. Może się zdarzyć, że ponaglenie wpłynie do organu drogą elektroniczną (ePUAP-em) i organ nie zdąży rozpoznać ponaglenia. Organ rozpatrujący ponaglenie nie stwierdzi, że w rozpatrywanej sprawie organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłości. Wówczas pomimo odmiennej oceny organu zastosowanie będzie miało domniemanie z art. 298 § 2 zd. 2 projektu. Wobec powyższego należy zastanowić się, czy przyjęcie ww. domniemania jest zasadne. Zasadna jest również analiza konsekwencji przyjęcia omawianego	Uwaga uwzględniona Zrezygnowano z „milczącego” załatwienia ponaglenia.

			rozwiązania.	
139.	Art. 300	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 22)	W postulowanym art. 300 OP wskazano, że pracownik organu podatkowego podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do bezczynności lub przewlekłości w załatwianiu sprawy. Wydaje się, że taka sama odpowiedzialność powinna ciążyć na pracowniku organu podatkowego jeżeli nie załatwi sprawy w dodatkowym terminie ustalonym zgodnie z art. 298 § 2 pkt 2 OP. W związku z powyższym proponuje się dodanie takiego przepisu.	Uwaga niezasadna Bezczynność zachodzi w (każdym) przypadku niezałatwienia sprawy w terminie – art. 297 § 1 pkt 1 NOP. Nie za znaczenia, czy jest termin załatwienia sprawy pierwotny (ustawowy), czy wynika z jego przedłużenia. A zatem konsekwentnie w art. 300 nie ma potrzeby różnicowania terminów załatwienia sprawy, wedle tego czy wynikają z ustawy, czy z aktu wyznaczającego ten termin.
140.	Dział III Rozdział 3 (Doręczenia /Art. 301-Art. 319/) podpisy	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapit 1)	Uwaga dotyczy rozwiązania zaproponowanego w „Rozdziale 6 - zastosowanie środków komunikacji elektronicznej” oraz w „Rozdziale 3 - doręczenia”, które pomijają obowiązujące regulacje zawartych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o <i>zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 1544), która dokonuje m. in. istotnej nowelizacji ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o <i>informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 570) w kontekście funkcjonowania publicznego systemu identyfikacji elektronicznej oraz świadczenia usługi podpisu zaufanego. puOp w wielu miejscach nadal posługuje się definicją „podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP”, tj. definicji legalnej, która na mocy art. 29 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o <i>zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw</i> została uchylona. Pomimo uchylenia tej definicji, pojęcie to nadal funkcjonuje m. in. w art. 47 , art. 50 czy art. 55 § 4. Ponadto, w kontekście przepisów postępowania podatkowego, proponuję rozważyć ponowną weryfikację rozwiązań dotyczących mocy wiążącej oświadczeń/dokumentów opatrzonych „ <i>podpisem zaufanym</i> ” (według używanego w projekcie	Uwaga częściowo zasadna co do definicji „podpisu zaufanego”. W pozostałej części uwaga dotyczy materii technicznej funkcjonowania podpisu zaufanego. Kwestie związane z eIDAS nie należą do materii ogólnego prawa podatkowego.

			<p>nazewnictwa „podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP”), ze względu na niżej wskazane niejednoznaczne uregulowania. Dotyczy to podpisów podatników, zwłaszcza w sytuacji wszczęcia postępowania podatkowego, zarówno przez urząd podatkowy, jak i na wniosek podatnika. Dokumenty składane w postaci elektronicznej powinny być wyłącznie opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, który posiada moc prawną podpisu własnoręcznego. Działania legislacyjne zmierzające do zrównania skutków prawnych profilu zaufanego ePUAP/obecnie „podpisu zaufanego” z podpisem własnoręcznym, szczególnie na gruncie przepisów postępowania podatkowego, może budzić wątpliwości, bowiem przepisy krajowe nie są w tym zakresie jednoznaczne. W szczególności należy wskazać brzmienie nowelizowanego przepisu art. 20ae ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zgodnie z którym dane w postaci elektronicznej opatrzone podpisem zaufanym są równoważne pod względem skutków prawnych dokumentowi opatrzonemu podpisem własnoręcznym, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Przepisy odrębne, które w sytuacji sporu mogą zniweczyć proces legislacyjny w ww. zakresie, to zwłaszcza rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 257, str. 73), dalej: „eIDAS”, czy też regulacje ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.), które stanowią, że wyłącznie kwalifikowany podpis elektroniczny ma skutek prawny równoważny podpisowi własnoręcznemu.</p>	
141.	Dział III Rozdział 3	Minister Spraw	W rozdziale 3 działu III projektowanej ustawy	Uwaga nieuwzględniona

	(Doręczenia /Art. 301-Art. 319/) podpis elektroniczny	Zagranicznych (uwaga IV.3)	uregulowano kwestie doręczeń elektronicznych. Wskazać należy, że w art. 43 oraz art. 44 rozporządzenia nr 910/2014 określone zostały zasady w odniesieniu do usług rejestrowanego doręczenia elektronicznego. Z projektowanych przepisów nie wynika, czy i w jaki sposób spełnione są wymogi, o których mowa w przywołanych przepisach rozporządzenia. Kwestia ta wymaga wyjaśnienia.	Uwaga dotyczy materii technicznej funkcjonowania podpisu zaufanego. Kwestie związane z eIDAS nie należą do materii ogólnego prawa podatkowego. Ordynacja podatkowa nie jest miejscem na regulowanie zgodności „podpisu zaufanego” z regulacjami eIDAS.
142.	Art. 301 § 1 pkt 2 lit. d	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 39)	Zgodnie z projektowanym art. 301 § 1 pkt 2 lit. d NOP organ podatkowy będzie mógł doręczać pisma za pośrednictwem m.in. osób fizycznych świadczących na rzecz organu podatkowego czynności również na podstawie umowy o dzieło, nieprowadzących działalności gospodarczej w zakresie doręczeń. Mając na uwadze brzmienie art. 627 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania <u>oznaczonego</u> dzieła, wyjaśnienia wymaga ujęcie czynności doręczania pism jako czynności mieszczącej się w zakresie umowy o dzieło. Wymagałoby to, jak się wydaje, zawierania takiej umowy dla każdego (indywidualnego) doręczenia.	Uwaga uwzględniona Zrezygnowano ze wskazywania umowy o dzieło. Istotą umowy o dzieło jest osiągnięcie określonego, zindywidualizowanego rezultatu. Nier doręczenie pisma oznaczałoby niewykonanie dzieła. Trudno byłoby uznawać za dzieło jedynie np. awizowanie pisma.
143.	Art. 301 § 4, 5 i 7 podpis elektroniczny	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapity 2-5)	Ponadto, w treści uzasadnienia sporządzonego do projektu ustawy o usługach zaufania (druk sejmowy nr 2502), stwierdzono: „(...) podpis zaufany (wg. aktualnej nomenklatury „ <i>podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP</i> ”) nie stanowi - nawet - zaawansowanego podpisu elektronicznego, należy bowiem wskazać, iż nie spełnia on wymagania art. 26 lit. c rozporządzenia eIDAS. Dostrzeżono to między innymi w raporcie ENISA z grudnia 2017 r., gdzie wskazuje się podpis potwierdzony profilem zaufanym jako przykład „innego podpisu krajowego (...)”. Wyżej wskazanych wątpliwości nie usuwa także definicja „podpisu zaufanego” zawarta w nowelizowanej ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zgodnie z którą podpis zaufany to	Uwaga do wyjaśnienia Z zakresu obowiązku wyłączono mikroprzedsiębiorców. Obowiązek obejmie podatników czynnych VAT, którzy są najlepiej przygotowani do komunikacji elektronicznej. W zakresie użytkowników podpisu zaufanego nie nakłada się bezwzględnego wymogu komunikacji elektronicznej. To rozwiązanie dotyczy jedynie tych, którzy podadzą adres elektroniczny w zgłoszeniu NIP. Podając ten adres podatnik świadomie wybierze formę komunikacji elektronicznej.

	<p>doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej</p>		<p>podpis elektroniczny, którego autentyczność i integralność jest zapewniana przy użyciu pieczęci elektronicznej ministra właściwego do spraw informatyzacji. Zgodnie z art. 48 § 5 puOp przepis art. 48 § 2 nie ma zastosowania do podmiotów wymienionych w art. 301 § 4, 5 i 7, którym doręczanie pism następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Proponuję wykreślenie 48 § 5 puOp oraz 301 § 4, 5 i 7 puOp, ponieważ proponowane regulacje wprowadzają zasadę doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej - bez uzyskania wyraźnej zgody - następujących podatników: przedsiębiorców, użytkowników platformy ePUAP, użytkowników portalu podatkowego. Domniemana zgoda na komunikację z urzędem podatkowym drogą elektroniczną wystąpi już w sytuacji, kiedy podatnik jest użytkownikiem platformy ePUAP, poprzez którą załatwia wyłącznie sprawy administracyjne. Ponadto intencją podatnika korzystającego z portalu podatkowego może być tylko dostęp do e-usług o charakterze informacyjnym - czy też spraw, które mogą być załatwiane poprzez czynność materialno-techniczną, np. złożenie deklaracji, co nie oznacza jednocześnie, że podatnik w sposób świadomy decyduje się na e-komunikację w sytuacji wszczęcia postępowania podatkowego. Wprowadzenie domniemanej zgody, zwłaszcza podatnika/przedsiębiorcy na e-komunikację z urzędem podatkowym nie znajduje uzasadnienia, nawet jeśli motywem projektowanych rozwiązań jest dalszy postęp w obszarze cyfryzacji. Jak się wydaje, każdy podatnik powinien mieć zagwarantowane prawo wyboru czy wyraża w sposób świadomy wolę komunikowania się z urzędem podatkowym drogą elektroniczną, czy też woli komunikować się w sposób tradycyjny (papierowy).</p> <p>Jak wyżej wskazano, istnieją uzasadnione wątpliwości co do mocy prawnej dowodów e- doręczania</p>	
--	--	--	--	--

			<p>korespondencji z pominięciem kwalifikowanej usługi zgodnej z eIDAS, czy też mocy prawnej dokumentów opatrywanych różnymi podpisami elektronicznymi.</p> <p>Wskazać również należy na problem z gromadzeniem korespondencji dla celów dowodowych. W związku z tym, bezpieczeństwo obrotu wymaga, aby nadal każdy podatnik miał prawo do świadomego wyboru sposobu komunikowania z urzędem podatkowym - co nie oznacza jednocześnie, że przyjęcie tego rozwiązania spowoduje proces cyfryzacji.</p>	
144.	Art. 301 § 4 pkt 1 doręczanie pism pełnomocnikowi profesjonalnemu	Minister Cyfryzacji (uwaga 12)	<p>Mając na uwadze brzmienie art. 52 § 2 projektu, zasadnym jest nadanie brzmienia:</p> <p>„1) w postaci elektronicznej na adres elektroniczny, o którym mowa w art. 52 § 2, z zastrzeżeniem § 6;”</p>	Uwaga uwzględniona
145.	Art. 301 § 7 pkt 2 stosowanie ePUAP	Minister Cyfryzacji (uwaga 13)	<p>Art. 301 § 7 pkt 2 należy nadać brzmienie:</p> <p>„2) osoby, która podała adres elektroniczny pozwalający na doręczenie w systemie teleinformatycznym służącym do obsługi doręczeń, wykorzystywanym przez organ podatkowy”.</p> <p>Jakkolwiek faktem jest, że większość podmiotów publicznych, w tym także organów podatkowych, wykorzystuje do doręczeń dokumentów ePUAP - zarówno udostępnianą w tym systemie funkcjonalność elektronicznej skrzynki podawczej w celu obsługi doręczeń do podmiotu jak i funkcjonalność systemu teleinformatycznego służącego do obsługi doręczeń dokonywanych przez podmiot</p> <p>- to warto mieć na uwadze, że ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne nie zawiera bezwzględnego wymogu stosowania w powyższym zakresie systemu ePUAP. Projektowane zaś brzmienie przedmiotowej jednostki przesądzałoby, że oprócz portalu podatkowego, doręczenia dokumentów elektronicznych pełnomocnikom profesjonalnym mogłyby być realizowane wyłącznie przy użyciu systemu ePUAP. Z powyższych względów odpowiedniego dostosowania wymaga</p>	Uwaga uwzględniona Wskazano na stosowanie podpisu zaufanego bez przesądzania, w jakim systemie ten podpis ma być użyty.

			także brzmienie art. 335 § 4 pkt 2 projektu.	
146.	Art. 303 § 3 pojęcie adresu elektronicznego	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapit 7)	Wiele wątpliwości budzi także art. 303 § 3 puOp, który stanowi, że pełnomocnikowi mającemu miejsce zamieszkania za granicą, który nie wskazuje adresu do doręczeń w kraju, pisma doręcza się za pomocą środków komunikacji elektronicznej pod wskazanym adresem elektronicznym. Do ustalenia pozostaje zweryfikowanie czym jest adres elektroniczny - czy jest to adres poczty e-mail, adres skrzynki na portalu podatnika, czy też e-Skrzynki na platformie ePUAP. Jeśli byłby to e-mail, to znaczy, że dopuszcza się komunikację wyłącznie przez e-mail, co jest rozwiązaniem bardzo mało bezpiecznym - podszycie się pod e-mail innej osoby jest łatwe, przechwycenie korespondencji również. Jeśli projektodawca miał na myśli inny kanał komunikacji, to znaczy, że każdy przedsiębiorca lub profesjonalny pełnomocnik musi posiadać dostęp do tego kanału - od chwili wejścia w życie ustawy należałoby założyć niemal 5 mln skrzynek dla samych przedsiębiorców.	Uwaga nieuwzględniona Ponieważ pełnomocnik nie jest pełnomocnikiem profesjonalnym (adwokat, radca prawny, doradca podatkowy) i zamieszkuje za granicą jedynym rozwiązaniem jest doręczenie na znany organowi adres poczty e-mail tego pełnomocnika.
147.	Art. 310	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 8)	W proponowanym art. 310 OP proponuje się dodanie po słowie „pocztowego” wyrażenia „w rozumieniu ustawy z dnia 23.11.2012 r. – Prawo pocztowe”.	Uwaga niezasadna Wynika to z art. 301 § 1 pkt 2 lit. a NOP.
148.	Art. 313 § 1 potwierdzenie odbioru pisma	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapit 8)	Zgodnie z art. 313 § 1 puOp odbierający pismo potwierdza doręczenie pisma własnoręcznym podpisem, ze wskazaniem daty doręczenia. Proponuję brzmienie art. 313 § 1 puOp: „Art. 313. § 1. <i>Odbiór pisma doręczanego przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, jest potwierdzany pisemnie przez odbiorcę albo za pośrednictwem systemu teleinformatycznego operatora pocztowego.</i> ” W związku z powyższym, w celu usystematyzowania art. 313 puOp, proponuję jego przekształcenie tak, aby obecny § 1 stał się § 2. Poczta Polska S.A. realizuje usługę elektronicznego potwierdzenia odbioru na podstawie § 31 ust. 2 rozporządzenia Ministra	Uwaga uwzględniona

			<p>Administracji i Cyfryzacji z dnia 29 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków wykonywania usług powszechnych przez operatora wyznaczonego (Dz. U. poz. 545). Obecnie przekazywanie nadawcy na jego wniosek informacji o doręczeniu przesyłki przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej odbywa się w odniesieniu do przesyłek nadawanych w tzw. trybie zwykłym, tj. na podstawie ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - <i>Prawo pocztowe</i>. Dodatkowo elektroniczne potwierdzenie odbioru jest stosowane dla przesyłek doręczanych w trybach szczególnych, tj. przesyłek doręczanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - <i>Kodeks postępowania cywilnego</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - <i>Kodeks postępowania karnego</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, z późn. zm.). Ze względu na to, że puOp nie przewiduje możliwości uzyskania przez nadawcę dokumentu potwierdzającego odbiór przesyłki rejestrowanej w formie elektronicznej, należy umożliwić nadawcom korzystanie z elektronicznego pokwitowania odbioru pism w procedurze podatkowej.</p>	
149.	Art. 314 § 1 zawiadomienie o doręczeniu pisma w postaci elektronicznej	Minister Infrastruktury (uwaga 7, akapit 9)	<p>Zgodnie z art. 314 § 1 puOp w celu doręczenia pisma w postaci elektronicznej organ podatkowy przesyła na adres elektroniczny adresata zawiadomienie. Wskazany artykuł budzi wątpliwości podobnie jak art. 303 projektu. Jednocześnie, w związku z brakiem informacji o sposobie weryfikacji adresata pisma, trudno ocenić czy projektowana usługa spełnia warunki określone w eIDAS. Wydaje się również, że ewentualne doprecyzowanie przepisów w zakresie e-doręczania korespondencji podatkowej z wykorzystaniem portalu podatkowego, jak również systemu teleinformatycznego Służby Celnej, powinno być formułowane w porozumieniu z Ministerstwem Cyfryzacji, gdzie trwają obecnie prace legislacyjne dotyczące wdrożenia usługi e-doręczania elektronicznego w e-usługach administracji.</p>	Uwaga nieuwzględniona Uwaga dotyczy w części materii technicznej funkcjonowania podpisu zaufanego. Kwestie związane z eIDAS nie należą do materii ogólnego prawa podatkowego. Ordynacja podatkowa nie jest miejscem na regulowanie zgodności „podpisu zaufanego” z regulacjami eIDAS.

150.	Art. 314 § 4 i § 5 doręczenie korespondencji elektronicznej kierowanej do pełnomocnika profesjonalnego	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 3)	<p>Rozwiązania przyjęte w art. 314 § 4 i § 5 w części dotyczącej liczby dni przewidzianej na zawiadomienie, powtórne zawiadomienie i uznanie za doręczenie korespondencji elektronicznej kierowanej do adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego są niekorzystne dla osób wykonujących ten zawód tzw. profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z brzmieniem wyżej wymienionego artykułu w przypadku nieodebrania pisma w postaci elektronicznej przez adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego w sposób określony w § 1 pkt 3 organ podatkowy po upływie 3 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, przesyła powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma. Z treści § 5 wynika, iż w przypadku nieodebrania pisma w przypadkach, o których mowa w § 4, doręczenie uważa się za dokonane po upływie 6 dni, licząc od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia. Termin dla „profesjonalnych pełnomocników” jest znacznie krótszy od tego, który obowiązuje w obecnej Ordynacji podatkowej (tj. 14 dni w tym zawiadomienie po 7 dniach) a który został zachowany dla podatników niekorzystających z profesjonalnych doradców. W mojej ocenie stanowi to nierówne traktowanie. Skrócony czas uznania za doręczenie korespondencji spowoduje spiętrzenie pracy „profesjonalnych pełnomocników” co może doprowadzić, do uchybienia terminów przewidzianych przepisami prawa i w konsekwencji negatywnie wpłynąć na sytuacje mocodawców (np. przedsiębiorców).</p>	Uwaga uwzględniona Zrezygnowano z tej regulacji.
151.	Art. 331 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 23)	Zgodnie z proponowanym art. 331 § 1 OP w sprawach, w których prawa i obowiązki stron wynikają z tego samego stanu faktycznego oraz z tej samej podstawy prawnej i w których właściwy jest ten sam organ podatkowy, można wszcząć i prowadzić jedno postępowanie lub połączyć odrębne postępowania dotyczące więcej niż jednej strony.	Uwaga zasadna Z treści przepisu nie wynika, że przesłanki do wspólnego prowadzenia postępowań ustala się jednorazowo, te przesłanki muszą istnieć przez całe postępowanie. Proponuje się dodać przepis normujący rozłączenie postępowań, gdy przesłanki połączenia odpadną: „§ 2. Jeżeli ustaną przesłanki do wspólnego prowadzenia postępowań, organ rozłącza te postępowania” oraz w

			<p>Proponowane przepisy OP nie rozstrzygają natomiast jak należy postępować w przypadku, gdy w postępowaniu dotyczącym kilku spraw okaże się, że przesłanki do prowadzenia jednego postępowania jednak nie występują (np. okaże się, że pojawiły się odrębności w stanie faktycznym odnoszącym się do każdej ze spraw).</p> <p>Jak się wydaje warto doprecyzować, że aby mogło być prowadzone jedno postępowanie w kilku sprawach, nie wystarczy, by przesłanki z art. 331 OP istniały jedynie w dacie połączenia postępowań.</p>	<p>„§ 3. W sprawie połączenia oraz rozłączenia postępowań organ podatkowy wydaje postanowienie, na które służy zażalenie”.</p>
152.	Art. 335 § 1 forma złożenia wniosku	Minister Cyfryzacji (uwaga 14)	<p>Wskazać należy, że dopuszczalność wnoszenia wniosków w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej ujęta została już w brzmieniu art. 55 § 1 projektu, więc w tym zakresie wydaje się, iż przedmiotowy przepis stanowi powtórzenie materii normatywnej wskazanej wyżej jednostki redakcyjnej.</p>	Uwaga nieuwzględniona Systematyka ustawy i zapewnienie kompletności regulacji art. 335 wymaga powtórzenia. Dalsza część przepisu (§ 4) i art. 336 § 7 stałyby się niezrozumiałe bez uwzględnienia komunikacji elektronicznej w § 1.
153.	Art. 335	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 24)	<p>Obecnie obowiązuje art. 168 § 4 zdanie pierwsze OP zgodnie, z którym organ podatkowy obowiązany jest potwierdzić wniesienie podania (jeżeli wnoszący tego żąda). W Projekcie OP tego typu regulacji nie ma, a uzasadnienie nie tłumaczy przyczyn takiej decyzji. Tymczasem uprawnienie to umożliwia wnoszącemu podanie wykazanie, że zostało ono w ogóle złożone, jak również potwierdza termin jego wniesienia. Co więcej, uprawnienie potwierdzenia przez organ przyjęcia wniosku gwarantuje art. 32 PP. W związku z powyższym wydaje się, że podobna regulacja powinna zostać wprowadzona do Projektu OP.</p>	Uwaga zasadna. Projektowany art. 55 § 8 NOP dotyczy tylko e-wniosków. Dodano więc wnioskowany przepis.
154.	Art. 340 § 1 metryka sprawy	Minister Cyfryzacji (uwaga 15)	<p>Zważywszy na to, że co do zasady mówi się o papierowej lub elektronicznej postaci albo o formie pisemnej dokumentu, proponuje się nadanie art. 340 § 1 brzmienia: „§ 1. W aktach sprawy zakłada się pisemnie prowadzoną metrykę sprawy.”.</p>	Uwaga zasadna
155.	Art. 347 § 3	Minister	Art. 347 § 3 reguluje metody uwierzytelniania	Uwaga zasadna

	udostępnianie akt	Cyfryzacji (uwaga 16)	użytkowników publicznych systemów teleinformatycznych, stąd też wyraz „identyfikacji” należy zastąpić wyrazem „uwierzytelnieniu”.	
156.	Art. 347 § 5	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 9)	Przepis art. 347 § 5 Projektu OP wydaje się powtarzać art. 481 pkt 4. W związku z powyższym należy rozważyć wykreślenie art. 347 § 5 OP.	Do wyjaśnienia
157.	Art. 347 § 6 i art. 365 § 6, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 40)	Wyjaśnienia w uzasadnieniu wymaga wskazanie Ministra Sprawiedliwości jako organu współuczestniczącego w wydaniu rozporządzeń zgodnie z upoważnieniami ustawowymi zawartymi w art. 347 § 6 i art. 365 § 6 NOP (zważywszy na rodzaj postępowań, których regulacje ww. rozporządzeń miałyby dotyczyć). Wyjaśnienia i ewentualnego doprecyzowania w projekcie wymaga również zakres unormowania przekazany do uregulowania w każdym z ww. rozporządzeń – w zakresie sposobu i trybu udostępniania stronie zapisu obrazu lub dźwięku oraz przekazywania jej kopii tych zapisów, która to materia częściowo pokrywa się w obu przepisach upoważniających.	Uwaga zasadna Uzupełniono uzasadnienie wskazując, że motywacją do współuczestnictwa MS jest możliwość wykorzystania tych dowodów także w postępowaniach karnych i karnych skarbowych.
158.	Art. 349 § 3 i 6, art. 522 § 5 i art. 690 § 3 i 4	Minister Sprawiedliwości	Zastrzeżenia budzą również projektowane art. 349 § 3 i 6, art. 522 § 5 i art. 690 § 3 i 4 w zakresie, w jakim regulują one kwestię pouczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. W przepisach tych użyto zwrotu „pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania”, podczas gdy sformułowanie to winno brzmieć „pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Art. 233 § 1 i § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600) wyraźnie bowiem odróżnia te dwa czyny. Precyzyjne określenie w treści pouczenia znamion wyczerpujących zachowanie z art. 233 § 6 k.k. ma istotne znaczenie z punktu widzenia odpowiedzialności karnej osoby. składającej oświadczenie. Z tego względu brzmienie klauzul odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego	Uwaga uwzględniona w zakresie istniejącego w art. 349 zwrotu – zostanie on zastąpiony proponowanym: „pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Co do drugiej części uwagi wyjaśnia się, że takie pouczenie będzie przedstawiane do podpisania przy okazji odbierania oświadczenia i nie ma potrzeby umieszczać ich treść (taką jak zaproponowana w przepisie). Również w treści art. 522 § 5 istniejący zwrot zostanie zastąpiony proponowanym „pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Wskazana klauzula zastępująca pouczenie zostanie umieszczona w treści wzoru wniosku zainteresowanego wydaniem interpretacji indywidualnej – art. 522 § 1 i § 8 NOP.

			oświadczenia powinno wykluczać ewentualne wątpliwości. W ocenie Ministra Sprawiedliwości zasadne jest uwzględnienie w przedmiotowych przepisach następującego sformułowania: „Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia"."	
159.	Art. 349 § 6	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 25)	W projektowanym art. 349 § 6 OP proponuje się, aby organ podatkowy mógł zwrócić się do strony o złożenie oświadczenia o stanie majątkowym pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, jeżeli zachodzi przypuszczenie, że osoba fizyczna nie ujawniła w całości obrotu albo majątku lub przychodu mających znaczenie dla wymiaru. Powyższy przepis budzi zastrzeżenia. Przede wszystkim projektodawca nie precyzuje zakresu takiego oświadczenia majątkowego (np. choćby poprzez załączenie projektu jego druku). Tymczasem waga oświadczenia o stanie majątkowym, jak również powiązana z nim sankcja karna, wymaga zapewnienia jak największej pewności w zakresie tego, w jaki sposób taki formularz powinien być wypełniony. W związku z tym przepis ten jest wadliwy i wymaga doprecyzowania.	Uwaga bezzasadna Przepis ten w podobnym kształcie aktualnie obowiązuje. Organy posługują się wzorcem od dawna. Komisja nie widziała potrzeby tworzenia takiego wzorca. Natomiast doprecyzowano sytuacje w których organ może z takim żądaniem wystąpić po przez nowa redakcje początkowej części przepisu: „Jeżeli zachodzi przypuszczenie uzasadnione ustalonym stanem faktycznym, że strona będąca osobą fizyczną nie ujawniła całości obrotu albo majątku lub wszystkich przychodów mających znaczenie dla dokonania wymiaru...” W załączeniu taka modyfikacja, wymaga od organu aby ten najpierw podjął pewne działania i dopiero po takich działania gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku że strona nie wykazała pewnych składników wpływających na wymiar aktualizuje się potrzeba złożenia oświadczenia.
160.	Art. 360 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 26)	Zgodnie z proponowanym art. 360 § 1 OP w przypadku prowadzenia ksiąg podatkowych przy użyciu programów komputerowych, organ podatkowy może żądać przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w § 2. Tymczasem w myśl projektowanego art. 360 § 2 OP standardy w zakresie struktury logicznej elektronicznej postaci ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych przekazywanych do organów	Uwaga bezzasadna W toku prac analizowano ta kwestię i w wyniku konsultacji zdecydowano się przyjąć takie brzmienie jak funkcjonuje aktualnie w art. Art. 193a. § 1. W przypadku prowadzenia ksiąg podatkowych przy użyciu programów komputerowych, organ podatkowy może żądać przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w § 2, wskazując rodzaj ksiąg podatkowych oraz okres, którego dotyczą. Z kolei w art. 193a § 2 dziś obowiązującej

			<p>podatkowych są zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.</p> <p>Realizacja obowiązku, o którym mowa w proponowanym art. 360 § 1 OP, została zatem doprecyzowana w przepisie, który odsyła poza system prawa powszechnie obowiązującego. Biuletyn Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych nie może być bowiem zaliczony do źródeł prawa powszechnego. W związku z powyższym wydaje się, że struktura logiczna postaci elektronicznej ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych, o której mowa w art. 360 § 2 OP powinna zostać doprecyzowana na poziomie przepisów prawa powszechnie obowiązującego</p>	<p>O.P. wskazuje się iż: „Struktura logiczna postaci elektronicznej ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych, z uwzględnieniem możliwości wytworzenia jej z programów informatycznych używanych powszechnie przez przedsiębiorców oraz automatycznej analizy danych, jest dostępna w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych”.</p>
161.	Art. 362 pkt 4	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 41)	<p>Zasadne jest zastąpienie występującego w art. 362 pkt 4 NOP określenia „tajemnica mediacji” określeniem „tajemnica skarbowa”, bowiem mediatorzy zobowiązani są do przestrzegania tajemnicy skarbowej zgodnie z art. 107 § 1 pkt 8 NOP, a nie „tajemnicy mediacji” (taki rodzaj tajemnicy nie występuje na gruncie NOP).</p>	Uwaga uwzględniona
162.	Art. 366	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 10)	<p>W postulowanym art. 366 OP nie wskazano, czy powołanie biegłego nastąpi z urzędu, czy (lub) na wniosek strony. Wydaje się zatem, że przepis ten powinien zostać uzupełniony w ww. zakresie. Obecnie powołanie na biegłego następuje z urzędu (art. 197 § 2 OP).</p>	Do wyjaśnienia
163.	Art. 366 § 6	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 42)	<p>Stosownie do art. 366 § 6 NOP o sporządzeniu opinii przez biegłego organ bez zbędnej zwłoki informuje stronę postępowania i wyznacza siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie jej treści. Wyjaśnienia wymaga charakter takiego wezwania i jego skutki, w tym jakie skutki dla strony będzie miało „niewypowiedzenie się” przez stronę co do treści opinii w wyznaczonym terminie. Jeżeli naruszenie przez stronę tego terminu ograniczałoby jej</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>uprawnienia do wypowiedziania się co do dowodów zgromadzonych w sprawie, to wprowadzenie takiego ograniczenia wymagałoby pogłębienia uzasadnienia, jak też rozważenia proporcjonalności tej regulacji. W tym zakresie należy również zauważyć, że z art. 366 § 6 NOP wynikałaby konieczność stawienia się strony w siedzibie organu podatkowego w celu zapoznania się z treścią tej opinii (organ informuje jedynie „o sporządzeniu” opinii) – stosownie do wyjaśnienia celu wprowadzenia ww. terminu rozważenia wymaga, w ocenie RCL, zastąpienie takiej „informacji” doręczeniem stronie opinii.</p>	
164.	Art. 367 § 2	<p>Rządowe Centrum Legislacji</p> <p>(uwaga 43)</p>	<p>Zasadne jest uzupełnienie uzasadnienia projektu o wyjaśnienie, na czym polegać ma „udostępnienie” organowi podatkowemu przedmiotu oględzin, o którym mowa w art. 367 § 2 NOP, w szczególności przez wskazanie różnic pomiędzy dotychczasowym a projektowanym w tym zakresie stanem prawnym (art. 198 § 2 OOP odnosi się w tym zakresie do „okazywania” przedmiotu oględzin). Jeżeli takie „udostępnienie” miałoby polegać (również?) na jego fizycznym wydaniu (dostarczeniu) organowi podatkowemu regulacja art. 367 § 2 NOP wymagałaby doprecyzowania w tym zakresie.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie zostanie stosownie zmienione.</p>
165.	Art. 371 § 1 pkt 1-5	<p>Minister Przedsiębiorczości i Technologii</p> <p>(uwaga 27)</p>	<p>W proponowanym art. 371 § 1 pkt 1-5 OP rozszerzono obecnie obowiązujące obowiązki banku w zakresie udzielenia informacji organowi podatkowemu o przekazanie informacji w zakresie danych kontrahenta transakcji. Z obowiązującego art. 182 OP wynika, że bank nie udziela organowi podatkowemu informacji w zakresie wykazu operacji z podaniem opisu, daty, kwoty i danych kontrahenta transakcji. Natomiast w myśl art. 371 § 1 OP ww. informacje będą przekazywane organowi podatkowemu.</p> <p>Wydaje się zatem, że proponowany przepis art. 371 § 1 OP stanowi dalsze ograniczenie tajemnicy bankowej. Jednocześnie w uzasadnieniu do projektu ustawy (strona 347) nie wyjaśniono ww. zamiany. W</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna w zakresie uzasadnienia. Wydaje się iż rozszerzenie zakresu przekazywanych informacji o dane kontrahenta jest potrzebne jeśli ta instytucja ma spełniając funkcje pozyskiwania istotnych informacji w toku kontroli lub postępowania. W chwili obecnej na podstawie przepisów o STIR przekazywany jest systematycznie zakres danych o operacjach. Z drugiej strony na podstawie przepisów o KAS także organy celno – skarbowe mają instrument pozyskiwania informacji. Dlatego wydaje się, iż danie organom podatkowym takiego uprawnienia jest potrzebne. Aktualnie z uwagi na ograniczony zakres informacji od instytucji finansowych istnieje możliwość przekazania sprawy z tego powodu naczelnikowi urzędu celno – skarbowego w art. 18d § 1, zgodnie z którym „Organ podatkowy pierwszej instancji przekazuje, w drodze postanowienia, do dalszego prowadzenia przez naczelnika urzędu celno-skarbowego,</p>

			związku z powyższym konieczne wydaje się, w pierwszej kolejności, ponowne rozważenie, czy faktycznie uzasadnione jest dalsze ograniczanie tajemnicy bankowej (w stosunku do obecnego stanu). Jeśli zaś odpowiedź projektodawcy na to pytanie jest twierdząca, celowe jest rozbudowanie uzasadnienia w opisanym zakresie.	po wyrażeniu uprzednio zgody przez ten organ, prowadzone postępowanie podatkowe, jeżeli informacje otrzymane przez organ podatkowy z banku lub innej instytucji finansowej, o których mowa w art. 182, nie pozwalają na wyjaśnienie istotnych okoliczności faktycznych sprawy”. Wydaje się iż nie jest uzasadnione aby w każdej sytuacji, sprawy tego typu (tylko z uwagi na niewystarczające dane z banku) przejmował do rozpoznania naczelnik UCS, który stosuje tzw. twardą procedurę.
166.	Art. 380 § 3 i 4	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.6)	Należy wykreślić określenie „może polegać na wzajemnych ustępstwach”. Użyte sformułowanie sugeruje możliwość wyjścia po stronie organu podatkowego poza granice uznania administracyjnego. Tym samym generuje ryzyko działań niepożądanych, w tym korupcyjnych. Wykreślenie tych wyrazów nie zmieni istoty instytucji, ponieważ jej wymiar koncyliacyjny pozostanie nienaruszony. Dodatkowo zmiany można dokonać w § 1 tej jednostki poprzez nadanie mu brzmienia: „§ 1. Organ podatkowy i strona mogą na podstawie dokonanych uzgodnień, zawrzeć umowę podatkową.”.	Do wyjaśnienia. Nietrafna jest teza, że w sformułowanie to implikuje możliwość wykroczenia poza granice uznania administracyjnego – zwłaszcza w sytuacji, gdy podstawową przesłanką zawarcia umowy podatkowej jest jej zgodność z prawem. Jednocześnie krytykowane sformułowanie pełni ważną rolę w projektowanej regulacji (jak zresztą objaśnia to uzasadnienie projektu) – wskazuje mianowicie na to, że umowa podatkowa może polegać na kompromisie. Jego usunięcie istotnie zubożyłoby projekt i jest niecelowe. Ryzyko działań korupcyjnych nie wynika i nie wiąże się z treścią przepisów prawa (można nawet sądzić, że ten, kto dopuści się korupcji, nie uczyni tego przy wykorzystaniu instytucji umowy podatkowej – które to wykorzystanie wskazywałoby na możliwy luz decyzyjny i niewątpliwie zwróciłyby uwagę organów nadrzędnych – lecz po prostu wydając decyzję podatkową, w której ustalenia faktyczne i treść przepisów prawa przedstawi jako niebudzące wątpliwości). Nie jest jasne, jaką przewagę ma mieć proponowane przez zgłaszającego uwagę brzmienie przepisu § 1 nad pierwotnie projektowanym; propozycję tę należy odrzucić.
167.	Art. 380-382 instytucja umowy podatkowej	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 2)	Odnosząc się do projektowanej instytucji umowy podatkowej (dział III, rozdział 10, art. 380-382 projektu), przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż projekt nie zawiera regulacji umożliwiających rozwiązanie przedmiotowej umowy, zarówno przez organ, jak i osoby zobowiązane. Z praktycznego punktu widzenia należałoby przyjąć, że mogą wystąpić takie zdarzenia o charakterze gospodarczym, które będą niekorzystne dla zobowiązanych (stron umowy), czyniąc umowę niemożliwą do	Do wyjaśnienia. Regulacja taka nie wydaje się potrzebna. Należy zwrócić uwagę, że NOP już teraz reguluje przypadki, w których ustalenia z umowy podatkowej nie są wiążące (m.in. w razie ziszczenia się przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji lub wznowienia postępowania podatkowego). Co do decyzji w sprawie ulg w spłacie – decyzja taka może podlegać uchyleniu lub zmianie albo wygasnąć na zasadach ogólnych.

			zrealizowania np. w zakresie możliwości spłaty zaległych należności podatkowych przez zobowiązanego zgodnie z ustalonym w umowie harmonogramem spłaty. Wobec powyższego należałoby uzupełnić projekt we wskazanym zakresie.	
168.	Art. 380–382	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 44)	<p>Odnosnie art. 380–382 NOP (umowa podatkowa) zauważa się, że projektowane rozwiązanie stanowi nową, na gruncie Ordynacji podatkowej, instytucję prawną, której zasadniczym celem, jak się wskazuje w uzasadnieniu projektu, jest zapewnienie ekonomiki postępowania i jak najszybszego wykonania zobowiązania podatkowego przez podatnika w związku z oparciem go o uzgodnienie eliminujące istnienie sporu w przyszłości. Nie kwestionując co do zasady istnienia w prawie podatkowym rozwiązań odwołujących się do uzgadniania określonych kwestii między podatnikiem a organem podatkowym, RCL pragnie podnieść, co następuje:</p> <p>1) w art. 380 zbędny wydaje się § 2 – bez znaczenia jest bowiem, kto jest inicjatorem zawarcia umowy: organ czy podatnik. Konieczność wystąpienia przesłanki zgody strony (podatnika) w przypadku gdy inicjatywa zawarcia umowy wychodzi ze strony organu – jest oczywista, umowy mają bowiem charakter konsensualny i w związku z tym dla ich zawarcia konieczna jest zgoda obu stron;</p> <p>2) art. 380 § 3 we wprowadzeniu do wyliczenia wskazuje, na czym polega umowa podatkowa, z podkreśleniem, że „może ona polegać na wzajemnych ustępstwach”. Użycie wyrazu „może” w uzasadnieniu projektu wyjaśnia się tym, że mogą zdarzyć się także przypadki gdy strona umowy zaakceptuje w całości stanowisko strony przeciwnej. Wątpliwości budzi jednakże, czy w takim przypadku w ogóle zasadne jest zawieranie jakiegokolwiek umowy podatkowej –organ podatkowy, akceptując w całości stanowisko strony, po prostu uwzględnia je w swoim rozstrzygnięciu, z</p>	<p>Uwaga niezasadna ad. 1, 2 i 3</p> <p>Przepis § 2 jest wymagany, by określić, że umowa może być zawarta zarówno z inicjatywy strony, jak i organu podatkowego. Milczenie ustawy w tym zakresie rodziłoby wątpliwość, czy strona ma prawo wystąpić z taką inicjatywą.</p> <p>W przypadku konsensusu nieopartego na kompromisie także zasadne jest zawarcie umowy. Z punktu widzenia strony postępowania umowa taka także ma walor, ponieważ gwarantuje jej treść przyszłej decyzji podatkowej (tym samym upewnia m.in. braku potrzeby przedstawiania kolejnych dowodów, składania wyjaśnień, braku konieczności tworzenia rezerwy na poczet pokrycia zaległości podatkowej itd.). Istotnie, granice instytucji umowy podatkowej są szerokie, nie jest to jednak jej wadą.</p> <p>Sformułowanie „poszczególne zagadnienia wynikające w toku postępowania podatkowego” wyraża to, że umowa podatkowa nie musi dotyczyć sposobu załatwienia sprawy podatkowej (a zatem tego, o czym orzeka decyzja podatkowa), lecz także kwestii pomniejszych, których dotyczą postanowienia. Objasnia to, także poprzez przykłady, uzasadnienie projektu. Warto dodać, że taki zakres przedmiotowy umowy podatkowej wzorowany jest na praktyce brytyjskiej.</p> <p>Uwaga uwzględniona ad. 4</p> <p>Postulat ten proponuje się zrealizować przez wprowadzenie przepisu stanowiącego, że przepisy rozdziału 10 stosuje się odpowiednio do uzgodnień dokonywanych na podstawie przepisów odrębnych.</p> <p>Uwaga niezasadna ad. 5 i 6</p>

		<p>kolei strona, w całości akceptując stanowisko organu – wykonuje decyzję wymiarową i odstępuje od jej zaskarżenia. Zasadne jest zatem rozważenie celowości projektowanego dookreślenia w przepisie możliwości dokonywania w umowie wzajemnych ustępstw, Dodatkowe wątpliwości budzi otwarcie katalogu przypadków („w szczególności”), w jakich umowa podatkowa może zostać zawarta, i ustaleń, jakie mogą być jej przedmiotem. Przy ogólnie zarysowanych okolicznościach ograniczających możliwość skorzystania z tej instytucji: umowy te mogą być zawierane po pierwsze – w granicach prawa, po drugie zaś – nie mogą polegać na ustaleniach dotyczących bezpośrednio wymiaru podatku (art. 380 § 4) granice stosowania tej instytucji prawnej wydają się bardzo szerokie;</p> <p>3) odnośnie przedmiotu ustaleń objętych umową podatkową wskazanych w art. 380 § 3 szczególnie wątpliwości budzi pkt 4 („poszczególne zagadnienia wynikające w toku postępowania podatkowego”);</p> <p>4) jeżeli wskazane w uzasadnieniu projektu przypadki dokonania uzgodnienia między podatnikiem a organem podatkowym (ujęte w art. 86 ust. 2e czy art. 90 ust. 8 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług) miałyby być „umowami podatkowymi”, z tych przepisów powinno to wprost wynikać – w ocenie RCL, konieczne zatem będzie odpowiednie znowelizowanie art. 86 ust. 2e i art. 90 ust. 8 ww. ustawy, względnie sformułowanie (w miejsce lub obok art. 380 § 3 pkt 5) odrębnej normy stanowiącej, że przepisy o umowach podatkowych stosuje się odpowiednio do uzgodnień dokonywanych na podstawie przepisów odrębnych;</p> <p>5) odnośnie art. 380 § 4 wyjaśnienia wymaga, co oznacza zwrot „ustępstwa dotyczące bezpośrednio wysokości wymiaru” jako okoliczność wykluczająca</p>	<p>Podniesioną w tej uwadze kwestię objaśnia uzasadnienie. Przepis art. 380 § 4 nie wyklucza uzgodnień mających wpływ na wysokość podstawy opodatkowania. Jak się wydaje, treść przepisu odpowiednio oddaje jego intencję. Uwaga RCL nie zawiera kontrpropozycji, do której można byłoby się odnieść, względnie z której można byłoby skorzystać.</p> <p>Co do art. 382 § 1: Wniosek, że z przepisu tego <i>a contrario</i> wynika, iż umową podatkową nie jest związana strona postępowania, jest uprawniony. Taki stan jest zamierzony, a jego sens objaśnia uzasadnienie projektu. Należy w szczególności wskazać, że wprawdzie strona nie jest związana umową podatkową, jest jednak związana, na zasadach ogólnych, ostateczną i prawomocną decyzją podatkową. Interes publiczny nie doznaje więc uszczerbku.</p> <p>Proponowane przepisy zostały skonstruowane w ten sposób, że razie stwierdzenia przez sąd administracyjny niezgodności z prawem umowy, przestaje ona wiązać w dalszym postępowaniu (spełniona jest bowiem przesłanka z art. 382 § 2). W przypadku natomiast, gdy w toku kontroli sądowej umowa podatkowa okaże się z prawem zgodna, pozostaje dla organu podatkowego wiążąca, także wtedy, gdy (z innych przyczyn) sprawa jest rozpoznawana ponownie. Należy bowiem zwrócić uwagę na tożsamość i ciągłość postępowania podatkowego: prowadzonego przed zaskarżeniem decyzji do sądu oraz kontynuowanego po uchyleniu decyzji przez sąd.</p>
--	--	--	--

		<p>możliwość zawarcia umowy podatkowej – należy założyć, że nie chodzi tu tylko o wynik obliczenia (iloczyn stawki podatkowej i podstawy opodatkowania), jednak nie jest jasny zakres tego wyłączenia. W szczególności wyjaśnienia wymaga, czy obejmuje ono dokonanie uzgodnienia mającego wpływ na wysokość podstawy opodatkowania (a więc przykładowo ustalenie, że dana transakcja jest objęta opodatkowaniem albo że opodatkowana jest określoną stawką podatku VAT). Kwestia ta wymaga wyjaśnienia i odpowiedniego doprecyzowania przepisu, tak aby nie było wątpliwości, w jakim zakresie dokonywane uzgodnień jest niedopuszczalne;</p> <p>6) odnośnie art. 382 § 1 wskazać należy, że:</p> <p>a) z tego przepisu <i>a contrario</i> wynika, że umową podatkową nie jest związana strona postępowania. Jak się wydaje, intencją projektodawcy było raczej podkreślenie gwarancyjnego charakteru takiej umowy z punktu widzenia strony postępowania. Wyjaśnienia (ewentualnie doprecyzowania w projekcie) wymaga jednak, jakie są zamierzone konsekwencje „niedochowania” umowy podatkowej przez stronę i późniejszego kwestionowania zawartego porozumienia (np. w odwołaniu od decyzji czy skardze),</p> <p>b) projektowane przepisy nie odnoszą się wprost do kwestii sądowej kontroli zawartej umowy podatkowej. Nie budzi wątpliwości, że w toku sądowej kontroli legalności wydanej decyzji wymiarowej, sąd administracyjny będzie także uprawniony do badania zgodności z prawem zawartej umowy. Wyjaśnienia jednak wymaga wpływ dokonanej przez sąd oceny zawartej umowy podatkowej (w przypadku gdy sąd nie stwierdzi naruszenia prawa objętego art. 382 § 2) – w kontekście wynikającego z art. 382 § 1 związania</p>	
--	--	---	--

			organu podatkowego taką umową – np. przy ponownym rozpoznaniu sprawy.	
169.	Art. 381 instytucja umowy podatkowej	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 4)	W art. 381 proponuję po § 3 dodanie przepisu przewidującego włączenie do akt sprawy, umowy podatkowej zawartej pomiędzy organem podatkowym a stroną postępowania, tak jak to uczyniono w przypadku protokołu z mediacji.	Do wyjaśnienia Nie ma potrzeby wprowadzania takiej regulacji, ponieważ umowa podatkowa (zawierana poza mediacją) zostaje zawarta w ramach postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub czynności sprawdzających. Jest zatem jasne, że protokół z jej zawarcia należy do odpowiednich akt. Inaczej sprawa przedstawia się z mediacją, która stanowi postępowanie „wpadkowe”, charakteryzujące się pewną autonomią wobec postępowania podatkowego.
170.	Art. 381 § 2 instytucja umowy podatkowej	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 3)	Należy rozważyć wprowadzenie obligatoryjnego obowiązku przekazania organowi podatkowemu wyższego stopnia projektu umowy podatkowej do zaopiniowania w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawa przed jej zawarciem. Przewidziany w art. 381 § 2 projektu fakultatywny tryb przekazywania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej przedmiotowej umowy do zaopiniowania przed jej zawarciem, nie gwarantuje kontroli nad treścią takiej umowy przez jakikolwiek organ. W sytuacji nieskorzystania przez organ podatkowy z takiej możliwości, w bardzo prosty sposób mogą powstać sytuacje niepożądane, grożące w sposób istotny naruszeniem interesu finansów publicznych. Dlatego wprowadzenie instytucji umowy podatkowej powinno być związane z dodaniem do projektowanego art. 381 kolejnego paragrafu, wprowadzającego obowiązek przekazywania organowi wyższego stopnia każdorazowo do akceptacji treści umowy podatkowej, przed jej zawarciem, z możliwością wniesienia przez ten organ sprzeciwu do jej treści, który miałby charakter wiążący dla organu przekazującego.	Do wyjaśnienia Nie ma potrzeby systemowego poddawania umów podatkowych kontroli przez wyższy organ (inaczej niż w toku standardowej kontroli instancyjnej decyzji podatkowych). Należy zwrócić uwagę, że kontroli takiej nie podlegają – w obecnym stanie prawnym, jak i w przyszłości, pod rządami NOP – decyzje podatkowe, które nie są wydawane w oparciu o ustalenia umowy podatkowej. Nie prowadzi to do „sytuacji niepożądanych”, o których mowa w uwadze. Nie jest też jasne, dlaczego poddanie umów podatkowych kontroli organu wyższego stopnia miałyby wyeliminować wskazane ryzyka (wszak organ taki również może działać w sposób naruszający interes finansów publicznych).
171.	Art. 383 § 1	Rządowe Centrum Legislacji	Przepis art. 383 § 1 NOP przesądza, iż mediacja „może być prowadzona w przypadkach, w których może być zawarta umowa podatkowa”. Regulacja ta jest niejasna, gdyż przepisy rozdziału 10 działu III	Uwaga uwzględniona Proponuje się uwzględnić uwagę poprzez zmianę sformułowania art. 382 § 1: „W przypadkach, w których może być zawarta umowa podatkowa i w celu doprowadzenia do jej zawarcia, może

		(uwaga 45)	<p>NOP dotyczące umowy podatkowej nie wyznaczają zakresu przypadków, w jakich taka umowa może zostać zawarta. Uzasadnienie projektu nie wyjaśnia tego przepisu, jednak sugeruje, iż chodzi o cel mediacji – „mediacja może być prowadzona celem doprowadzenia do zawarcia umowy” (str. 362), czyli stanowi drugi obok spotkania uzgodnieniowego z art. 381 NOP, czy też być może poprzedzający je mechanizm procesowy. Wskazuje na to także art. 388 § 2 pkt 3 i art. 389 § 2 pkt 7 NOP. W takim przypadku zasadne jest doprecyzowanie w tym kierunku art. 383 NOP.</p> <p>Natomiast przyjęcie jakiegoś dopuszczalnego zakresu prowadzenia mediacji wymagałoby jednoznacznego uregulowania go w ustawie – również w kontekście rozstrzygnięcia przez organ podatkowy o odmowie skierowania sprawy do mediacji (postanowienie w tej sprawie nie stanowiłoby wówczas jedynie wyrazu woli jednej ze „stron” mediacji, jaką stawałby się organ, w związku z zasadą dobrowolności mediacji z art. 383 § 3 NOP).</p>	zostać przeprowadzona mediacja”.
172.	Art. 381 § 1, art. 546 § 2 i art. 562 § 3	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.7)	<p>Proponuję wprowadzenie obligatoryjnego utrwalania czynności za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk. Spotkania uzgodnieniowe w sprawach umowy podatkowej, i skutków podatkowych, a także w sprawach ustalenia cen transakcyjnych, może nieść a sobą skutki w odniesieniu do ostatecznych decyzji. Spotkania są zwoływane w celu wyjaśnienia wątpliwości i protokolowane. Zapewnienie ich rejestracji zagwarantuje sprawny ich przebieg.</p>	Do wyjaśnienia Nie jest jasne, dlaczego rejestracja spotkań miałaby zapewnić ich „sprawny przebieg”.
173.	Art. 383 § 2	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 11)	<p>Wydaje się, że projektowany przepis art. 383 § 2 zdanie pierwsze OP powinien zostać uzupełniony i po słowie „lub” należałoby dodać wyrażenie „z urzędu”.</p>	Uwaga uwzględniona
174.	Art. 384 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii	<p>W proponowanym art. 384 § 1 nie wskazano, czy na postanowienie o skierowaniu sprawy do mediacji lub odmowie jej skierowania przysługuje zażalenie, czy</p>	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 438 § 1 OP na wydane w toku postępowania postanowienie służy zażalenie, gdy ustawa tak stanowi. Brak

		(uwaga II 12)	nie.	wskazania zaskarżalności postanowienia jest zatem równoznaczny z brakiem zaskarżalności.
175.	Art. 384 § 3	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 14)	Przepis art. 384 § 3 Projektu OP należy uzupełnić o wskazanie na co strona i mediator mogą wyrazić zgodę.	Uwaga nieuwzględniona W świetle poprzedzających przepisów wydaje się jasne, na co zgodę wyrażają strona oraz mediator (odpowiednio, na udział w mediacji i na prowadzenie mediacji).
176.	Art. 384 § 5 pkt 4	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 13)	Postulowany przepis art. 384 § 5 pkt 4 OP powinien zostać uzupełniony o sposób wyboru mediatora, tj. czy mediator jest wybierany przez stronę czy przez organ podatkowy. Jednocześnie w przypadku gdy mediator będzie wybierał organ podatkowy, to należy wskazać według jakich kryteriów będzie dokonywał tego wyboru.	Uwaga bezprzedmiotowa Z art. 384 § 2 pkt 3 wynika, że osoba mediatora zostaje uzgodniona przez organ podatkowy oraz stronę.
177.	Art. 385 § 5	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 15)	W art. 385 § 5 Projektu OP wskazano, że do mediatora stosuje się odpowiednio przepisy art. 102 § 1-4 OP. Nie jest natomiast jasne dlaczego nie wskazano, że do mediatora będzie miał również odpowiednie zastosowanie art. 102 § 5 OP. Wydawało by się również uzasadnione wskazanie wprost, że mediatorem nie może być pracownik organu podatkowego przed którym toczy się postępowanie w sprawie. Na marginesie należy też zwrócić uwagę na wymóg bezstronności mediatora, uregulowany w art. 385 § 5 OP i art. 386 § 2 OP. Wydaje się, że do mediatora powinien stosować się wyższy standard niż do pracownika organu podatkowego, dlatego mediator powinien zachować bezstronność przy prowadzeniu mediacji i niezwłocznie ujawnić okoliczności, które mogłyby wzbudzić wątpliwość co do jego bezstronności, w tym odpowiednio okoliczności analogicznych do wyłączenia pracownika z art. 102. W przypadku wątpliwości co do jego bezstronności, mediator powinien odmawiać przeprowadzenia mediacji i niezwłocznie zawiadomić o tym uczestników mediacji oraz organ administracji publicznej, jeżeli nie jest on uczestnikiem mediacji.	Uwaga częściowo uwzględniona, częściowo bezprzedmiotowa Proponuje się korektę odesłania w art. 385 § 5 na „art. 102 § 1-6”. Wykluczenie pracowników organów podatkowych z kręgu mediatorów wynika z projektowanego rozporządzenia (obecnie wskutek innych zgłoszonych uwag proponuje się przeniesienie tej regulacji do ustawy). Proponowana regulacja wydaje się wystarczająca do zapewnienia bezstronności mediatora. Należy w szczególności zwrócić uwagę, że strona, utraciwszy zaufanie do mediatora, może w dowolnym momencie wnieść o jego odwołanie (por. art. 387 § 1 pkt 2). Jest także jasne, że „ważnym powodem” uzasadniającym rezygnację z prowadzenia mediacji (por. art. 386 § 3) może być okoliczność oddziałująca na bezstronność mediatora lub choćby percepcję bezstronności (stronniczości).
178.	Art. 386 § 3	Minister	MPiT proponuje dodanie w art. 386 § 3 OP po słowie	Uwaga uwzględniona

		Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 16)	„Mediator” wyrażenia „w trakcie mediacji”.	Proponuje się nadać przepisowi brzmienie: „mediator może zrezygnować z prowadzenia mediacji w jej trakcie tylko z ważnych powodów, o których jest obowiązany niezwłocznie powiadomić organ podatkowy i stronę”.
179.	Art. 386 § 5	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 17)	W art. 386 § 5 Projektu OP wskazano, że mediator ma prawo do wynagrodzenia. Jednocześnie nie wskazano, kto pokrywa koszty tego wynagrodzenia (strona czy organ podatkowy).	Uwaga bezprzedmiotowa Koszty mediacji ponoszą po połowie: strona oraz organ podatkowy (zob. art. 581 pkt 7 w zw. z art. 479 § 1 pkt 2).
180.	Art. 386 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 18)	Zgodnie z postulowanym art. 386 § 1 OP mediatorem prowadzącym mediację jest osoba wskazana w postanowieniu, o którym mowa w art. 384 § 5 OP. W myśl art. 384 § 5 pkt 4 OP postanowienie o skierowaniu sprawy do mediacji zawiera imię i nazwisko mediatora powołanego do prowadzenia mediacji. Wydaje się, że w przypadku zmiany mediatora w toku mediacji konieczne będzie więc wydanie nowego postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji albo zmiany postanowienia wydane w tym przedmiocie wcześniej. Wydaje się zatem, że kwestia zmiany mediatora w toku mediacji wymaga wyjaśnienia.	Uwaga bezprzedmiotowa Z projektu wynika, że zarówno odwołanie dotychczasowego, jak i powołanie nowego mediatora, odbywa się w drodze postanowienia (art. 387 § 3). W wymaganym zakresie rozstrzygnięto zatem o mającej zastosowanie formie procesowej.
181.	Art. 389 § 4	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 19)	W projektowanym art. 389 § 4 OP wskazano, że mediacja zostaje zakończona z chwilą podpisania protokołu. Jednocześnie przepis ten należy uzupełnić o wskazanie przez kogo ten protokół jest podpisywany.	Uwaga bezprzedmiotowa Kwestię podpisów określa art. 390 § 2 pkt 8.
182.	Art. 393	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 20)	Proponuje się uzupełnienie proponowanego art. 393 OP poprzez dodanie po wyrażeniu „, a także wysokość i sposób” wyrażenia „oraz termin”.	Uwaga uwzględniona.
183.	Art. 394 § 1, art. 533 § 3, art. 552 § 2	KPRM – p. Jacek Sasin	Zwracam uwagę na potrzebę szerszego omówienia w uzasadnieniu przyczyn przyjęcia projektowanych wysokości: <ul style="list-style-type: none"> – opłaty za wydanie interpretacji indywidualnej w przypadkach skomplikowanych (kwota 2 tys. zł) — art. 533 § 3 – opłaty od wniosku o konsultację (w 	Uwaga uwzględniona w zakresie art. 394 § 1. W pozostałym zakresie do wyjaśnienia.

			<p>granicach 500 zł — 100 tys. zł w zależności od kategorii przedsiębiorcy) – 552 § 2;</p> <ul style="list-style-type: none"> – limitu kwotowego przewidywanej kwoty wymiaru (5 tys. zł) stanowiącego kryterium umożliwiające prowadzenie postępowania uproszczonego - art. 394 § 1. 	
184.	Dział III, rozdział 11 mediacja	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 5)	W dziale III w rozdziale 11 projektu proponuję wprowadzenie przepisu, który regulowałby tryb postępowania organu podatkowego w przypadku niezafatwienia sprawy w drodze mediacji, ponieważ nie został on określony.	Do wyjaśnienia Tryb ten nie odbiega od sposobu działania w sprawach, w których mediacja nie była prowadzona, dlatego nie zachodzi potrzeba jego specjalnego regulowania.
185.	Dział III, rozdział 11 mediacja	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 46)	<p>Zasadne jest uzupełnienie przepisów rozdziału 11 działu III NOP dotyczących mediacji przez wskazanie:</p> <p>1) w sposób jednoznaczny, że mediacja może być prowadzona również w toku postępowania podatkowego w II instancji (jak wskazuje uzasadnienie – str. 361);</p> <p>2) warunków, jakie powinien spełniać mediator prowadzący mediację (oprócz wpisu na listę mediatorów) – uzasadnione jest, w ocenie RCL, rozważenie wprowadzenia regulacji analogicznej do art. 96f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którą mediatorem nie może być pracownik organu administracji publicznej, przed którym toczy się postępowanie w sprawie; zgodnie z projektem (art. 385 § 5) dla osiągnięcia tego samego celu konieczne byłoby przeprowadzenie procedury wyłączenia pracownika;</p> <p>3) warunków wpisu na listę mediatorów, o której mowa w art. 385 NOP, a także przesłanek skreślenia z</p>	<p>Uwaga niezasadna ad. 1 Mediacja może być prowadzona w toku postępowania w II instancji <i>lege non distinguente</i>. Doprecyzowanie tej kwestii wydaje się wobec tego niekonieczne.</p> <p>Uwaga uwzględniona ad. 2, 3 oraz 4 częściowo Proponuje się uwzględnić uwagę poprzez przeniesienie kryteriów (warunków), jakie powinien spełniać mediator, z projektu rozporządzenia do projektu ustawy. Wśród przesłanek negatywnych znajduje się już zatrudnienie w organie KAS.</p> <p>Warunki wpisu na listę są tożsame z warunkami, jakie musi spełniać mediator. Przesłanki skreślenia mediatora z listy, dotychczas ujęte w projekcie rozporządzenia, mogą zostać przeniesione do projektu ustawy.</p> <p>Nadmierne wydaje się wymaganie, by zasady ustalania wynagrodzenia mediatora – dotychczas określone w projekcie rozporządzenia – określała ustawa. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 263a kpa oraz wydanym na podstawie tego przepisu rozporządzeniem w postępowaniu administracyjnym przyjęto, że materia ta może zostać uregulowana aktem wykonawczym. Niezależnie od tego, proponuje się, by organ podatkowy przed</p>

			<p>tej listy – a tym samym przesłanek wydania decyzji w tej sprawie przez Szefa KAS (art. 385 § 3); brak określenia w ustawie takich przesłanek skutkuje pełną uznaniowością rozstrzygnięć organu w tym zakresie, co może również istotnie zmniejszać zaufanie strony do tej instytucji prawnej;</p> <p>4) zasad ustalania wynagrodzenia mediatora, w tym górnej wysokości tego wynagrodzenia – biorąc pod uwagę, że wynagrodzenie to stanowi koszt mediacji, ponoszony zgodnie z projektowanym art. 481 pkt 7 NOP w połowie przez stronę postępowania;</p> <p>5) w sposób jednoznaczny, czy wynik mediacji zawarty z protokole z mediacji (inny niż zawarta umowa podatkowa) jest wiążący dla organu podatkowego i strony – uzasadnienie projektu wskazuje, że mediacja może nie zakończyć się zawarciem umowy podatkowej, jednak „w jej toku można było osiągnąć inne ważne wartości i korzyści” (str. 362); regulacja art. 392 NOP odnosi się w tym zakresie jedynie do propozycji ugodowych, propozycji wzajemnych ustępstw oraz innych oświadczeń składanych w toku mediacji (wyłączając możliwość powoływania się na te propozycje i oświadczenia).</p>	<p>wyrażeniem przez stronę zgody na udział w mediacji informował ją o przewidywanym jej koszcie.</p> <p>Uwaga niezasadna ad. 5 „Inne ważne wartości korzyści”, o których mowa w uzasadnieniu projektu, to korzyści niematerialne i trudno mierzalne, jak np. poczucie sprawiedliwości proceduralnej strony. Nie ma zatem potrzeby uzupełniania projektu ustawy we wskazanym zakresie.</p>
186.	Art. 394 § 1 i art. 396 § 1, uzasadnienie	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 47)	<p>Regulacje art. 394 § 1 i art. 396 § 1 NOP wymagają doprecyzowania przez wskazanie, iż wnioski strony o prowadzenie postępowania uproszczonego jest wiążący dla organu podatkowego, jeżeli są spełnione przesłanki do załatwienia sprawy w tym postępowaniu – na taką intencję wskazuje jednoznacznie uzasadnienie projektu (str. 371). Tymczasem art. 394 § 1 wprowadza w tym zakresie jedynie „fakultatywną” kompetencję organu (organ „może załatwić”), nie określając dodatkowych przesłanek skorzystania przez organ z tej kompetencji. RCL zauważa również, że z projektu nie wynika kompetencja do rejestracji rozmów telefonicznych ze</p>	<p>Uwaga uwzględniona Sprecyzowano przepis - organ „załatwia” sprawę.</p> <p>Uwaga uwzględniona.</p>

			stroną oraz przechowywania ich zapisu przez organ podatkowy w przypadku, o którym mowa w art. 395 NOP, stosownie do informacji przedstawionej w uzasadnieniu projektu (str. 372). Konieczne jest zatem odpowiednie zmodyfikowanie projektu lub uzasadnienia w tym zakresie.	Wyjaśniono w uzasadnieniu, że ta materia nie należy do zakresu ogólnego prawa podatkowego, a jest związana z funkcjonowaniem urzędu i jego infrastruktury technicznej (ustawa o KAS).
187.	Art. 400 § 4	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 21)	Postulowany przepis art. 400 § 4 OP nie wskazuje, czy na postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania służy czy nie zażalenie.	Uwaga niezasadna Zażalenie służy, co wynika z art. 408.
188.	Art. 401	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 28)	W art. 401 OP wskazano, że organ podatkowy, który zawiesił postępowanie z przyczyn określonych w art. 400 § 1 pkt 1-3 i 7 nie podejmuje żadnych czynności, z wyjątkiem tych, które mają na celu podjęcie postępowania albo zabezpieczenie dowodu. Jednocześnie projektodawca nie określa skutków podjęcia czynności procesowych wbrew nakazowi wynikającemu z ww. przepisu. Wydaje się, że konsekwencją podjęcia takich czynności jest ich bezskuteczność. W związku z powyższym należy rozważyć, czy przepisy nie powinny zostać uzupełnione o powyższe zastrzeżenie.	Uwaga niezasadna Wystarczająco normuje to art. 349 § 1 NOP, który stanowi, że jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Tak jak w obecnej O.p. powielanie tej normy, bo do tego sprowadziłoby się uwzględnianie uwagi jest bezcelowe. Obecnie art. 202 O.p. też nie określa „skutków podjęcia czynności procesowych wbrew nakazowi”.
189.	Art. 415	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 29)	Obecnie zgodnie z art. 212 zdanie 2 OP decyzje, o których mowa w art. 67d (czyli decyzje dotyczące ulg), wiążą organ podatkowy od chwili ich wydania. W myśl proponowanego art. 415 § 1 OP zrezygnowano z ww. rozwiązania. W uzasadnieniu do Projektu OP (strona 383) wskazano, że „Przepis art. 415 jest odpowiednikiem obecnego art. 212 OP. W mocy pozostaje zasada, że organ podatkowy, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia. Zamiast wykazywania wyjątków od zasady doręczenia decyzji wskazano ogólnie na istnienie odrębnych przepisów w tym zakresie.” Tymczasem z innych przepisów nie wynika aby decyzja w sprawie ulg miała być niedoręczana. Dodatkowo brak rozwiązania, o którym mowa w	Uwaga niezasadna Art. 415 § 2 NOP wskazuje, że „Jeżeli przepisy nie wymagają doręczenia decyzji, decyzja wiąże organ podatkowy od chwili jej wydania”. Art. 226 § 2 NOP wskazuje z kolei, że decyzję umarzającą pozostawia się w aktach sprawy we wszystkich przypadkach wskazanych w § 1 (umarzanie z urzędu). Ten przepis jest więc przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 415 § 2. Skoro decyzję umarzającą pozostawia się w aktach sprawy to oczywistym jest, że się jej nie doręcza. Zasada wynikająca z obecnych przepisów zostaje zachowana, zmienia się jedynie model regulacji; zamiast konkretnego odesłania do przepisów (jak w obecnym art. 212 O.p.) wskazanie na istnienie wyjątków od reguły.

			obecnym art. 212 zdanie 2 OP, jest niekorzystne dla zobowiązanych. Obecnie bowiem organ podatkowy jest związany decyzją w sprawie ulgi już w momencie jej wydania. Z obecnej propozycji wynika zaś, że będzie ona wiązała organ podatkowy od chwili jej doręczenia (a zatem później niż obecnie). Rodzi się nawet pytanie, czy w świetle projektowanego przepisu, w okresie pomiędzy wydaniem decyzji w sprawie ulgi a jej doręceniem, organ podatkowy nie będzie mógł podejmować czynności zmierzające np. do egzekucji należności. W związku z powyższym uzasadnione wydaje się pozostanie w opisywanym zakresie przy rozwiązaniu zawartym obecnie obowiązującej OP.	
190.	Rozdział 20	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 22)	W proponowanym Rozdziale 20 „Stwierdzenie nieważności decyzji” nie wskazano formy w jakiej będzie następowało rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji. Warto zatem rozważyć doprecyzowanie przepisów w ww. zakresie.	Uwaga niezasadna Forma decyzji wynika z art. 410 § 1. Zrezygnowano z powtarzania tej normy w przepisach szczegółowych.
191.	Art. 472	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 23)	Podobnie jak wyżej, w projektowanym art. 472 OP nie wskazano formy w jakiej organ podatkowy stwierdza wygaśnięcie decyzji. Wydaje się, że powinna być to forma decyzji (tak jak jest obecnie – art. 258 § 2 OP).	Uwaga niezasadna Forma decyzji wynika z art. 410 § 1. Zrezygnowano z powtarzania tej normy w przepisach szczegółowych.
192.	Art. 472 § 1 pkt 4 i § 3	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 48)	Jakkolwiek art. 472 § 1 pkt 4 i § 3 NOP (powstanie skutków wygaśnięcia decyzji) ma charakter przepisu ogólnego (kontynuując przy tym rozwiązanie obecnie obowiązującego art. 258 § 3 OOP), jak się wydaje, odnosi się wyłącznie do przypadku zastosowania karty podatkowej. Skutki wygaśnięcia decyzji w sprawie zastosowania karty podatkowej, w sposób zupełny określa art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 14 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, co więcej – nieco odmiennie niż wynika to z art. 472 § 3. Pod rozwagę poddaje się zatem celowość kontynuowania tego rozwiązania.	Uwaga uwzględniona Zrezygnowano ze wskazanych regulacji z uwagi na treść art. 40, 48 i 49 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.
193.	Art. 488	Minister Przedsiębiorczości	Projektodawca przewiduje przeniesienie przepisów dotyczących identyfikacji i ewidencji podatników z	Uwaga niezasadna Posługiwanie się NIP identyfikuje podmioty prowadzące

		<p>i Technologii</p> <p>(uwaga nr 2)</p>	<p>dotychczasowej ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (dalej „uzeipp”) do OP. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że przedstawiona w projekcie ustawy definicja działalności gospodarczej (art. 13 pkt 6) co do zasady pokrywa się z definicją tego pojęcia występującą na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (art. 3 pkt 9) (dalej „OP”). W konsekwencji, jest ona bardzo szeroka i obejmuje swym zakresem także tzw. działalność nierejestrową,</p> <p>o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (dalej „PP”). Uchylana uzeipp nie zawiera natomiast własnej definicji działalności gospodarczej, nie odsyła także w tym kontekście bezpośrednio do innych ustaw.</p> <p>Zgodnie z dotychczasową praktyką, wypracowaną przez MPiT wspólnie z Departamentem Poboru Podatków w MF, oznacza to, że pojęcie definicji działalności gospodarczej w uzeipp należy poddać wykładni systemowej. Powoduje to, że nie może ona pomijać treści art. 3 PP (który zawiera ogólną definicję działalności gospodarczej) oraz art. 5 PP (gdzie uregulowano instytucję działalności nierejestrowej). Tym samym, interpretacja pojęcia działalności gospodarczej w przepisach uzeipp bierze pod uwagę definicje działalności gospodarczej wyrażone zarówno w obecnie obowiązującej Ordynacji podatkowej, jak i w PP, a także uwzględnia cel, dla którego wprowadzono instytucję działalności nierejestrowej. Celem art. 5 PP jest bowiem to, by drobna działalność zarobkowa, z której przychody nie przekraczają określonego progu kwotowego, mogła być prowadzona w sposób wolny, bez konieczności wpisu w CEIDG i innych obowiązków publicznoprawnych związanych z działalnością gospodarczą.</p> <p>Skoro ustawodawca zwolnił osoby spełniające przesłanki z art. 5 PP z obowiązku rejestracji w</p>	<p>działalność gospodarczą, natomiast zwolnienie z ustawy PP dotyczy jedynie działalności nierejestrowanej. Nadanie numeru NIP następuje w sposób automatyczny i bez wygórowanych obowiązków, a pozwala jednoznacznie wskazać, czy dane czynności są wykonywane w ramach działalności gospodarczej, czy też nie. Powyższe ma również zasadnicze znaczenie po przekroczeniu limitów określonych w PP i konieczność dopełnienia wszelkich obowiązków.</p>
--	--	--	--	---

			<p>CEIDG</p> <p>1 z ogólnych obowiązków publicznoprawnych związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej, to uznano, że wymóg rejestracji dla celów ewidencji podatkowej byłby nieracjonalny i nieproporcjonalny. Tym samym, w dotychczasowej praktyce, uzyskanie NIP przez osobę prowadzącą działalność nierejestrową było dobrowolne (co do zasady jej identyfikatorem podatkowym pozostawał numer PESEL). Wyjątkami od tej sytuacji były przypadki, gdy na podstawie odrębnych przepisów osoba prowadząca działalność nierejestrową była bezpośrednio zobligowana do uzyskania bądź posługiwania się NIP (np. gdy obowiązana była do rejestrowania transakcji przy pomocy kasy fiskalnej albo posiadała status podatnika VAT niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu).</p> <p>Przeniesienie przepisów uzeipp do konkretnej ustawy systemowej spowoduje jednak, że działalność gospodarcza dla celów identyfikacyjnych nie będzie mogła być rozumiana w inny sposób niż ten wyrażony w przepisie art. 13 pkt 6 OP. Oznacza to, że osoby prowadzące działalność nierejestrową obligatoryjnie będą musiały uzyskiwać NIP. Stanowiłoby to znaczące pogorszenie ich sytuacji, a także klóciłoby się ze wspomnianymi wyżej powodami wprowadzenia tej instytucji.</p> <p>Tym samym, postulujemy, by w przepisach Działu IV Rozdziału I Projektu OP, a w szczególności art. 488 OP, zawrzeć rozwiązania wskazujące, że osoby prowadzące działalność nierejestrową mogą dobrowolnie uzyskać NIP (który w takim przypadku staje się ich podstawowym identyfikatorem podatkowym - w pozostałych przypadkach jest nim numer PESEL, zgodnie z dotychczasową praktyką). Sytuacja ta nie miałaby jednak zastosowania, gdy przepisy odrębne obligują do posługiwania się NIP - wtedy uzyskanie tego numeru byłoby obligatoryjne.</p>	
194.	Art. 490 § 2	Minister	Zgodnie z projektowanym art. 490 § 2 OP zgłoszenie	Uwaga niezasadna

		<p>Przedsiębiorczości i Technologii</p> <p>(uwaga nr 7)</p>	<p>identyfikacyjne podatnika będącego osobą fizyczną wykonującą działalność gospodarczą zawiera dane, o których mowa w § 1 (nazwę (firmę), adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, adresy dodatkowych miejsc wykonywania działalności, numer identyfikacyjny REGON, organ ewidencyjny, wykaz rachunków bankowych, informację o rodzaju prowadzonej dokumentacji rachunkowej oraz podmiocie, który ją prowadzi, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych oraz przewidywaną liczbę zatrudnionych).</p> <p>Przedsiębiorca rozpoczynający działalność gospodarczą może nie posiadać numeru REGON, a pierwszym urzędem, do którego trafia wniosek o rejestrację (formularz CEIDG-1) jest urząd skarbowy. Następnie zaś, już wraz z numerem NIP, wniosek jest przekazywany do GUS, który nadaje numer REGON, a potem dopiero, wraz z kompletem danych identyfikacyjnych, jest przekazywany do ZUS. Taki schemat obiegu wniosku gwarantuje skuteczną i pełną rejestrację działalności gospodarczej. Opisany proces skutecznie funkcjonuje od 2011 r. Podkreślić należy, że brak spełnienia wymogów dla zgłoszenia identyfikacyjnego jest podstawą do odmowy nadania numeru NIP. Niezbędne jest zatem doprecyzowanie, że podanie numeru REGON jest konieczne, o ile numer ten został wcześniej podatnikowi - przedsiębiorcy nadany.</p> <p>Konieczność ujęcia w zgłoszeniu identyfikacyjnym przewidywalnej liczby zatrudnionych jest nowym rozwiązaniem, obecnie niewystępującym w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników. Zdaniem MPiT brak jest uzasadnienia do wprowadzenia takiego rozwiązania. Nie jest też zrozumiałe dlaczego dla uzyskania numeru NIP, który ma charakter numeru ewidencyjnego, niezbędnym jest wskazanie przewidywanej liczby zatrudnionych i jaką</p>	<p>W przypadku rozpoczęcia działalności gospodarczej nie mają jakichkolwiek informacji, iż przedsiębiorcy zatrudniają pracowników i posiadają obowiązek odprowadzenia zaliczek na podatek dochodowy jako płatnik. Wiedza w tym zakresie pozwoli na wyeliminowanie błędów po stronie przedsiębiorców oraz uchroni ich od odpowiedzialności płatnika za nieodprowadzone zaliczki i kary wynikające z kks.</p>
--	--	---	---	---

			wartość dodaną miałyby zbieranie ww. danej przez urząd skarbowy.	
195.	Art. 498 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga nr 8)	Zgodnie z postulowanym art. 498 § 1 OP naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję o odmowie nadania NIP w przypadku: 1) braku możliwości potwierdzenia tożsamości lub istnienia podatnika; 2) stwierdzenia, że dokonane zgłoszenie identyfikacyjne nie spełnia wymogów określonych dla tego zgłoszenia; 3) stwierdzenia, że podatnikowi został nadany NIP; 4) ustalenia przez organ podatkowy, że dane adresowe siedziby lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej podatnika są fałszywe, fikcyjne lub wskazany adres siedziby nie spełnia warunków dla uznania go za faktyczną siedzibę podatnika; 5) wystąpienia o nadanie NIP przez podatników, o których mowa w art. 490 § 3 OP. W przypadku stwierdzenia, że adres miejsca prowadzenia działalności gospodarczej jest fikcyjny powinna być zastosowana nie procedura odmowy nadania numeru NIP, lecz procedura uchylenia numeru NIP. Tym bardziej, że naczelnik urzędu skarbowego zgodnie z art. 498 § 5 OP może uchylić NIP, jeśli podatnik posługuje się fałszywymi danymi adresowymi.	Uwaga niezasadna Fikcyjne miejsce prowadzenia działalności gospodarczej jest często wykorzystywane przez podmioty, których zamiarem jest uchylenie się od opodatkowania (oszustów podatkowych). Zmiana podejścia organów podatkowych zaproponowane przez MPiT spowoduje, iż w okresie od rejestracji do dnia doręczenia decyzji o uchyleniu NIP, podmioty te będą mogły legalnie posługiwać się NIP, co w efekcie może prowadzić do dużych strat budżetu państwa, tym bardziej, iż podmioty te często nie odbierają korespondencji, w tym decyzji o uchyleniu NIP.
196.	Art. 499 § 4 pkt 2	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga nr 9)	Zgodnie z projektowanym art. 499 § 4 pkt 2 OP do aktualizacji danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym stosuje się wzory formularzy zgłoszeń aktualizacyjnych określone na podstawie art. 492 § 3 albo formularz wniosku o wpis do CEIDG, zgodnie z PP. Formularz wniosku o wpis został Natomiast określony w ustawie o CEIDG (a nie w PP). W związku z tym przepis ten powinien zostać preredagowany.	Uwaga zasadna
197.	Art. 500 § 5 potwierdzenie wniesienia zgłoszenia identyfikacyjnego	Minister Cyfryzacji (uwaga 17)	Art. 500 § 5 proponuje się nadanie bardziej poprawnego terminologicznie brzmienia: „§ 5. Potwierdzenie w postaci elektronicznej złożenia zgłoszenia za pomocą środków komunikacji elektronicznej dokonywane jest: 1) przez naczelnika urzędu skarbowego;	Uwaga zasadna

			2) automatycznie przy użyciu elektronicznej skrzynki podawczej naczelnika urzędu skarbowego."	
198.	Art. 504 § 2 ochrona danych osobowych	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga II.4)	Na podstawie projektowanego art. 504 § 2 ustawy, dokumentacja gromadzona w rejestrze podatnika nie podlega przekazaniu do archiwów państwowych. W związku z takim brzmieniem przepisu wyjaśnienia wymaga, po jakim czasie dane osobowe przetwarzane w rejestrze podlegają usunięciu. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 1 lit. e RODO dane osobowe mogą być przetwarzane wyłącznie przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów, w których dane te są przetwarzane.	Uwaga niezasadna Dokumentacja związana z nadaniem i aktualizacją NIP, czyli dane dotyczące podatnika są niezbędne przez całe życie podatnika oraz po jego śmierci. Obowiązek podatkowy powstaje de facto do końca życia osoby fizycznej lub funkcjonowania osoby prawnej bądź osoby nieposiadającej osobowości prawnej. Dane powyższe są również niezbędne po śmierci osoby fizycznej lub likwidacji pozostałych podmiotów ze względu na następstwo prawne. Tak więc dane te będą nieusuwalne i przechowywane w systemie informatycznym KAS.
199.	Art. 504 § 4 zdanie drugie udostępnianie NIP organom prowadzącym urzędowe rejestry	Minister Cyfryzacji (uwaga 18)	Art. 504 § 4 zdanie drugie , można rozumieć, w ten sposób, że wniosek jest składany przez organy do odpowiednio Szefa Krajowej Administracji Skarbowej albo naczelnicy urzędów skarbowych, natomiast „organy”, ujęte w zdaniu pierwszym jako wnioskodawcy, otrzymują NIP o wspomnianych wyżej organów skarbowych. W związku z powyższym niepoprawnym wydaje się wstęp zdania drugiego zaczynającego się od fragmentu „Wniosek i NIP organy otrzymują...”. wniosek wnoszony jest przez organy wnioskujące na elektroniczną skrzynkę podawczą organu skarbowego. NIP również powinien być udostępniany na elektroniczną skrzynkę podawczą organów wnioskujących, analogicznie jak wskazano w art. 55 § 2 projektu. Skoro, jak wynika z brzmienia art. 55 § 2 oraz z art. 301 § 5 projektu, przyjęto zasadę, że organy administracji publicznej stosować mają do wymiany dokumentów elektroniczną skrzynkę podawczą, zasadnym jest ponowne rozważenie zasadności tworzenia w tej jednostce redakcyjnej wyjątku od przyjętej zasady dopuszczającego w tym przypadku zastosowanie dowolnych „innych środków komunikacji elektronicznej”;	Uwaga częściowo zasadna Zmiana redakcyjna zdania 2 tego przepisu.
200.	Art. 504 § 5 wzór wniosku o	Minister Cyfryzacji (uwaga 19)	Jak można rozumieć z brzmienia art. 505 § 4, zamierzeniem projektodawcy jest udostępnienie na ePUAP usługi pozwalającej na wniesienie wniosku, o	Uwaga niezasadna Redakcja przepisu poprawna, a brzmienie jest identyczne jak obecnie.

	udostępnianie NIP organom prowadzącym urzędowe rejestry		<p>którym mowa w wspomnianym § 4, w postaci elektronicznej. Wobec powyższego przedmiotowy przepis powinien stanowić o upoważnieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru elektronicznego wniosku, który zostanie umieszczony w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz który posłuży jako podstawa do stworzenia formularza elektronicznego stanowiącego element wyżej wspomnianej usługi elektronicznej. Przedmiotowej jednostce proponuje się nadanie brzmienia:</p> <p>„§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi wzór elektroniczny wniosku, o którym mowa w § 4.”;</p>	
201.	Art. 505 § 2 ochrona danych osobowych	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga II.2)	<p>Projektowany art. 505 § 2 ustawy budzi wątpliwości w zakresie zgodności z art. 5 ust. 1 lit. c RODO, który określa zasadę minimalizacji danych.</p> <p>Zgodnie z ww. przepisem, dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane.</p> <p>Tymczasem projektowany przepis przewiduje, że w rejestrze podatnika będą przetwarzane „wybrane” dane ewidencyjne z rejestru PESEL, a także dane pochodzące z innych dokumentów związanych z obowiązkami wynikającymi z odrębnych przepisów, oraz że dane te będą porównywane z niezdefiniowanymi rejestrami urzędowymi.</p> <p>W ocenie MSZ, aby zapewnić zgodność projektu z zasadą minimalizacji danych, projektowany przepis powinien zawierać zamknięty katalog danych osobowych, które będą przetwarzane w rejestrze podatnika.</p>	Uwaga niezasadna Przepis jest zgodny z RODO i przetwarzane są jedynie dane niezbędne do prawidłowej identyfikacji podatnika.
202.	Art. 511 zmiana z urzędu przez Ministra	Minister Cyfryzacji (uwaga 20)	W art. 511 w zakresie wprowadzenia obowiązku zmiany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych wydanych informacji ogólnych oraz objaśnień podatkowych, jeżeli stwierdzi ich	Uwaga niezasadna Rozwiązanie przyjęte w art. 511__stanowi konsekwencje przyznanej ochrony z tytułu zastosowania się zobowiązanego do wydanych informacji ogólnych oraz objaśnień podatkowych (art.

	Finansów informacji ogólnych oraz objaśnień podatkowych		nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; w sytuacji tej wątpliwości budzi zobowiązanie (a nie jak do tej pory uprawnienie) ministra właściwego do spraw finansów publicznych do zmiany wydanych informacji ogólnych oraz objaśnień podatkowych, zwłaszcza w przypadku uwzględniania orzeczeń sądów, Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy bowiem zwrócić uwagę na związanie ministra wydanymi orzeczeniami; tym samym może pojawić się ryzyko kształtowania prawa przez orzecznictwo.	541). Należało w tej sytuacji wprowadzić analogiczne rozwiązanie do obowiązującego na tle interpretacji ogólnych (art. 520). W każdym z tych przypadków interpretacja obowiązujących przepisów powinna uwzględniać orzecznictwo sądów i Trybunałów zarówno w dacie ich wydania, jak i w późniejszym okresie, jeżeli zastosowanie się do nich może wpływać na sytuację zobowiązanego. Nie powoduje to, że zarówno informacje ogólne objaśnienia podatkowe, jak i interpretacje ogólne są źródłem prawa powszechnie obowiązującego w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP.
203.	Art. 525 wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 4)	Mając na uwadze regulacje zawarte w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o partnerstwie publiczno-privatnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1693), proszę o uwzględnienie przyjętych rozwiązań określonych w art. 10 poprzez modyfikację art. 525 projektowanej ustawy.	Uwaga zasadna W związku z wprowadzoną w art. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o partnerstwie publiczno-privatnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1693) zmianą w Ordynacji podatkowej polegającą na nadaniu nowego brzmienia art. 14s o.p. (odpowiednik art. 525) dostosowane zostanie brzmienie tego przepisu do wprowadzonej zmiany. „ Art. 525 Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej może wystąpić zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018 oraz z 2018 r. poz. 1560, 1603, 1669 i 1693) w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny w związku z udzielanym zamówieniem publicznym, podmiot publiczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-privatnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1834 oraz z 2018 r. poz. 1693) w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-privatnym, lub zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. poz. 1920 oraz Dziennik Ustaw – 10 – Poz. 1693 z 2018 r. poz. 1669 i 1693) w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi.

				Przepisu art. 522 § 5 nie stosuje się. Zmieniony zostanie również art. 540 „Przepisy art. 536-538 stosuje się odpowiednio do wykonawcy, partnera prywatnego lub koncesjonariusza.”.
204.	Art. 527 § 4	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 49)	Zastrzeżenia budzi projektowany art. 527 § 4 NOP zdanie drugie, zgodnie z którym w przypadku interpretacji indywidualnej, w ramach której z wnioskiem o jej wydanie wystąpił więcej niż jeden zainteresowany (wniosek wspólny), prawo do skargi przysługiwać będzie tylko podmiotowi zainteresowanemu w sprawie interpretacji, który został wskazany we wniosku wspólnym o wydanie interpretacji przez pozostałych zainteresowanych. Takiego rozwiązania nie uzasadniają przedstawione w uzasadnieniu projektu – jako „potencjalne” – nieskonkretyzowane trudności w stosowaniu przepisów o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (str. 471-472). Nie jest jasne, czemu – wobec ich dostrzeżenia – nie zdecydowano się raczej na doprecyzowanie czy uzupełnienie regulacji proceduralnych służących realizacji prawa do sądu przez wszystkich zainteresowanych.	Uwaga niezasadna W art. 527 § 4 uzupełniono dotychczasową regulację o wskazanie podmiotu legitymowanego do wniesienia skargi w przypadku interpretacji indywidualnej wydawanej na wniosek wspólny (art. 524 § 1 i 2). Zaproponowano, aby tym podmiotem był podmiot wskazany jako zainteresowany przez składających wniosek wspólny. Na podstawie art. 50 § 1 p.p.s.a. uprawnionym do wniesienia skargi jest m.in. każdy, kto ma w tym interes prawny. Konieczność jednoznacznego uregulowania tej kwestii wynikała z różnych poglądów prezentowanych w tym zakresie. Przykładowo w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych ustaw Dz. U. poz. 1649 w części odnoszącej się do art. 14r o.p. wskazano, że w art. 14r § 3 uregulowano kwestię doręczeń interpretacji i postanowień wydawanych na podstawie wniosków wspólnych. Przewidziano, że interpretację lub postanowienie doręcza się podmiotowi wskazanemu jako strona. Pozostałym wskazanym zainteresowanym doręcza się ich odpis. Czynność ta ma umożliwić każdemu z nich ewentualne skorzystanie z prawa do skargi do sądu administracyjnego. Dopuszczenie możliwości zaskarżenia interpretacji indywidualnej przez wszystkich zainteresowanych może w dalszej kolejności spowodować wątpliwości w zakresie stosowania art. 57a p.p.s.a., zgodnie z którym skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Ponadto, zgodnie z art. 51 p.p.s.a., kilku uprawnionych do wniesienia skargi może w jednej sprawie występować w roli skarżących, jeżeli ich skargi dotyczą tej samej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności albo bezczynności organu lub przewlekłego prowadzenia postępowania. Zauważyć należy, że wśród form działania organów administracji publicznej

				wymienionych w art. 51 p.p.s.a. nie ma pisemnych interpretacji przepisów prawa podatkowego wydawanych w indywidualnej sprawie (art. 3 § 2 pkt 4a p.p.s.a.). Jeżeli dodatkowo uwzględni się specyfikę postępowania interpretacyjnego, nasuwa się wątpliwość, czy prawo wniesienia skargi do sądu przysługuje wszystkim zainteresowanym. W praktyce sądowej na tle powyższych regulacji prawnych mogą wystąpić wątpliwości interpretacyjne związane z ustaleniem właściwego sądu administracyjnego do rozpoznania tego rodzaju skarg. Tego rodzaju sytuacja wystąpi w przypadku zaskarżenia interpretacji podatkowej (lub postanowienia), a także przewlekłości postępowania, wydanej z wniosku wspólnego (tj. wielokrotność skarg na to samo działanie lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ interpretacyjny), którzy zamieszkują (lub mają siedzibę) w różnych województwach.
205.	Art. 533 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 30)	Zgodnie z projektowanym art. 533 § 1 OP wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40 zł. Z kolei w art. 533 § 3 OP proponuje się, aby w przypadku gdy przedmiotem wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe opłata za wniosek wynosiła 2.000 zł. Projektodawca nie zdefiniował co należy rozumieć przez „szczególnie skomplikowany stan faktyczny”. Rodzi to zatem ryzyko, że Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (który jest właściwy do ustalenia tej opłaty) będzie mógł dowolnie interpretować ww. niedookreślone pojęcie. Tym bardziej, że wysokość opłaty będzie określana przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie (a następnie skarga do sądu administracyjnego). Brak jakichkolwiek przesłanek w ustawie znacznie utrudni dokonywanie oceny takiego postanowienia w toku kontroli instancyjnej, jak również rodzi ryzyko rozbieżności w orzecznictwie. Pamiętać przy tym trzeba, że zbyt dowolne korzystanie z możliwości zastosowania	Do wyjaśnienia W uzasadnieniu projektu (str. 479) wyjaśniono potrzebę wprowadzenia oraz indywidualny charakter podwyższonej opłaty za wydanie indywidualnej interpretacji. Wyjaśniono, że wprowadzona w art. 533 § 3 podwyższona opłata może zostać pobrana w przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe. Wysokość opłaty w takiej sytuacji będzie wynosić 2000 zł. Opłata w tej wysokości w tego rodzaju sprawach stanowić będzie częściową rekompensatę kosztów ponoszonych przez organy w związku wydaniem interpretacji. W takiej sytuacji dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej określi wysokość opłaty w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a.). Stanowić to będzie gwarancję żądania podwyższonej opłaty wyłącznie w sytuacjach wskazanych w tym przepisie. Równocześnie gwarancją dla zainteresowanego stanowi to, że spór o wysokość opłaty nie będzie wstrzymywał postępowania w sprawie wydania interpretacji. Zauważyć należy, że na potrzeby tego przepisu nie zdefiniowano pojęcia „szczególnie skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego”. Podlegać to będzie ocenie w każdej indywidualnej sprawie oraz wyjaśnieniu w uzasadnieniu postanowienia, o którym mowa w tym przepisie. Decydujące znaczenia będzie

			wyższej opłaty może przerodzić się w barierą finansową do korzystania z tego instrumentu (szczególnie dla mikro i małych firm). Dlatego warto uzupełnić powyższą regulację o pewne przesłanki, które należy brać pod uwagę przy ocenie danego wniosku jako „szczególnie skomplikowanego”. Można też rozważyć uzależnienie wysokości opłaty od wielkości przedsiębiorcy (np. wprowadzić pewne preferencje dla mikroprzedsiębiorców).	miała treść wniosku zainteresowanego i opisanego w nim zagadnienia wymagającego interpretacji organu.
206.	Art. 533 § 2 opłata od wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 5)	Zmiany w projektowanym art. 533 § 2 dotyczące możliwości mnożenia opłaty za wydanie interpretacji podatkowej przez liczbę podmiotów zainteresowanych mogą zniechęcić podatników do wybierania tej formy wykładni przepisów prawa podatkowego, która jednocześnie stanowi pewnego rodzaju zabezpieczenie ich działań. W przypadku wydania interpretacji, za którą organy KAS pobiorą opłatę w wysokości 40 zł, zmiana nie będzie tak drastyczna, jak w przypadku gdy złożony wniosek zostanie zakwalifikowany jako szczególnie skomplikowany. Jeżeli KAS zidentyfikują 5 szczególnie skomplikowanych wniosków dotyczących tego samego problemu, pobierze należność w wysokości 10.000 zł, co w mojej opinii stanowi nieuzasadnione obciążenie podatnika, w tym przedsiębiorcy. W mojej opinii proponowane rozwiązanie powinno mieć zastosowanie tylko do wniosków, których opłata wynosi 40 zł. Przyjęcie takiego rozwiązania nie będzie skutkowało wycofaniem się podatników z korzystania z instytucji interpretacji indywidualnych.	Do wyjaśnienia W uzasadnieniu projektu (str. 479) wyjaśniono potrzebę wprowadzenia oraz indywidualny charakter podwyższonej opłaty za wydanie indywidualnej interpretacji. Wyjaśniono, że wprowadzona w art. 533 § 3 podwyższona opłata może zostać pobrana w przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe. Wysokość opłaty w takiej sytuacji będzie wynosić 2000 zł. Opłata w tej wysokości w tego rodzaju sprawach stanowić będzie częściową rekompensatę kosztów ponoszonych przez organy w związku wydaniem interpretacji. W takiej sytuacji dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej określi wysokość opłaty w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a.). Stanowić to będzie gwarancję żądania podwyższonej opłaty wyłącznie w sytuacjach wskazanych w tym przepisie. Wbrew podnoszonym wątpliwościom również w przypadku opłaty podwyższonej może wystąpić potrzeba jej zwielokrotnienia z uwagi na objęcie jednym wnioskiem odrębnych(skomplikowanych) stanów faktycznych. Będzie to jednak zawsze stanowić wyjątek, a nie regułę.
207.	Art. 533 § 3 opłata od wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 6)	Z treści art. 533 § 3 projektowanego przepisu wynika, że organy KAS mogą w sytuacji szczególnie skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego pobrać opłatę za wydanie interpretacji indywidualnej w wysokości 2.000 zł. Istnieje obawa, że organy KAS mogą nadmiernie wykorzystywać zapis tego artykułu i uznawać treść wniosków za	Do wyjaśnienia W uzasadnieniu projektu (str. 479) wyjaśniono potrzebę wprowadzenia oraz indywidualny charakter podwyższonej opłaty za wydanie indywidualnej interpretacji. Wyjaśniono, że wprowadzona w art. 533 § 3 podwyższona opłata może zostać pobrana w przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe. Wysokość

			<p>szczególnie skomplikowaną, a tym samym pobierać wyższą opłatę.</p> <p>Podsumowując, wartość 2.000 zł jest znacząco zawyżona, tym bardziej że w OSR do projektu niniejszej ustawy podkreślono, że celem projektu nie jest pobieranie dodatkowych opłat.</p>	<p>opłaty w takiej sytuacji będzie wynosić 2000 zł. Opłata w tej wysokości w tego rodzaju sprawach stanowić będzie częściową rekompensatę kosztów ponoszonych przez organy w związku wydaniem interpretacji. W takiej sytuacji dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej określi wysokość opłaty w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a.). Stanowić to będzie gwarancję żądania podwyższonej opłaty wyłącznie w sytuacjach wskazanych w tym przepisie. Będzie to jednak zawsze stanowić wyjątek, a nie regułę. Z tego względu w OSR nie założono i nie przewidziano istotnego wzrostu wpływów z tego tytułu. Nie taki też był cel wprowadzenia tego rozwiązania.</p>
208.	Art. 533 § 3	KPRM – p. Jacek Sasin	<p>Zwracam uwagę na potrzebę doprecyzowania zawartego w art. 533 § 3 pojęcia szczególnie skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, którego przedmiotem jest wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w kontekście tego, że wystąpienie przesłanki „skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego” powoduje konieczność poniesienia znacznie wyższej opłaty (tj. 2 tys. zł zamiast 40 zł);</p>	<p>Do wyjaśnienia</p> <p>W uzasadnieniu projektu (str. 479) wyjaśniono potrzebę wprowadzenia oraz indywidualny charakter podwyższonej opłaty za wydanie indywidualnej interpretacji. Wyjaśniono, że wprowadzona w art. 533 § 3 podwyższona opłata może zostać pobrana w przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe. Wysokość opłaty w takiej sytuacji będzie wynosić 2000 zł. Opłata w tej wysokości w tego rodzaju sprawach stanowić będzie częściową rekompensatę kosztów ponoszonych przez organy w związku wydaniem interpretacji. W takiej sytuacji dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej określi wysokość opłaty w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a.). Stanowić to będzie gwarancję żądania podwyższonej opłaty wyłącznie w sytuacjach wskazanych w tym przepisie. Równocześnie gwarancję dla zainteresowanego stanowi to, że spór o wysokość opłaty nie będzie wstrzymywał postępowania w sprawie wydania interpretacji. Zauważyć należy, że na potrzeby tego przepisu nie zdefiniowano pojęcia „szczególnie skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.". Podlegać to będzie ocenie w każdej indywidualnej sprawie oraz wyjaśnieniu w uzasadnieniu postanowienia, o którym mowa w tym przepisie. Decydujące znaczenia będzie miała treść wniosku zainteresowanego i opisanego w nim zagadnienia wymagającego interpretacji organu.</p>

209.	Art. 533 § 3	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 50)	Projektowany art. 533 § 3 NOP budzi wątpliwości w świetle wymogu określoności przepisów. Określona w tym przepisie przesłanka zastosowania podwyższonej do 2000 zł opłaty od wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej – „szczególnie skomplikowany stan faktyczny” – ma charakter ogólny i ocenny, a w projekcie nie określono przesłanek, kryteriów, które (uściślając to pojęcie) umożliwiłyby organowi precyzyjne określenie, kiedy ma do czynienia z takim stanem. Tym samym pozostawiono organowi znaczną uznaniowość w określaniu spraw, w których należy uściślić podwyższoną opłatę, co może skutkować częstym zaskarżaniem postanowień w tym zakresie.	Do wyjaśnienia W uzasadnieniu projektu (str. 479) wyjaśniono potrzebę wprowadzenia oraz indywidualny charakter podwyższonej opłaty za wydanie indywidualnej interpretacji. Wyjaśniono, że wprowadzona w art. 533 § 3 podwyższona opłata może zostać pobrana w przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe. Wysokość opłaty w takiej sytuacji będzie wynosić 2000 zł. Opłata w tej wysokości w tego rodzaju sprawach stanowić będzie częściową rekompensatę kosztów ponoszonych przez organy w związku wydaniem interpretacji. W takiej sytuacji dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej określi wysokość opłaty w drodze postanowienia, na które będzie przysługiwało zainteresowanemu zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a.). Stanowić to będzie gwarancję żądania podwyższonej opłaty wyłącznie w sytuacjach wskazanych w tym przepisie. Równocześnie gwarancję dla zainteresowanego stanowi to, że spór o wysokość opłaty nie będzie wstrzymywał postępowania w sprawie wydania interpretacji. Zauważyć należy, że na potrzeby tego przepisu nie zdefiniowano pojęcia „szczególnie skomplikowanego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego”. Podlegać to będzie ocenie w każdej indywidualnej sprawie oraz wyjaśnieniu w uzasadnieniu postanowienia, o którym mowa w tym przepisie. Decydujące znaczenia będzie miała treść wniosku zainteresowanego i opisanego w nim zagadnienia wymagającego interpretacji organu.
210.	Art. 543 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 31)	Zgodnie z postulowanym art. 543 § 1 OP organ podatkowy pierwszej instancji na wniosek zainteresowanego i po przeprowadzeniu z nim konsultacji wydaje decyzję w sprawie skutków podatkowych w zakresie danego podatku i transakcji, dotyczącej czynności lub zdarzeń, których dokonywał lub w których brał udział zainteresowany. Zgodnie natomiast z proponowanym art. 550 OP w przypadku wystąpienia przesłanek wskazanych w przepisach art. 133 § 2 lub § 4, w decyzji w sprawie skutków podatkowych organ podatkowy dokonuje wymiaru w zakresie skutków podatkowych transakcji objętej wnioskiem o konsultację.	Uwaga nieuwzględniona. Rozstrzygnięcie organu podatkowego rzeczywiście może być niekorzystne dla zobowiązanego (wnioskodawcy). Jest to naturalna i nieunikniona konsekwencja faktu, że procedura ta jest pomyślana jako szczególne postępowanie podatkowe oraz że w jej ramach może zostać wydana decyzja wymiarowa. Istotne względy przemawiają za utrzymaniem tej właśnie konstrukcji. Zastąpienie decyzji wymiarowej „wskazówkami i wyjaśnieniami” powodowałoby, że wnioskodawca nie mógłby w ramach tej procedury i dzięki niej osiągnąć pewności co do tego, że jego rozliczenie podatkowe nie będzie kwestionowane w przyszłości. Dowodzi tego przypadek interpretacji indywidualnych: w razie sporu w postępowaniu wymiarowym ochrona wynikająca z

			<p>Z Projektu OP wynika, że złożenie wniosku o konsultację skutków podatkowych transakcji oznacza, że rozstrzygnięcie organu może być niekorzystne dla zainteresowanego. Może się też zdarzyć, że konsultacja ta przekształci się w zwykłe postępowanie podatkowe i zamiast pewności wyliczeń zainteresowany otrzyma decyzję określającą kwotę do zapłaty. Decyzja wymiarowa w sprawie skutków podatkowych dokonanej transakcji wywoła zatem podobne skutki prawne jak decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego wydana w toku postępowania podatkowego.</p> <p>Propozycja konsultacji skutków podatkowych transakcji, w praktyce może zatem przybrać postać kontroli organu podatkowego (z takim wyjątkiem, że jest ona dokonywana na żądanie samego zainteresowanego). Jednocześnie należy mieć na uwadze, że organy podatkowe mogą interpretować przepisy prawa podatkowego w sposób niekorzystny dla zainteresowanego, co może mieć negatywne konsekwencje dla zainteresowanych. Złożony wniosek o konsultację skutków podatkowych transakcji może zakończyć się niekorzystną decyzją organu podatkowego dla zainteresowanego. Wszystko to znacznie osłabia doniosłość tej instytucji dla podatników i może zniechęcić ich do korzystania z procedury konsultacji.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe należy rozważyć, czy o taką formę współpracy między zainteresowanym a organem podatkowym chodziło projektodawcy. W szczególności, warto ponownie przeanalizować, czy konsultacja taka nie powinna raczej kończyć się otrzymaniem przez zainteresowanego wskazówek i wyjaśnień organu podatkowego, co do tego jak zainteresowany powinien postępować na przyszłość w przypadku zawierania takich samych transakcji, których dotyczyła konsultacja.</p>	<p>zastosowania się do nich bywa kwestionowana ze względu na rozbieżność między stanem faktycznym deklarowanym we wniosku o interpretację oraz rzeczywistym. Trudna do zauważenia byłaby także różnica między procedurami: interpretacyjną oraz konsultacyjną, a także racja wprowadzania tej ostatniej.</p> <p>Dodatkowo warto zauważyć, że przed wydaniem decyzji wnioskodawca otrzyma projekt rozstrzygnięcia. Jeżeli rozstrzygnięcie to będzie nie po jego myśli, może wycofać wniosek o konsultację, co spowoduje umorzenie postępowania.</p>
211.	Art. 543 § 3	Minister Przedsiębiorczości	Zgodnie z proponowanym art. 543 § 3 OP decyzja w sprawie skutków podatkowych może dotyczyć	Uwaga nieuwzględniona Jest istotne – właśnie z punktu widzenia interesu wnioskodawców

		<p>i Technologii</p> <p>(uwaga 32)</p>	<p>wyłącznie skutków podatkowych, które wystąpiły przed złożeniem przez zainteresowanego wniosku o konsultację.</p> <p>Z powyższego przepisu wynika, że w trybie konsultacji nie będzie możliwe uzyskanie ochrony prawnej w zakresie skutków podatkowych transakcji w odniesieniu do dopiero co planowanych, takich samych transakcji, których dotyczyła konsultacja. Oznacza to, że podatnicy będą sami „raportowali” organom podatkowym schemat swojego postępowania i narażali się na konsekwencje prawne, a jednocześnie nie otrzymają w zamian żadnej wiążącej opinii organu podatkowego na przyszłość (odnośnie tych samych transakcji, których dotyczyła konsultacja). Każda kolejna transakcja, która będzie podejmowana w tych samych warunkach faktycznych i prawnych, co transakcja objęta konsultacją, będzie mogła być zakwestionowana przez organy podatkowe.</p> <p>W opinii MPiT rozważenia zatem wymaga rozszerzenie ochrony prawnej w odniesieniu do przyszłych transakcji podejmowanych w tym samym stanie faktycznym i prawnym (co transakcja objęta konsultacją skutków podatkowych transakcji).</p>	<p>– by procedura ta zawierała w sobie postępowanie dowodowe i by kończyła się decyzją podatkową.</p>
212.	Art. 544 § 3	<p>Minister</p> <p>Przedsiębiorczości</p> <p>i Technologii</p> <p>(uwaga 33)</p>	<p>Należy także zwrócić uwagę, że zgodnie z projektowanym art. 544 § 3 OP organ podatkowy zawiadamia o złożeniu wniosku o konsultację pozostałe strony lub uczestników transakcji. W połączeniu z postulowanym przepisem art. 547 OP, mówiącym o informowaniu o wszystkich faktach nawet tych dotyczących innych podmiotów, może to budzić uzasadnione obawy przedsiębiorców. W szczególności, mogą się oni obawiać, że organy podatkowe będą wykorzystywały zdobytą dokumentację w innych postępowaniach, niemających związku z prowadzonymi konsultacjami. Obejmie to przy tym także tych uczestników transakcji, którzy nie będą chcieli korzystać z powstępowani w sprawie skutków podatkowych transakcji. Wszystko to obniża doniosłość proponowanych rozwiązań dla podatników</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Sensem art. 544 § 3 jest dostarczenie pozostałym stronom lub uczestnikom transakcji wiedzy na temat toczącej się procedury konsultacyjnej – tak, by mogli wystąpić z własnym wnioskiem, zapobiegając w ten sposób temu, by bez ich udziału skryształizował się pogląd organu podatkowego na temat skutków podatkowych transakcji. Ma to zapobiec również rozbieżnościom w traktowaniu tej samej transakcji przez różne organy podatkowe właściwe dla jej stron.</p>

			<p>i może spowodować, że nie będą oni korzystali z proponowanych rozwiązań. Dlatego warto ponownie przeanalizować czy wymienione w niniejszym punkcie stanowiska MPiT rozwiązania koniecznie muszą pozostać elementem instytucji konsultacji skutków podatkowych transakcji.</p>	
213.	Art. 554 § 5	<p>Minister Przedsiębiorczości i Technologii</p> <p>(uwaga 34)</p>	<p>34Zgodnie z proponowanym art. 554 § 5 OP organ podatkowy może nieuwzględnić treści decyzji w sprawie skutków podatkowych w odniesieniu do transakcji, która stanowiła element unikania opodatkowania w rozumieniu art. 35 OP lub innych przepisów przeciwko unikaniu opodatkowania, albo nadużycia prawa, o których mowa w art. 5 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług.</p> <p>Wynika z tego, że po zakończonej pozytywną decyzją konsultacji skutków podatkowych transakcji może przyjść do tego samego przedsiębiorcy, nawet po kilku latach, zwykła kontrola, która stwierdzić może, że transakcja miała na celu unikanie opodatkowanie. Innymi słowy, kolejna kontrola może zakwestionować wcześniejsze ustalenia i naliczyć wyższy podatek wraz z odsetkami. A zatem decyzja w sprawie skutków podatkowych nie chroni podatnika-przedsiębiorcy przed wszczęciem postępowania podatkowego w zakresie tego samego podatku, którego dotyczy decyzja w sprawie skutków podatkowych.</p> <p>Ponadto w świetle przepisów o konsultacji skutków podatkowych istnieje możliwość równoległego wszczęcia przez organy podatkowe postępowania podatkowego w sprawie zgłoszonej przez przedsiębiorcę we wniosku o konsultację. Wszczęcie zaś postępowania zainicjowanego przez organy podatkowe powoduje umorzenie postępowania na wniosek o konsultację. Istnieje zatem ryzyko, że złożenie wniosku o konsultację przez przedsiębiorcę w praktyce może stanowić sygnał do wszczęcia kontroli podatkowej, która charakteryzuje się mniej ugodowymi rozwiązaniami.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Możliwość nieuwzględnienia decyzji w sprawie skutków podatkowych w rozstrzygnięciu wydanym na podstawie przepisów antyabuzyjnych jest wyrazem ogólnej preferencji ustawodawcy, iżby przepisy antyabuzywne traktować jako regulację „wyższego rzędu”, przy pomocy której organy podatkowe mogą przełamywać zwykle skutki podatkowe transakcji. Należy w szczególności odnotować, że przedmiotem decyzji w sprawie skutków podatkowych może być fragment schematu optymalizacyjnego, o którym wiedza (jakiej zobowiązany dostarczy organowi podatkowemu w ramach procedury) jest niewystarczająca do wykrycia i stwierdzenia, że zobowiązany dopuścił się unikania opodatkowania lub nadużycia prawa.</p> <p>Trzeba zarazem wskazać, że dotychczasowa praktyka stosowania klauzuli ogólne przeciwko unikaniu opodatkowania oraz innych przepisów antyabuzyjnych jest niezwykle skąpa. Przypadki, w których decyzja w sprawie skutków podatkowych nie będzie uwzględniona w późniejszym rozstrzygnięciu wydanych na podstawie przepisów antyabuzyjnych, będą więc prawdopodobnie niezmiernie rzadkie.</p>

			W związku z powyższy, w ocenie MPiT, konieczne jest dokonanie ponownej analizy przepisów dotyczących konsultacji skutków podatkowych transakcji pod kątem zapewnienia zainteresowanym większej ochrony prawnej. W szczególności, w stosunku do transakcji, która po przeprowadzeniu konsultacji „uzyskała” określoną decyzję w sprawie skutków podatkowych, nie powinno być możliwe naliczenie w przyszłości wyższego podatku (wraz z odsetkami). Z obecnym kształtem tej propozycji legislacyjnej wiąże się bowiem realne ryzyko, że konsultacje pozostaną instytucją teoretyczną.	
214.	Art. 579 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 35)	Zgodnie z postulowanym art. 579 § 1 OP zainteresowany może zwrócić się do Szefa KAS o wydanie opinii zabezpieczającej. Wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej podlega opłacie w wysokości 20 000 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku (art. 585 § 1 OP). Będzie on rozpatrywany w przeciągu sześciu miesięcy. Opinia zabezpieczająca zawierać ma ocenę, czy planowana przez podatnika konstrukcja prawna spełnia (albo nie spełnia) przesłanki zastosowania klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania, wraz z uzasadnieniem prawnym. Z uwagi na fakt, iż wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej podlega opłacie w wysokości 20.000 zł, a instytucją konkurencyjną jest interpretacja indywidualna, może pojawić się pytanie czy instytucja ta - w powyższym kształcie - jest w ogóle potrzebna i czy ma szanse spełnić postawione przed nią cele.	Uwaga niezasadna. Zasadność wprowadzenia opłaty związanej z wydaniem opinii zabezpieczającej wyjaśniono w uzasadnieniu projektu (str. 505). Wobec zgłoszonej uwagi ponownie należy przypomnieć, że przebieg procedury wydawania opinii zabezpieczającej będzie zbliżony do obecnej procedury porozumienia w sprawie ustalenia cen transakcyjnych, co uzasadnia wprowadzenia odpowiedniej opłaty (art. 585 § 1). Jej wysokość uzasadniona jest wysokim stopniem skomplikowania postępowania, które będzie się toczyło w sprawie wydania opinii oraz koniecznością ponoszenia zwiększonych nakładów na jego prowadzenie. Postępowanie to bowiem będzie obejmowało nie tylko przepisy polskiego prawa podatkowego, ale również z uwagi na podmioty będące nierezydentami, zaangażowane w opisane we wniosku konstrukcje prawne, będzie wymagało znajomości ustawodawstwa podatkowego zagranicznych administracji, analizy dokumentów i umów, w tym również w obcych językach. Zauważyć należy, że wysokość opłaty za opinie zabezpieczające będzie znacząco niższa od opłaty za wniosek o uznanie metody ustalania ceny transakcyjnej (wysokość opłaty od wniosku w sprawie porozumienia dotyczącego ustalenia cen transakcyjnych wynosi nawet 200 tys. zł). Podkreślić zarazem należy to, że klauzula ma mieć zastosowanie wyłącznie do takich czynności, przy których wysokość uzyskanych przez podatnika korzyści podatkowych wynosi co najmniej 100 000 zł. Wysokość opłaty za wydanie opinii zabezpieczającej pozostaje zatem w odpowiedniej proporcji do korzyści podatkowej, której będzie dotyczyć

				wniosek. Przy tak określonym „progu stosowalności” klauzuli wysokość opłaty nie będzie bowiem stanowić bariery skłaniającej podatnika do zaniechania wystąpienia o opinię.
215.	Art. 585 § 1 opłata od wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 7)	<p>Wyrażam poparcie dla nowo stworzonej instytucji opinii zabezpieczającej, określonej w art. 585 § 1, nie mogę jednak zgodzić się co do wysokości opłaty za jej wydanie. Proponowana kwota 20.000 zł może okazać się „zaporowa”, a w konsekwencji z proponowanego rozwiązania nie skorzysta wielu zainteresowanych.</p> <p>Wprowadzając instytucję opinii zabezpieczającej Ministerstwo Finansów dostrzegło potrzebę podatników, którzy oczekują wsparcia organów podatkowych w zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego. Mając na uwadze, że jednym z głównych celów opracowywania projektu ustawy była poprawa relacji pomiędzy podatnikiem a organem podatkowym, proponowana kwota jest w nieuzasadniony sposób zawyżona. Analizując przedmiotowy artykuł można odnieść się do sytuacji ekonomicznej sektora MŚP, w którym występują problemy płynności finansowej. Część z przedsiębiorców, która chciałaby skorzystać z takiej formy zabezpieczenia swoich działań, może od tego odstąpić z uwagi na wysokość opłaty.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zasadność wprowadzenia opłaty związanej z wydaniem opinii zabezpieczającej wyjaśniono w uzasadnieniu projektu (str. 505). Wobec zgłoszonej uwagi ponownie należy przypomnieć, że przebieg procedury wydawania opinii zabezpieczającej będzie zbliżony do obecnej procedury porozumienia w sprawie ustalenia cen transakcyjnych, co uzasadnia wprowadzenia odpowiedniej opłaty (art. 585 § 1). Jej wysokość uzasadniona jest wysokim stopniem skomplikowania postępowania, które będzie się toczyło w sprawie wydania opinii oraz koniecznością ponoszenia zwiększonych nakładów na jego prowadzenie. Postępowanie to bowiem będzie obejmowało nie tylko przepisy polskiego prawa podatkowego, ale również z uwagi na podmioty będące nierezydentami, zaangażowane w opisane we wniosku konstrukcje prawne, będzie wymagało znajomości ustawodawstwa podatkowego zagranicznych administracji, analizy dokumentów i umów, w tym również w obcych językach. Zauważyć należy, że wysokość opłaty za opinie zabezpieczające będzie znacząco niższa od opłaty za wniosek o uznanie metody ustalania ceny transakcyjnej (wysokość opłaty od wniosku w sprawie porozumienia dotyczącego ustalenia cen transakcyjnych wynosi nawet 200 tys. zł). Podkreślić zarazem należy to, że klauzula ma mieć zastosowanie wyłącznie do takich czynności, przy których wysokość uzyskanych przez podatnika korzyści podatkowych wynosi co najmniej 100 000 zł. Wysokość opłaty za wydanie opinii zabezpieczającej pozostaje zatem w odpowiedniej proporcji do korzyści podatkowej, której będzie dotyczyć wniosek. Przy tak określonym „progu stosowalności” klauzuli wysokość opłaty nie będzie bowiem stanowić bariery skłaniającej podatnika do zaniechania wystąpienia o opinię.</p>
216.	Art. 589 § 1, Art. 592 pkt 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga 36)	Zgodnie z art. 589 § 1 Projektu OP Szef KAS i podatnik o istotnym znaczeniu gospodarczym mogą zawrzeć umowę o współdziałanie. Umowa o współdziałanie ma na celu zapewnienie przestrzegania przez podatnika prawa podatkowego w warunkach wzajemnego zaufania między organem podatkowym a	<p>Uwaga uwzględniona częściowo.</p> <p>Rzeczywiście, rozporządzenie powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki. Jak objaśnia uzasadnienie projektu, programy cooperative compliance są adresowane (nie bez przyczyny) do podatników największych.</p>

			<p>podatnikiem, przejrzystości i zrozumienia przez organ podatkowy charakteru prowadzonej przez podatnika działalności.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 592 pkt 1 OP minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem do spraw rozwoju w drodze rozporządzenia określi kategorie podatników o istotnym znaczeniu gospodarczym, z którym może zostać zawarta umowa o współdziałanie, w szczególności jako podatników wykonujących określony rodzaj działalności gospodarczej lub osiągających określoną wysokość przychodu netto w rozumieniu przepisów o rachunkowości.</p> <p>W pierwszej kolejności warto postawić pytanie, czy ministrem w porozumieniu z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych ma określić ww. kategorie podatników nie powinien być minister właściwy do spraw gospodarki. Po drugie zaś MPiT chciałby w tym miejscu podkreślić, że w praktyce niezwykle istotne jest, aby powyższa regulacja, w tym przede wszystkim pojęcie „podatnika o istotnym znaczeniu gospodarczym”, nie był interpretowana w sposób wykluczający z jego zakresu firm z sektora MŚP.</p> <p>Wątpliwości budzi, czy propozycja ta nie wykluczy małych i średnich przedsiębiorców z możliwości skorzystania z ww. (bezpłatnej) instytucji. MPiT proponuje rozważyć czy rozwiązanie to nie mogło by zostać otwarte także dla podmiotów z sektora MŚP.</p>	
217.	Art. 592 minister właściwy do wydania rozporządzenia	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 8)	<p>Wątpliwości budzi art. 592 projektu, zgodnie z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem do spraw rozwoju, po zasięgnięciu opinii Rady Dialogu Społecznego wydaje rozporządzenie. Biorąc pod uwagę zakres spraw przekazanych do uregulowania rozporządzeniem wydaje się, iż właściwym byłby minister właściwy do spraw gospodarki.</p>	Uwaga uwzględniona
218.	Art. 592 pkt 2	Kancelaria Prezesa Rady	<p>Z uwagi na charakter weryfikowania podmiotów, z którymi zawierana będzie umowa o współdziałanie,</p>	Uwaga uwzględniona

		Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych <u>(uwaga x.8)</u>	proponuję wprowadzić konieczność obligatoryjnego określenia warunków audytu procedur i audytu podatkowego. Rozporządzenie powinno określać zasady audytu w sposób umożliwiający ich weryfikację Szefowi KAS, który od jego wyniku uzależnia zawarcie umowy o współdziałanie.	
219.	Art. 592 pkt 2 i pkt 3	Rządowe Centrum Legislacji <u>(uwaga 51)</u>	Odnosnie przepisu upoważniającego zawartego w art. 592 pkt 2 NOP należy zauważyć, że całość regulacji dotyczącej audytu procedur i audytu podatkowego przenosi do aktu podstawowego. Zasadnicze wymagania w tym zakresie powinny zatem zostać umiejscowione w przepisach materialnych ustawy. Analogiczna uwaga dotyczy upoważnienia z pkt 3, w zakresie, w jakim dotyczy warunków zawarcia umowy o współdziałanie (innych niż określone w ustawie).	Uwaga nieuwzględniona Wobec dobrowolnego charakteru udziału w programie <i>cooperative compliance</i> nie wydaje się konieczne, by kwestie te regulować ustawowo. Ich unormowanie w rozporządzeniu daje większą elastyczność ich zmiany, dostosowania do bieżących wymagań.
220.	dział IV, rozdział 7	Rządowe Centrum Legislacji <u>(uwaga 52)</u>	Odnosnie rozdziału 7 w dziale IV NOP „Czynności sprawdzające” zauważa się, że u podstaw stworzenia regulacji dotyczących czynności sprawdzających – <u>podejmowanych poza sformalizowanymi procedurami</u> – leżał zamiar stworzenia skróconej i uproszczonej, nieobciążającej zarówno organów podatkowych, jak i podatnika formy kontroli formalnej poprawności rozliczenia podatku (ograniczony zakres i charakter kompetencji organu w toku takich czynności uzasadnia wówczas tak ich nieformalny charakter, jak i brak przepisów gwarancyjnych w zakresie ochrony praw podatnika). Już obowiązujące w tym zakresie przepisy Ordynacji podatkowej zmierzają jednak w kierunku zatarcia różnic pomiędzy czynnościami sprawdzającymi i postępowaniem podatkowym (kontrolą podatkową) – rozszerzając zakres instrumentów działania organu podatkowego wykonującego takie czynności, co w ocenie RCL jest rozwiązaniem nieprawidłowym, rodzącym ryzyko „zastępowania” takimi	Uwaga niezasadna Czynności sprawdzające są najprostszą formą kontaktu organu podatkowego z podatnikiem, a jednocześnie najmniej uciążliwą. Czynności sprawdzające zostały uregulowane odrębnie jako postępowanie szczególne o najmniej sformalizowanym charakterze w porównaniu z kontrolą podatkową i postępowaniem jurysdykcyjnym, a jednocześnie, co do zasady, organ podatkowy będzie prowadził czynności sprawdzających, zanim zostanie wszczęta kontrola podatkowa czy postępowanie podatkowe. Z założenia czynności sprawdzające mogą prowadzić do zweryfikowania wysokości zobowiązania przez podatnika lub przez organ podatkowy w trybie korekty, a zatem w takim przypadku nie będzie konieczne prowadzenie kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego. Warto również wskazać na art. 596 § 2 i 3 projektowanych przepisów, zgodnie z którymi organ podatkowy może żądać przedłożenia dowodów od podatników, jednakże w przypadku wezwania do przedłożenia dowodów przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, niezbędna jest jego zgoda.

		<p>czynnościami postępowań, których reguły obejmują określone gwarancje procesowe strony. Rozwiązania te projekt nowej Ordynacji nie tylko „przejmuje”, ale jeszcze rozbudowuje, rozszerzając przy tym w art. 594 § 1 NOP zakres stosowania tej instytucji – celów, dla których mogą być podejmowane czynności sprawdzające (dodano w szczególności w pkt 3 – możliwość weryfikacji podstawy opodatkowania). Szczególne zastrzeżenia budzą wprowadzane dodatkowe uprawnienia organu podatkowego do:</p> <p>1) wzywania do przedstawiania w ramach czynności sprawdzających „dowodów” (bez wskazania nawet, jaki podmiot może być adresatem takiego wezwania). Co szczególnie istotne, takie uprawnienie zostało przyznane w art. 596 § 4 również w toku weryfikacji przychodów i wydatków podatnika w zakresie niezbędnym do ujawniania podstawy opodatkowania z tytułu osiągnięcia przychodów z nieujawnionych źródeł. Niejasna jest wartość dowodowa (możliwość wykorzystania w razie wszczęcia postępowania) takich „dowodów” przedstawianych w toku czynności sprawdzających – w celu uzyskania „dowodów” niezbędne jest przeprowadzenie przez organ właściwego postępowania dowodowego w postępowaniu zapewniającym istnienie gwarancji procesowych dla podatnika (informowanie o tym, czy i kiedy prowadzone jest postępowanie (czynności), informowanie o zebranych w sprawie dowodach, prawo do zapoznania się z nimi i wypowiedzenia się na ich temat, itp.). Niejasne są przy tym przyczyny zróżnicowania sytuacji podatników w tym zakresie przez wprowadzenie wymogu „zgody” podatnika – wyłącznie jednak prowadzącego działalność gospodarczą (art. 596 § 3);</p> <p>2) wzywania podatnika niewykonyjącego działalności gospodarczej do przedłożenia informacji i</p>	<p>Tak ukształtowane przepisy pozwolą na szybką weryfikację zeznań podatkowych składanych przez podatników nieprowadzących działalności gospodarczej.</p>
--	--	--	---

			dokumentów zgodnie z art. 598 § 6 – jak się wydaje – „w ramach” gromadzenia danych od kontrahentów podatnika. Związek taki nie jest jednak jasny wobec odniesienia się także do „czynności sprawdzających”. W konsekwencji niejasny jest zakres tak podmiotowy jak i przedmiotowy tego uprawnienia.	
221.	Art. 596 § 1	Minister Sprawiedliwości	Wątpliwości dotyczą również art. 596 § 1 projektu. Projektowany przepis stanowi, że organ podatkowy może zażądać złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn niezłożenia deklaracji, a także wezwać do jej złożenia, jeżeli deklaracja nie została złożona mimo takiego obowiązku. Tymczasem zgodnie z art. 274a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 i 1499) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 398) organ podatkowy może zażądać złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn niezłożenia nie tylko deklaracji, ale również sprawozdania finansowego lub wezwać do ich złożenia, jeżeli nie zostały złożone mimo takiego obowiązku. Nie jest jasne, czy proponowane pozbawienie organu podatkowego możliwości żądania wyjaśnień co do przyczyn niezłożenia sprawozdania finansowego stanowi zamierzone działanie projektodawcy, czy jest wynikiem niedopatrzenia.	Uwaga zasadna
222.	Art. 611 § 1	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.9)	Ze względu na specyfikę rynku, proponuję dodać do tego przepisu kontrole doraźne w zakresie przestrzegania przepisów określających pobór podatków od gier hazardowych.	Uwaga do wyjaśnienia.
223.	Art. 611	Minister Przedsiębiorczości i Technologii	W projektowanym art. 611 OP uległ poszerzeniu, w stosunku do obecnego art. 282c OP, zakres przypadków, w których nie zawiadamia się o zamiarze	Uwaga niezasadna W art. 611 § 1 znajduje się katalog kontroli, gdzie nie zawiadamia się o zamiarze wszczęcia kontroli. Katalog ten zawiera sytuacje,

		(uwaga 4)	wszczęcia kontroli podatkowej (§ 1 pkt 1 lit. e, j in fine, oraz k). Na mocy przepisów wprowadzających, przypadki te miałyby być transponowane do wyłączeń przewidzianych w art. 48 ust. 11 pkt 10 PP. Stanowi to zatem faktyczne poszerzenie obowiązującego obecnie katalogu, a celowość takiego rozwiązania nie została należycie wyjaśniona bądź uzasadniona.	gdzie zawiadomienie mija się z celem kontroli lub sam podatnik posiada wiedzę o toczącej się kontroli.
224.	Art. 613 § 8	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 53)	Wątpliwość może budzić zmiana w art. 613 § 8 NOP określającym przesłanki zawieszenia kontroli podatkowej (niemożność „faktyczna” wykonywania czynności kontrolnych oraz dodana przesłanka uzależnienia zakończenia kontroli od rozstrzygnięcia innych organów) polegająca na zastąpieniu dyspozycji obowiązkowego zawieszenia kontroli na dyspozycję o charakterze fakultatywnym – „kontrola może być zawieszona”, czego nie uzasadnia charakter wskazanych przesłanek zawieszenia (w tym zakresie należy przy tym wskazać na niespójność z informacją zawartą w uzasadnieniu – str. 523). Takie rozwiązanie wprowadza nieuzasadnioną uznaniowość działania organu.	Uwaga w części zasadna. Brak fakultatywności w tym przepisie oznaczałoby, iż każda nieobecność osób w nim wymienionych wiązałaby się z zawieszeniem kontroli, co może prowadzić do obstrukcji kontroli skutkującej wydłużeniem czasu kontroli, co ma szczególne znaczenie przy kontroli podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Organ ma obowiązek zawiadomić wymienione w przepisie osoby o czynnościach kontrolnych, ale to czy dana czynność będzie przeprowadzona czy nie, powinien decydować kontrolujący. Uzasadnienie zostanie dostosowane do treści przepisu.
225.	Art. 615 § 1 odwołanie rezygnacji z prawa uczestnictwa w czynnościach kontrolnych	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 9)	Art. 615 § 1 przewiduje, że czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, chyba że kontrolowany zrezygnuje z prawa uczestnictwa w czynnościach kontrolnych. Wnioskuje aby niniejszy zapis poszerzyć o możliwość wycofania - złożonego oświadczenia o rezygnacji, na każdym etapie prowadzonych czynności. Niewątpliwie kontrolowany posiada największą wiedzę w zakresie weryfikowanego obszaru i jest w stanie najbardziej trafnie odnieść się co do zaistniałych stanów faktycznych. Za proponowanym rozwiązaniem przemawia ponadto zasada czynnego udziału podatnika na każdym etapie prowadzonego postępowania podatkowego, w tym kontrolnego. Proponowane rozwiązanie korzystnie wpłynie na relacje podatnik - organ podatkowy.	Uwaga niezasadna Kontrolowany zawsze może uczestniczyć w każdej czynności kontrolnej bez względu na wcześniejsze oświadczenie. Ponadto przepis dotyczy czynności kontrolnej a nie całej kontroli podatkowej, a w konsekwencji rezygnacja z uczestnictwa w jednej czynności nie oznacza, iż rezygnuje z każdej kolejnej.

226.	Art. 616 § 2	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 54)	W związku z nową, względem dotychczasowych, regulacją projektowaną w art. 616 § 2 NOP zdanie drugie (nakaz przeprowadzania czynności kontrolnych w siedzibie organu podatkowego, jeżeli miejsce prowadzenia lub przechowywania ksiąg znajduje się w znacznej odległości od siedziby kontrolowanego) wskazać należy na zasadność pogłębienia oceny proporcjonalności takiego rozwiązania (i przedstawienia jej w uzasadnieniu) z punktu widzenia skutków dla kontrolowanego. Być może w takim przypadku bardziej adekwatna byłaby fakultatywność takiego rozwiązania (udostępnienie ksiąg bądź w siedzibie organu bądź w siedzibie kontrolowanego) tym bardziej, że wydaje się ono związane z wprowadzoną w zdaniu poprzedzającym kwestią utrudnienia działalności kontrolowanego, jakie spowodowałoby udostępnienie ksiąg w siedzibie kontrolowanego.	Uwaga niezasadna Generalnie przepis stanowi udogodnienie dla podatników. Zdanie drugie tego przepisu ma natomiast zabezpieczyć organy podatkowe przed zbyt wysokimi kosztami kontroli w przypadku, gdy księgi rachunkowe są prowadzone lub przechowywane w znacznej odległości (innym województwie) od siedziby organu podatkowego. Wielokrotnie występują przypadki, gdy biuro rachunkowe lub jednostka organizacyjna przedsiębiorcy znajduje się w innym województwie niż siedziba organu podatkowego czy podatnika.
227.	Art. 619 pomoc przy przeprowadzeniu kontroli	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (uwaga 5)	Art. 619 proponuję nadać brzmienie: „§ 1. Kontrolujący może zwrócić się do właściwego ze względu na miejsce prowadzenia czynności kontrolnych komendanta Policji, Straży Granicznej lub straży gminnej (miejskiej), o udzielenie pomocy, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w toku czynności kontrolnych natrafi na opór, który utrudni lub uniemożliwi mu wykonywanie tych czynności. Jeżeli opór stawia żołnierz w czynnej służbie wojskowej, kontrolujący wzywa do pomocy właściwy organ wojskowy, chyba że zwłoka groziłaby udaremnieniem czynności kontrolnych, a na miejscu nie ma organu wojskowego. § 2. Organy, o których mowa w § 1, zapewniają pomoc przy przeprowadzeniu kontroli. § 3. Z pisemnym wnioskiem o udzielenie pomocy kontrolujący występuje do organów, o których mowa w § 1, co najmniej 7 dni przed terminem przeprowadzenia kontroli. § 4. W pilnych przypadkach, w których istnieje poważne zagrożenie dla życia, zdrowia ludzkiego oraz	Uwaga zasadna

		<p>bezpieczeństwa i porządku w miejscu przeprowadzania czynności kontrolnych albo uzasadnione podejrzenie takiego zagrożenia, albo gdy w toku wykonywania czynności kontrolujący natrafił na opór, który utrudnia lub uniemożliwia mu wykonywanie tych czynności, wniosek, o którym mowa w § 3, może być złożony ustnie bez zachowania terminu określonego w tym przepisie, po okazaniu imiennego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz legitymacji służbowej kontrolującego.</p> <p>§ 5. W przypadku, o którym mowa w § 4, kontrolujący przekazuje potwierdzenie wezwania do udzielenia pomocy na piśmie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zakończenia czynności kontrolnych.</p> <p>§ 6. Pomoc udzielana przez organy, o których mowa w § 1, polega na umożliwieniu przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie porządku w miejscu jej przeprowadzania oraz osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w miejscu przeprowadzania kontroli."</p> <p>Wprowadzenie przepisu w proponowanym brzmieniu precyzuje sposób udzielania pomocy przez Policję, Straż Graniczną i straż miejskie/gminne organom administracji skarbowej w trakcie przeprowadzania przez nie czynności kontrolnych. W projekcie ustawy używa się dwóch pojęć tj.: „pomoc” - „w pilnych przypadkach, gdy organ kontrolujący trafi na opór” lub „asysta” - „gdy zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że organ kontrolujący natrafi na opór”. Zasadnym wydaje się więc ujednolicenie przepisu poprzez użycie tylko jednego sformułowania - „pomoc”, ponieważ ewentualne czynności podejmowane przez Policję, Straż Graniczną, straż miejskie (gminne) w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych będą takie same w przypadku udzielania „pomocy” bądź „asysty”, tj. umożliwienie przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie porządku w miejscu jej przeprowadzania</p>	
--	--	---	--

			oraz osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w miejscu przeprowadzania kontroli. Należy wspomnieć, że podobne uregulowanie zawarte jest w art. 85 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. <i>o ochronie danych osobowych</i> (Dz. U. poz. 1000, z późn. zm.), gdzie określono zasady i tryb udzielania pomocy przez Policję organom, w trakcie przeprowadzania przez nie kontroli w zakresie przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych.	
228.	Art. 623 § 1	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 55)	Wątpliwość budzi regulacja projektowana w art. 623 § 1 NOP kreująca ogólną kompetencję naczelnika urzędu skarbowego do przekazania w toku kontroli podatkowej „sprawy” naczelnikowi urzędu celno-skarbowemu w celu prowadzenia kontroli celnoskarbowej. Ogólne odniesienie się do „przekazania sprawy” nie wyklucza sytuacji, iż w istocie przepis ten zostanie uznany za umożliwiający swoiste „przekształcenie” kontroli podatkowej w kontrolę celno-skarbową. Brak jakichkolwiek ograniczeń, warunków takiego przekształcenia prowadziłby do zatarcia różnic między tymi instytucjami prawnymi. Nadto mógłby być wykorzystywany do uniknięcia ograniczeń, jakim podlega kontrola podatkowa zgodnie z przepisami ustawy – Prawo przedsiębiorców (np. co do łącznego czasu kontroli u jednego przedsiębiorcy czy równoczesności kontroli), a które nie mają zastosowania do kontroli celno-skarbowej (zgodnie z art. 65 pkt 2 ww. ustawy).	Uwaga niezasadna Zaproponowana procedura przejęcia kontroli przez naczelnika urzędu celno-skarbowego jest analogiczna jak w przypadku postępowania podatkowego (art. 88). Naczelnik urzędu skarbowego powinien mieć bowiem możliwość przekazania spraw w sytuacjach, gdy rozmiary, złożoność i stopień oddziaływania występujących uchybień w sposób istotny wpływają na system bezpieczeństwa finansowego państwa. Po przejęciu kontroli przez właściwego naczelnika urzędu celno-skarbowego kontrolujący będą wykonywać czynności kontrolne w ramach kontroli celno-skarbowej uregulowanej w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej, co jest odpowiednią procedurą przy tego rodzaju sprawach. Istotne jest jednak, iż organ przejmujący czyli naczelnik urzędu celno-skarbowego musi wyrazić zgodę na to przejęcie. Biorąc również pod uwagę ekonomikę postępowania, ale przede wszystkim zasadę pewności prawa, wprowadzono również zakaz retroaktywności procesowej, zgodnie z którym wszelkie czynności kontrolne podjęte w ramach kontroli podatkowej pozostają w mocy.
229.	Art. 628 § 2 forma rozpatrzenia zastrzeżeń kontrolowanego	Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 10)	Odnosząc się do art. 628 § 2 projektowanej ustawy organ podatkowy jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia kontrolowanego w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania. Projekt nie przewiduje w jakiej formie organ ustosunkuje się zgłoszonych zastrzeżeń. Praktyką jest, że organy podatkowe przedstawiają swoje stanowisko w formie dokumentu pisemnego, nie jest to jednak forma postanowienia ani nawet adnotacji. Zatem pismo z ustosunkowaniem się organu podatkowego co do zgłoszonych zastrzeżeń	Uwaga niezasadna Odpowiedź na zastrzeżenia kontrolowanego następuje w formie pisemnej, a ocena zarówno zarzutów jak i tej odpowiedzi będzie przedmiotem ewentualnego postępowania podatkowego. Kontrola podatkowa kończy się doręczeniem kontrolowanemu protokołu kontroli.

			<p>nie podlega dalszej weryfikacji (np. organ wyższego stopnia, II instancji).</p> <p>W celu jeszcze większego zabezpieczenia interesów podatnika, zapis niniejszego artykułu winien być zmodyfikowany o konieczność wydania postanowienia w zakresie stanowiska organu, co do zgłoszonych zastrzeżeń z możliwością jego zaskarżenia. Wprowadzenie takiego rozwiązania zdyscyplinuje organy podatkowe właściwe do prowadzenia kontroli podatkowych. Zaznaczam, że w orzecznictwie sądów administracyjnych niejednokrotnie można dostrzec, iż w toku kontroli podatkowej zostały popełnione błędy, które zostały zidentyfikowane dopiero w toku prowadzonego postępowania, bądź w toku postępowania odwoławczego. Organ podatkowy prowadzący kontrolę podatkową mając świadomość, że jego ustalenia mogą zostać poddane weryfikacji przez organ wyższego stopnia, z pewnością będzie ostrożniejszy w swoich działaniach i ocenie.</p> <p>Takie rozwiązanie może korzystnie wpłynąć na sytuację podatników, jak również organy podatkowe, które w konsekwencji zastosowania powyższego rozwiązania ograniczą wszczynanie postępowań podatkowych poprzedzonych kontrolą podatkową.</p>	
230.	Art. 631	Rządowe Centrum Legislacji (uwaga 56)	<p>Z projektowanego brzmienia art. 631 NOP wynika, że odpowiednie zastosowanie do kontroli podatkowej w zakresie nieuregulowanym w rozdziale 8 działu III znajdują m. in. rozdziały 10 i 11 działu III (umowa podatkowa i mediacja w postępowaniu podatkowym). W uzasadnieniu projektu brak jest informacji co do zamierzonego sposobu stosowania do kontroli podatkowej ww. nowowprowadzanych na gruncie NOP instytucji prawnych, a tak ogólny nakaz może budzić wątpliwości (w szczególności co do możliwego zakresu ewentualnego porozumienia między organem a kontrolowanym, np. przyjęcia uzgodnionych ustaleń co do poszczególnych zagadnień wynikających w toku kontroli podatkowej,</p>	<p>Uwaga zasadna Uzasadnienie zostanie odpowiednio uzupełnione.</p>

			<p>które mogłyby prowadzić do niewszczynania postępowania podatkowego) ze względu na istotne różnice między postępowaniem podatkowym a kontrolą podatkową (w tym w zakresie mechanizmów kontroli instancyjnej i sądowej podejmowanych na podstawie takich umów z podatnikiem rozstrzygnięć organu) – również z uwagi na podnoszone wyżej zastrzeżenia co do nadmiernej ogólności przepisów dotyczących umowy podatkowej i mediacji. Nie kwestionując możliwości wykorzystania w toku kontroli niektórych instrumentów z tego zakresu, niezbędne byłoby, w ocenie RCL, precyzyjne ich uregulowanie na potrzeby kontroli podatkowej przy szczegółowym wyjaśnieniu w uzasadnieniu projektu <i>ratio legis</i> przyjętych rozwiązań.</p>	
231.	<p>Art. 632 § 2 ustalenie wartości rzeczy lub praw majątkowych</p>	<p>Pełnomocnik Rządu ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (uwaga 11)</p>	<p>Art. 632 § 2 przewiduje, że organ podatkowy może wezwać zobowiązanego do podwyższenia lub obniżenia wartości rzeczy lub praw majątkowych, jeżeli w ocenie organu wartość tych rzeczy znacznie odbiega od wartości rynkowej. Proponowany zapis został znowelizowany, poprzez usunięcie wyrażenia „znacząco” i „bez uzasadnionej przyczyny”. Może to powodować sytuacje, w których urząd w dowolny sposób będzie identyfikować, które transakcje odbiegają od wartości rynkowej.</p> <p>Jednocześnie zwracam uwagę na problem, który nie został zidentyfikowany, to jest możliwości rzetelnego ustalenia wartości rynkowej przez organy podatkowe. Nawet, jeżeli organy podatkowe dysponują bazą/ewidencją transakcji rzeczy lub praw majątkowych i zawężą wyszukiwanie wyników do spełniających określone kryteria, to i tak baza/ewidencja ta będzie zawierała zarówno transakcje rynkowe, jak i zaniżone oraz zawyżone. Organ weryfikując konkretną transakcję opiera się na średnich danych arytmetycznych, a te nie są wystarczające aby móc zweryfikować, czy dana transakcja odpowiada wartości rynkowej.</p> <p>W sytuacji kwestionowania przez organy podatkowe</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis wyraźnie wskazuje, iż organ podatkowy może wezwać jedynie w przypadku, gdy wartość rzeczy lub praw majątkowych znacznie odbiega od ceny rynkowej. Procedura ta jest również dokonywana jedynie w trakcie czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego i ma na celu właśnie wyjaśnienie wszelkich różnic i ustalenie wartości rynkowej. Ostatecznie może zostać powołany biegły, który określi tą wartość. Przepisy rozdziału 9 Działu IV dotyczą procedury ustalania wartości rynkowej a nie sposobu i bazy danych, którymi dysponują organy podatkowe. Dla prawidłowego ustalenia tej wartości powinny zostać wykorzystane wszelkie środki dla ustalenia prawidłowej wartości, a w konsekwencji nie można wskazywać konkretnego katalogu narzędzi, którymi powinien się posługiwać.</p>

			wartości transakcji konieczne jest posiłkowanie się danymi publikowanymi np. przez GUS, czy zestawieniami np. z lokalnego rynku obrotu nieruchomościami. Zasadnym jest doprecyzowanie instytucji ustalania wartości rynkowej rzeczy lub praw majątkowych, w części dotyczącej zweryfikowania narzędzi jakimi dysponują organy podatkowe.	
232.	Art. 643 § 5	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.10)	Przepis powinien zostać wykreślony z uwagi na fakt, że umożliwia bankom i SKOK-om wykorzystywanie informacji pozyskanych od administracji skarbowej na potrzeby ich działalności komercyjnej. Nie zmienia negatywnej oceny przepisu okoliczność istnienia jego odpowiednika w obowiązującej Ordynacji podatkowej.	Uwaga do wyjaśnienia. Przepis art. 643 § 5 NOP jest tożsamy z obowiązującym aktualnie przepisem art. 119zo § 5 Ordynacji podatkowej. Informacja o wskaźniku ryzyka nie może być wykorzystywana przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe do celów innych niż wymienione w przepisie art. 643 § 4 NOP. Należy jednak mieć na uwadze, że informacje te są analizowane w związku z realizacją uprawnień i obowiązków wymienionych w powyższym przepisie. Z kolei wyniki tych analiz mogą wpływać na decyzje banków i SKOK-ów w innych wewnętrznych procedurach, stanowiąc np. element oceny ryzyka operacyjnego w obszarach działalności tych instytucji. Przepis art. 643 § 5 NOP wskazuje, że § 4 w art. 643 NOP nie uniemożliwia pośredniego uwzględnienia wskaźnika ryzyka w innych obszarach działalności banku, jeżeli wykorzystują one rezultaty procedur dotyczących wymienionych w nim uprawnień lub obowiązków. Jednocześnie jednak wykluczone jest wykorzystanie samej informacji o wskaźniku ryzyka w procedurach spoza tego katalogu.
233.	Art. 644 § 1 i 2	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga 6)	W art. 644 § 1 i 2 należy poprawić redakcję przepisu poprzez wykreślenie przyjętych w nim wartości m. in. 1200, 1500, 1800 i wpisanie w sposób poprawny godzin, w których banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe zobowiązane będą do przekazywania izbie rozliczeniowej informacji o rachunkach podmiotów kwalifikowanych.	Uwaga uwzględniona
234.	Art. 648 Przekazanie	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji	W art. 648 po pkt 6 proponuję dodać pkt 7 w brzmieniu: „7) Inspektora Nadzoru Wewnętrznego - na zasadach i	Uwaga nieuwzględniona Zakres danych dotyczących rachunków oszczędnościowych i rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych prowadzonych dla

	informacji w zakresie STIR przez izbę rozliczeniową	(uwaga 6)	<p>w trybie określonym w art. 11p ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych."</p> <p>Dodanie powyższego przepisu do redakcji art. 648 stanowi dopełnienie wcześniej zaproponowanych zmian dotyczących Inspektora Nadzoru Wewnętrznego i zapewni mu skuteczną realizację zadań wynikających przede wszystkim z art. 11a ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. <i>o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych</i>. Biorąc pod uwagę zakres przedmiotowy przywołanego przepisu szczególnie istotne mogą okazać się informacje, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 3 projektu, dotyczące rachunków oszczędnościowych i rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych prowadzonych dla osób fizycznych przez banki, w tym również dla funkcjonariuszy i pracowników, o których mowa w ww. ustawie.</p>	osób fizycznych, przekazywanych przez banki i SKOK-i izbie rozliczeniowej nie obejmuje danych osobowych. Z tego względu, jak się wydaje, nie może być przydatny Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego. Zakres tych danych obejmuje kody walut wymienionych rachunków, numery tych rachunków w formacie Numeru Rachunku Bankowego oraz daty ich otwarcia i zamknięcia, a ponadto identyfikator banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej oraz datę i godzinę przekazania informacji (art. 646 § 4 pkt 1-3 NOP). Informacje zawierające powyższy ograniczony zakres danych służą izbie rozliczeniowej tylko do zidentyfikowania rachunków osób fizycznych niebędących podmiotami kwalifikowanymi. Pozwala to izbie rozliczeniowej na przekazanie Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o łącznej kwocie obciążeń oraz łącznej kwocie uznań rachunków podmiotów kwalifikowanych dotyczących transakcji uznających lub obciążających rachunki, o którym mowa w art. 644 § 1 pkt 3 NOP.
235.	Art. 648 pkt 5	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.11)	<p>Udostępnianie Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego danych powinno się odbywać nie w oparciu o art. 23, ale wskazywany wcześniej art. 22a ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym. Nie znajduje uzasadnienia narzucenie tak dalece idącego rygoryzmu w sytuacji, gdy Prezes UODO posiada dostęp do informacji o rachunkach bankowych w zasadzie bez ograniczeń. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, że do zadań CBA należy zwalczanie działalności godzącej w interes ekonomiczny państwa.</p>	Uwaga do wyjaśnienia. <p>Kwestionowany przepis jest odpowiednikiem obowiązującego art. 119zt pkt 5 Ordynacji podatkowej, który był przedmiotem uzgodnień w toku prac legislacyjnych wprowadzających do Op dział IIIB (odpowiednikiem tego działu jest rozdział 10 działu IV NOP). Rozszerzenie dostępu CBA i innych podmiotów do informacji objętych tajemnicą bankową powinno być uzasadnione doniosłymi argumentami, których – zdaniem MF – nie przedstawiono. Argument o szerokim dostępie Prezesa UODO do rachunków bankowych jest nietrafny, ponieważ nie uwzględnia specyfiki działalności tego organu.</p>
236.	Art. 649 § 2 ochrona danych osobowych	Minister Spraw Zagranicznych (uwaga II.3)	<p>Projektowany art. 649 § 2 ustawy przewiduje, że do przetwarzania danych, o których mowa w art. 644 § 1 oraz art. 645, stosuje się przepisy <i>ustawy z dnia 24 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych</i> z tym, że dane te mogą być przetwarzane w STIR <u>bez wiedzy i zgody</u> osoby, której dane te dotyczą.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zauważyć, że do przetwarzania danych osobowych przez STIR stosuje</p>	Uwaga uwzględniona

		<p>się przepisy RODO. Wskazana w projektowanym przepisie ustawa zapewnia jedynie prawidłowe stosowanie RODO na terytorium Polski. Nie jest zatem zrozumiałe wprowadzone odwołanie.</p> <p>Po drugie wprowadzone sformułowanie, że STIR przetwarza dane „bez wiedzy i zgody” osoby, której dotyczą dane należy uznać za niezgodne z art. 13, art. 14 w związku z art. 23 RODO oraz z art. 6 RODO.</p> <p>Artykuły 13 i 14 RODO przewidują obowiązek informacyjny, który musi być wykonany odpowiednio wobec osoby, która sama przekazuje swoje dane albo wobec osoby, której dane zostały pozyskane od innego podmiotu. Zwolnienie od obowiązku informacyjnego jest przewidziane w art. 13 ust. 4 i art. 14 ust. 5 RODO. Administrator danych stosując bezpośrednio te przepisy RODO może na własną odpowiedzialność skorzystać z wynikających z RODO zwolnień.</p> <p>Ponadto państwo członkowskie może wprowadzić stosowne ograniczenia obowiązku informacyjnego na podstawie art. 23 RODO. Jednakże wprowadzane ograniczenie musi być niezbędne i proporcjonalne dla ochrony wskazanych w art. 23 ust. 1 RODO wartości (np. ochrona bezpieczeństwa narodowego, czy publicznego). Ponadto przepisy wprowadzające ograniczenia muszą zawierać elementy, o których mowa w art. 23 ust. 2 RODO (np. dodatkowe zabezpieczenia).</p> <p>Wyjaśnienia wymaga również podstawa prawna przetwarzania danych osobowych. Użyte sformułowanie „bez zgody” sugeruje bowiem, że właściwą podstawą prawną przetwarzania danych osobowych powinna być zgoda osoby, której dotyczą dane, a projektodawca ze względu na niemożliwość znalezienia alternatywnej podstawy prawnej przewidzianej w art. 6 ust. 1 RODO na wypadek braku zgody, wprowadza do ustawy możliwość przetwarzania danych również wtedy, gdy takiej zgody brakuje.</p>	
--	--	---	--

			Takie rozwiązanie jest jednak niezgodne z art. 6 ust. 1 RODO, ponieważ modyfikuje stosowanie art. 6 RODO przez wprowadzenie podstawy przetwarzania danych osobowych, która nie wynika z RODO (por. wyrok w sprawie C-582/14 <i>Breyer</i> , pkt 57).	
237.	Art. 660 § 2 i art. 661	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.12)	Ze względu na zakres danych, do których dostęp posiada izba rozliczeniowa i wynikające stąd ryzyko nieuprawnionego ich wykorzystania, proponuję wprowadzenie obowiązku częstszych kontroli, np. nie rzadziej niż raz na pół roku.	Uwaga do wyjaśnienia Przepisy art. 660 § 2 i art. 661 NOP nie wykluczają możliwości dokonywania częstszych kontroli, niż odpowiednio raz na rok i raz na dwa lata.
238.	Art. 663 i 664	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów Sekretarz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (uwaga x.13)	Proponuję uzupełnić przepis o możliwość nałożenia przez Prezesa UODO kary pieniężnej w wysokości określonej w art. 664, w przypadku nieprzestrzegania przez izbę rozliczeniową zasad ochrony gromadzonych danych.	Uwaga do wyjaśnienia Prezes UODO ma możliwość nakładania, w drodze decyzji, administracyjnych kar pieniężnych na podstawie i na warunkach określonych w art. 83 rozporządzenia 2016/679 (art. 101 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, Dz.U. poz. 1000 i 1669).
239.	Art. 671 § 1 i § 3 pkt 1	Minister Sprawiedliwości	Zastrzeżenia budzi także wzajemna relacja art. 671 § 1 i § 3 pkt 1 projektu. Stosownie do pierwszego z wymienionych przepisów Skarbowi Państwa i jednostce samorządu terytorialnego przysługuje hipoteka na wszystkich nieruchomościach zobowiązanego z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych z dniem doręczenia decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania, a także z tytułu zaległości podatkowych w podatkach stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości, zwana dalej „hipoteką przymusową”. Zgodnie z drugim przepisem, przedmiotem hipoteki przymusowej może być część ułamkowa nieruchomości, jeżeli stanowi udział podatnika.	Uwaga zasadna Pojęcie zobowiązanego jest szersze niż „podatnik”; obecne uregulowania dotyczące hipoteki obejmują należności innych podmiotów niż podatnik (art. 34 § 6 o.p.); zatem zasadne jest rozciągnięcie hipoteki w przypadkach opisanych w § 3 pkt 1 i 2 na zobowiązanego; zasadne jest również rozciągnięcie hipoteki na część ułamkową nieruchomości objętą współwłasnością łączną zobowiązanego i jego małżonka.

			Ponieważ pojęcia „podatnika” i „zobowiązanego z tytułu zobowiązań podatkowych” nie są tożsame (drugie z wymienionych pojęć jest szersze, gdyż stosownie do art. 13 pkt 20 projektu obejmuje także płatnika, inkasenta, osobę trzecią i następcę prawnego) projektowana redakcja art. 671 § 3 pkt 1 ustawy prowadzi do wyłączenia możliwości ustanowienia hipoteki przymusowej wobec innych zobowiązanych niż podatnik. Podobnie, projektowany art. 671 § 3 pkt 2 ustawy statuuje możliwość ustanowienia hipoteki przymusowej wyłącznie na całej nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności łącznej małżonków. Projektodawca nie przewidział natomiast możliwości ustanowienia hipoteki przymusowej na części ułamkowej nieruchomości objętej taką wspólnością. Tak treść wyżej wymienionych regulacji, jak i uzasadnienie projektu nie pozwalają na jednoznaczną konstatację, czy proponowana redakcja przepisów ma charakter celowy.	
240.	Art. 681 § 1 i § 2, Art. 682 § 1 wpisu zastawu skarbowego, wniosek o wpis do Rejestru Zastawów Skarbowych	Minister Cyfryzacji (uwaga 21)	Odnosząc się do art. 681 § 1 i § 2, art. 682 § 1 - wątpliwości budzą przepisy dotyczące składania wniosków. Skoro wniosek jest elektroniczny to czy może być na „urzędowym formularzu”?	Uwaga niezasadna Proponowane rozwiązania są odpowiednikiem obowiązujących rozwiązań, które sprawdziły się w praktyce od wielu lat. Nie zgłaszano praktycznych problemów ze stosowaniem art. 46b § 1 o.p., który stanowi, że wniosek o wpis składa się na urzędowym formularzu.
241.	Art. 718 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 24)	Zgodnie z art. 718 § 1 Projektu OP prokurator może brać udział w każdym stadium postępowania. W przepisie tym nie określono jednak formy, w jakiej prokurator dokonuje zgłoszenia udziału w postępowaniu podatkowym. Proponuje się zatem uzupełnienie ww. przepisu w tym zakresie.	Uwaga niezasadna Niecelowe jest ściśle określanie formy, w jakiej prokurator dokonuje zgłoszenia udziału w postępowaniu podatkowym, tym bardziej, że od takiego zgłoszenia nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, a ponadto wskazane zgłoszenie prokuratora nie jest przecież wnioskiem który jest rozpatrywany przez organ podatkowy. Podkreślenia wymaga, że formy zgłoszenia udziału prokuratora w postępowaniu nie precyzuje również kpa.
242.	Art. 720 § 1	Minister Przedsiębiorczości i Technologii	Zgodnie z projektowanym art. 720 § 1 sprzeciw prokuratora powinien być rozpatrzony i załatwiony w terminie trzydziestu dni od daty jego wniesienia. W	Uwaga niezasadna Sposób załatwienia zależy do tego co jest przedmiotem sprzeciwu. Sprzeciw może bowiem dotyczyć decyzji podatkowej,

		(uwaga II 23)	<p>przepisie tym nie określono natomiast w jaki sposób sprzeciw prokuratorski ma być „załatwiony” przez organ podatkowy (tj. czy organ ma obowiązek załatwić sprawę przez wydanie decyzji merytorycznej lub kończącej postępowanie w inny sposób, czy też w inny sposób). Wydaje się, że ww. przepis powinien zostać uzupełniony w tym zakresie.</p>	<p>postanowienia, na które służy zażalenie, interpretacji indywidualnej, opinii zabezpieczającej i odmowy jej wydania. Sprzeciw prokuratora powoduje uruchomienie postępowania, którego przedmiotem jest weryfikacja jednej z wyżej wymienionych form działania organów administracji podatkowej. Załatwienie zatem w tym przypadku sprawy będzie zakończenie w formie przewidzianej przepisami prawa postępowania podatkowego (forma decyzji) lub postępowania podatkowego tzw. wpadkowego (forma postanowienia), postępowania w przedmiocie wydania interpretacji indywidualnej (forma interpretacji indywidualnej lub inna forma przewidziana w przepisach o interpretacjach indywidualnych) oraz postępowania w przedmiocie wydania opinii zabezpieczającej (forma opinii zabezpieczającej lub odmowa jej wydania). Wnioski powyższe są oczywistym następstwem struktury NOP oraz ujętych w tym projekcie rodzajów postępowań oraz przewidzianych form prawnych działania administracji skarbowej.</p>
243.	Art. 722	Minister Przedsiębiorczości i Technologii (uwaga II 23)	<p>W art. 722 OP proponuje się, że w przypadku wniesienia przez prokuratora sprzeciwu organ podatkowy obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzyć, czy zachodzi potrzeba wstrzymania wykonania decyzji do chwili załatwienia sprzeciwu. W przepisie tym nie wskazano w jakiej formie organ podatkowy ma wstrzymać wykonalność decyzji (czy ma to być forma decyzji czy postanowienia). W przypadku gdyby miałyby być to forma postanowienia, to należy wskazać, czy przysługuje na nie zażalenie.</p>	<p>Uwaga do wyjaśnienia Być może do rozważenia pozostaje wprowadzenie odesłania do odpowiedniego zastosowania art. 447 i art. 448 NOP. Zgodnie z art. 447, organ podatkowy, właściwy w sprawie wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji, wstrzymuje, w toku tego postępowania, z urzędu lub na wniosek strony wykonanie decyzji ostatecznej, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji. Natomiast zgodnie z art. 448 NOP w sprawie wstrzymania wykonania decyzji wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.</p>
244.	Ocena Skutków Regulacji	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (uwaga 13)	<p>W pkt 6 OSR „Wpływ na sektor finansów publicznych” nie uwzględniono dochodów i wydatków, tymczasem niektóre koszty zostały dość precyzyjnie oszacowane (np. koszty mediacji podatkowej). Nawet zakładając, że wzrost kosztów zostanie w całości zrekomensowany wzrostem dochodów, należałoby się zastanowić, czy szacunki te nie powinny znaleźć się w tabeli.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Ustanowienie nowej instytucji – mediacji podatkowej nie zwiększy wydatków sektora finansów publicznych, gdyż koszty mediacji będą równoważone oszczędnościami powstałymi wskutek obniżenia kosztów postępowań sądowno-administracyjnych zasądzonych na niekorzyść organów podatkowych. Przewiduje się, że wskutek wprowadzenia przedmiotowego rozwiązania zmniejszy się liczba sporów podatkowych, a tym samym liczba odwołań, liczba skarg i skarg kasacyjnych wnoszonych odpowiednio do Wojewódzkich Sądów</p>

				Administracyjnych i NSA.
--	--	--	--	--------------------------